

11-11-11

PALESTINE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

1921 γοκ. ε. 414

Σ. Δ. ΚΟΚΚΑΛΗ

Γυμνασιάρχου

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ

ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

(Μετ' ἀσκήσεων)

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

(Ἐκδόσις δευτέρα)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΑΙ Ν. ΤΖΑΚΑΣ ΚΑΙ Σ. ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑΣ

81Α — Ὀδὸς Πανεπιστημίου — 81Α

1921

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν σφραγίδα τοῦ συγγραφέως.

Εὐδοκίμου

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΑΥΓΗΣ", ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Α. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

α'. Όροιμοί.

§ 1. Συντακτικόν καλεῖται τὸ μέρος τῆς γραμματικῆς, ὅπερ διδάσκει πῶς ἐκ τῶν λέξεων σχηματίζεται ὁ λόγος.

Σημ. Ὅπως ἐκ τῶν φθόγγων σχηματίζονται αἱ λέξεις, οὕτω καὶ ἐκ τῶν λέξεων, ποικιλοτρόπως πρὸς ἀλλήλας συνδυαζομένων, σχηματίζονται αἱ προτάσεις, ἔξ ὧν ἀπαρτίζονται αἱ περίοδοι καὶ ἐκ τούτων ὁ συνεχῆς λόγος.

§ 2. Πρότασις καλεῖται ἡ διὰ λέξεως ἢ λέξεων ἐχουσῶν ὡς βᾶσιν ῥημά τι ἔκφρασις τελείου διακονήματος: θάρρει.—μηδὲν ἄγαν (ποίη). γνωμ.—καλὸς θησαυρός (ἔστι) παρ' ἀνδρὶ σπουδαίῳ χάρις δφειλομένη. Ἰσ. 1, 29.

§ 3. Περίοδος καλεῖται κυρίως σύστημα προτάσεων (1) αὐτοτελὲς νόημα συναποτελουσῶν καὶ (ἐν τῷ γραπτῷ λόγῳ) διὰ τελείας στιγμῆς ἢ καὶ τοῦ ἐρωτημ. σημείου (2) κατακλειομένων, π.χ. ἐὰν δέ ποτέ σοι συμβῆ κινδυνεύειν, ζήτει τὴν ἐκ τοῦ πολέμου σωτηρίαν μετὰ καλῆς δόξης· τὸ μὲν γὰρ τελευτῆσαι πάντων ἢ πεπωμένην κάτεκρινε, τὸ δὲ καλῶς ἀποθανεῖν ἴδιον τοῖς σπουδαίοις ἀπένειμεν.

Σημ. 1. Καὶ μία μόνη πρότασις καλεῖται καταχρηστικῶς περίοδος, ἐὰν κατακλείηται ὑπὸ τελείας στιγμῆς ἢ καὶ ἐρωτημ. σημείου, π.χ. Ἰσθὶ τὰ περὶ τὴν ἐσθῆτα φιλόκαλος, ἀλλὰ μὴ καλλωπιστής. Ἰσ. 1, 27. μὴ τι νεώτερον ἀγγέλεις;

Σημ. 2. Μέρος περιόδου διὰ τῆς μέσης στιγμῆς ἢ καὶ διὰ τοῦ ἐρωτ. σημείου χωριζόμενον καλεῖται κῶλον: καταφρονεῖ τῶν περὶ τὸν πλοῦτον σπουδαζόντων, χρῆσθαι δὲ τοῖς ὑπάρχουσι μὴ δυναμένων παραπλήσιον γὰρ οἱ τοιοῦτοι πάσχουσι, ὥσπερ ἂν εἰ τις ἵππον κτήσαιτο καλὸν κακῶς ἵππεύειν ἐπιστάμενος. Ἰσ. 1, 27.—ἢ διότι σοι αἱ πόλεις κηρύττουσι ἀσφάλειαν, θαρρεῖς; ἢ διότι καὶ δοῦλος ὢν οἶε

(1) Καθ' ὑπόταξιν κυρίως συνδυομένων.

(2) Διὰ τοῦ ἐρωτ. σημείου χωρίζονται καὶ κῶλα καὶ περίοδοι.

τοιούτος είναι, οἷος μηδενὶ δεσποτῆ λυσιτελεῖν; τίς γὰρ ἂν ἐθέλοι ἄνθρωπον ἐν οὐκίᾳ ἔχειν ποιεῖν μὴ ἐθέλοντα; Σκευώμεθα δὲ καὶ τοῦτο... Ε. ἀπ. 2, 1, 15.

§ 4. Λόγος γενικῶς καλεῖται ἢ διὰ λέξεων ἔκφρασις ἑνὸς ἢ πλείων διανοημάτων. Ὡστε δύναται νὰ εἶναι καὶ βραχύς, ὅταν ἐκφράξῃ ἐν διανοήμα, π.χ. ὑγαίνω.—γινῶθι σαυτὸν. ἢ μακρότερος, ὅταν ἐκφράξῃ πλείονα ἢ πολυμελέστερα διανοήματα, π.χ. νεώτερος ὢ καὶ ἀπειρότερος ἄκουε τῶν πρεσβυτέρων, τί λέγουσιν.—μὴ φαίνεσθαι φιλοτιμούμενος ἐπὶ τοῖς τοιούτοις, ἃ καὶ τοῖς κακοῖς διαπράξασθαι δυνατόν ἐστιν, ἀλλ' ἐπ' ἄρετῇ μέγα φρονῶν, ἧς οὐδὲν μέρος τοῖς πονηροῖς μέτεσιν. ἢ καὶ μακρότατος, ὅποιοι π.χ. εἶναι οἱ ῥητορικὸι λόγοι, τὰ μακρὰ ποιήματα, αἱ ἱστορικαὶ διηγήσεις κλπ.

6'. Περὶ προτάσεων γενικώτερον.

§ 5. Αἱ προτάσεις αἱ συγκροτοῦσαι τὰς κυρίας περιόδους (§ 3 καὶ σημ.) ἢ καὶ τὰ κῶλα εἶναι ἢ αὐτοτελεῖς καὶ ἀνεξάρτητοι, συνδέονται πρὸς ἀλλήλας διὰ τῶν παρατακτικῶν καλουμένων συνδέσμων, ἢ ἐξ αὐτῶν ἄλλαι μὲν εἰσιν αὐτοτελεῖς καὶ ἀνεξάρτητοι, ἄλλαι δὲ ἐξηρητημέναι ἐκ τούτων, ὡς προσδιορισμοὶ ἢ καὶ ὡς ὅροι κύριοι αὐτῶν (ὡς ὑποκείμενον ἢ ὡς καιηροούμενον) τιθέμεναι, π.χ. ῥώμη μετὰ φρονήσεως μὲν ὠφέλησεν, ἀνευ δὲ ταύτης πλείω τοῦ ἔχοντος ἔβλαπεν. Ἰσ. 1. 6.—ἐὰν ἀποδέχη τῶν φίλων τοὺς πρὸς τὸ φαυλότατον χαριζομένους, οὐχ ἔξεις ἐν τῷ βίῳ τοὺς πρὸς τὸ βέλτιστον ἀπεχθανομένους. 30.—μακάριός ἐστιν ὅστις οὐσίαν καὶ νοῦν ἔχει. γνωμ.—ὁ Φίλιππος ἐστὶν ὅ,τι ἂν εἴπῃ τις. Δημ.

Σημ. 1. Ἐκ τῶν τελευταίων παραδειγμάτων δῆλον γίνεται, ὅτι καὶ πρότασις ἐλόκληρος δύναται νὰ ληφθῇ ὡς ὅρος ἢ ὡς συμπλήρωμα ἑτέρας προτάσεως.

Σημ. 2. Ἀνεξαρτήτους προτάσεις συνδέουσιν οἱ συμπλεκτικοὶ σύνδεσμοι, οἱ διαζευκτικοί, οἱ ἀντιθετικοί, οἱ συμπερασματικοί (πλὴν τοῦ ὡς καὶ ὥστε) καὶ οἱ αἰτιολογικοὶ γάρ, (ἐνίοτε δ' ὅμως καὶ ὁ ἐπεὶ καὶ ὁ ὡς), ἐξηρητημένας δὲ οἱ εἰδικοί, οἱ τελικοί, οἱ συμπερασματικοὶ ὡς καὶ ὥστε, οἱ ὑποθετικοί, οἱ αἰτιολογικοὶ (πλὴν τοῦ γάρ), οἱ χρονικοὶ καὶ αἱ ἀναφορ. ἀντωνυμίαι καὶ τὰ ἀναφορικὰ ἐπιρροήματα.

§ 6. Αἱ μὲν αὐτοτελεῖς καὶ ἀνεξάρτητοι προτάσεις καλοῦνται καὶ κύριαι, αἱ δ' ἐξ ἄλλων ἐξερτώμεναι καλοῦνται καὶ δευτερεύουσαι ἢ ὑποτελεῖς, π.χ. ὅταν ὁ νοῦς ὑπὸ τοῦ οἴνου διαφθαρή (δευτε-

εύουσα), ταῦτὰ πάσχει τοῖς ἄρμασι τοῖς τοὺς ἠνιόχους ἀποβαλοῦσιν.
κυρία). Ἰσ. 1, 32.

Σημ. Καὶ σχετικῶς πρότασις ὑποτελής, ἐξ ἧς ἑτέρα ἐξερτάται, καλεῖται κυρία ὡς πρὸς τὴν ἐξηρητημένην ἐξ αὐτῆς: δίδου παρησίαν τοῖς εὖ φρονοῦσιν, ἵνα
πρὸς ὧν ἂν ἀμφιγνοῆς, ἔχῃς τοὺς συνδοκιμάσσοντας. Ἰσ. 2, 28.

§ 7. Αἱ δευτερεύουσαι προτάσεις λαμβάνουσι καὶ ἴδιον ὄνομα,
κατὰ τὸν σύνδεσμον δι' οὗ εἰσάγονται καὶ δι' οὗ συνδέονται πρὸς τὰς
πρότασις ἐξ ὧν ἐξερτῶνται· αἱ δι' ὑποθ. συνδέσμου π.χ. εἰσαγόμε-
ναι καλοῦνται ὑποθετικάι, αἱ δι' αἰτιολογικοῦ αἰτιολογικάι, αἱ δι'
ἀναφορικοῦ τινος (ἀντωνυμίας ἢ ἐπιρρήματος) ἀναφορικάι.

§ 8. Κατὰ ταῦτα λοιπὸν τὸ Συντακτικὸν ἐξετάζει α') τὴν πρό-
τασιν καὶ τοὺς ὅρους αὐτῆς· β') τὸν σύνθετον λόγον, ὅστις συγκρο-
τεῖται ἐκ τῆς συμπλοκῆς δύο ἢ πλειόνων προτάσεων καὶ ἐκφράζει
πολυμελέστερα καὶ συνθετώτερα νοήματα· γ') τὰ καλούμενα σχή-
ματα καὶ τοὺς λεκτικὸς τρόπους, τὰς συντάξεις δηλ. καὶ τοὺς τρό-
πους τοῦ λέγειν τοὺς παρηλλαγμένους καὶ ἀπομεμακρυσμένους ἀπό-
των ὁμαλῶν καὶ συνήθων συντάξεων.

ΜΕΡΟΣ Α'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Περὶ προτάσεως καὶ τῶν ὅρων αὐτῆς.

§ 9. Αἱ προτάσεις διακρίνονται εἰς ἀπλᾶς καὶ εἰς συνθέτους.

α'. Ἡ ἀπλῆ πρότασις ἀποτελεῖται ἐκ τῶν δύο ἀναγκαίων καὶ
κυρίων ὅρων, τοῦ ὑποκειμένου δηλαδὴ καὶ τοῦ κατηγορημάτων, : ὁ
Γεώργιος σωφρονεῖ. — ὁ Γεώργιος ἐστὶ σώφρων.

β'. Ἡ σύνθετος πρότασις πλὴν τῶν δύο κυρίων ὅρων ἔχει καὶ
δευτερεύοντας, συμπληροῦντας ἢ διορίζοντας ἀκριβέστερον τοὺς κυ-
ρίους : γύμναζε σαυτὸν πόνοις ἐκουσίσις. Ἰσ. 1, 21. — ἀρχὴ φιλίας
ἐστὶν ὁ ἔπαινος. 33. — ἄνθρωποι ὀλίγοι ἐλήφθησαν. Ε. ἀν. 4, 7, 11.

—Κῦρος ἔλεγεν, *οὐ ἡ ὁδὸς ἔσοιτο πρὸς βασιλέα μέγαν.* (ἡ εἰδικὴ πρότασις *οὐ...μέγαν εἶναι ἀντικείμεν.* τοῦ ἔλεγεν). 1, 4, 14.—Κῦρος ἐθήρρευεν, ὁπότε βούλοιο γυμνάσαι ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἔππους. (ἡ χρον. πρότασις *ὁπότε...ἔππους εἶναι χρονικὸς προσδιορισμὸς τοῦ ἐθήρρευεν*). 1, 2, 7.

Περὶ τῆς ἀπλῆς προτάσεως.

Ἐποκείμενον, κατηγορήματα, κατηγορούμενον.

§ 10. Ἐποκείμενον καλεῖται ἡ λέξις ἣτις δηλοῖ τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρᾶγμα περὶ οὗ λέγεται τι, *κατηγορημα* δὲ τὸ περὶ τοῦ ὑποκειμένου λεγόμενον: ὁ Θεὸς ἐστὶ δίκαιος.—τὸ ῥόδον θάλλει.—ὁ Γεώργιος ἐστὶ σώφρων, ἢ: ὁ Γ. σωφρονεῖ.

Σημ. Τὸ κατηγορημα εἶναι ἢ ῥῆμα, π.χ. ὁ Γεώργιος σωφρονεῖ. ἢ ὄνομα ἢ ἄλλη τις λέξις (τὸ κατηγορούμενον ἰδιαιτέρως καλούμενον) μετὰ τινος συνθετικοῦ ῥήματος: ὁ Γ. ἐστὶ σώφρων.—ἐξ ὀλιγαρχικοῦ δημοκρατικὸς γένους.—Πλ. πολ. 572.—οἱ ληφθέντες ἦσαν ὀδοθήκοντα. Θ. 2, φ.

§ 11. Πολλάκις τὸ ῥῆμα (τὸ ῥηματικὸν δηλ. κατηγορημα) ἀπαντᾷ ἀνακλειμένον, καὶ δὴ

α') Εἰς τὸ εἶναι καὶ κατηγορούμενόν τι, π.χ. τὸ σωφρονῶ εἰς τὸ: σώφρων εἰμί.

β') Εἰς τὸ εἶναι (γίγνεσθαι, ὑπάρχειν) καὶ τὴν ἰδίαν ἐχυτοῦ μετοχὴν χρόνου ἐνεστώτος ἢ παρακειμένου. Τοῦτο ἰδίως γίγνεται, ἀν-πρόκειται ἡ ῥηματικὴ ἔννοια νὰ ἀναδειχθῇ μετ' ἐμφάσεως: τοῖς πλείοσιν ἀρέσκοντιές ἐσμεν. Θ. 1, 38.—ἦν πολὺ τούτων ἀφαιρετικῶτα τὰ τότε λεγόμενα. Δ, 6, 49.

Ἰδιαίτεραι παρατηρήσεις περὶ τῶν ὄρων τῆς προτάσεως.

α'. Περὶ τοῦ ὑποκειμένου.

§ 12. Ὡς ὑποκείμενον λαμβάνεται κανονικῶς μὲν τὸ οὐσιαστικὸν καὶ ἡ προσωπ. ἀντωνυμία, οὐχὶ σπανίως δ' ὅμως καὶ πᾶν μέρος τοῦ λόγου καὶ ὅλη πρότασις, ὅταν, ἰδίως διὰ τοῦ ἄρθρου, λάθωσιν οὐσιαστικοῦ χαρακτῆρα: ὁ παῖς σωφρονεῖ.—ἐγὼ εἶπον.—οὗτος λέγει.—ὁ σοφὸς εὐδαίμων ἐστίν.—τὸ λακωνίζειν ἐστὶ φιλοσοφεῖν.—

Πλ. Πρωτ. 342. συνεκφέρει ὁ βουλόμενος. Θ. 2, 34. — οἱ ἐν τῷ Πειραίῳ ἤσθοντο, Ε. Ἑλλ. 4, 55. — τὸ γινῶθι σαυτὸν πανταχοῦ ἐστὶ χρήσιμον. — τὸ πεῖ ἐστὶ σύμφωνον. — ὁ, τι καλὸν φίλον ἀεί. Εὐρ. Βακχ. 881. — ἔτι λείπεται τὸ ἦν πείσωμεν ὑμᾶς Πλ. πολ. 327.

§ 13. Τὸ ὑποκ. ἐκφέρεται κατ' ὀνομαστικὴν : ὁ δειλὸς τῆς πατρίδος ἐστὶ προδότης. γνομ. Ὅταν ὅμως τὸ ὑποκείμενον εἶναι ἐννοια οὐχὶ ἀκριβῶς, ἀλλ' ὡς ἔγγιστα ὀρισμένη, ἐκφέρεται κατ' αἰτιατικὴν μετὰ τινος τῶν προθέσεων εἰς, ὡς, περί. ἀμφί, πρὸς, ὑπέρ : εἰς ἄνδρας διακοσίους καὶ εἴκοσιν ἐνέμειναν τῇ ἐξόδῳ. (= ὡς 220 κατὰ προσέγγισιν). Θ. 3, 20 — ἀπέθανον περὶ τετρακοσίους (= ἐπάνω-κάτω 400). Ε. Ἑλλ. 4, 6, 11. — ἤδη ἦν ἀμφὶ πλήθουςαν ἀγοράν. (= ἐπάνω-κάτω ἢ ὥρα κατὰ τὴν ὑπόειον . . .) ἀν. 1, 8, 1.

Σημ. Πρὸς δῆλωσιν χωρισμοῦ ἐκφέρεται τὸ ὑποκείμενον δι' αἰτιατικῆς μετὰ τῆς κατὰ, πρὸς δῆλωσιν δ' ἐκτάσεως δι' αἰτ. μετὰ τῆς ἐπί : καθ' ἑκάστους Ἑλληγες ἐκαλοῦντο. Θ. 1, 3. ἐσεσιδήρωτο ἐπὶ μέγα τοῦ ξύλου. 4, 100.

β'. Περὶ τοῦ κατηγορουμένου.

§ 14. Ὡς κατηγορούμενον λαμβάνεται συνήθως μὲν τὸ ἐπίθετον ἢ τὸ οὐσιαστικόν, οὐχὶ σπανίως ὅμως καὶ ἄλλα τοῦ λόγου μέρη καὶ πρότασις ἐνίοτε ὅλη : ἐὰν ἦς φιλομαθής, ἔσει πολυμαθής. Ἴσ. 1, 18. — ὁ Χαιρεφῶν ἐμοὶ ζημία ἐστίν. Ε. ἀπ. 2, 3, 6. — τὸ λακωνίζειν ἐστὶ φιλοσοφεῖν. Πλ. Πρωτ. 342. — εἰμὶ τυράννῳ δοικῶς. Ε. συ. 4, 32. — οἱ ληφθέντες ἦσαν ὀγδοήκοντα. Θ. 2, 5. — καὶ ἐγὼ εἰ σὺ εἶην. Πλ. Φαίδ. 89. — χωρὶς ἐστὶ σοφία ἀνδρείας. Λάχ. 195. — ὁ Φίλιππος ἐστὶν ὁ, τι ἂν εἴπη τις. Δ. 3, 17.

Σημ. Καὶ τὸ κατηγορούμενον ἐκφέρεται κατ' αἰτιατικὴν μετὰ τινος τῶν προθέσεων εἰς, περί, ἀμφί, ὑπέρ πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὡς ἔγγιστα ἢ τοῦ περιπού : λέγονται οἱ Πέρσαι ἀμφὶ τὰς δώδεκα μυριάδας εἶναι Ε. Κ. 1, 2, 15.

γ'. Περὶ τοῦ συνδευτικοῦ.

§ 15. Συνδευτικὸν καλεῖται ὁ ῥηματικὸς τύπος, ὅστις συνδέει τὸ κατηγορούμενον μετὰ τοῦ ὑποκειμένου. (§ 10, σημ.).

§ 16. Ὡς συνδευτικὸν λαμβάνεται κυρίως τὸ εἶναι· πλὴν δ' ὅμως τούτου ὡς συνδευτικὰ λαμβάνονται καὶ τὰ ἑξῆς·

α') Τὸ *ὑπάρχειν*, *γίγνεσθαι*, *καθίστασθαι*, *πεφυκέναι*, *φῦναι* (= ἐκ φύσεως εἶναι), *ἀποβαίνειν*, *ἐκβαίνειν* κ. ἄ. ὅμ. : τοῦτο πρὸς τὰ μέλλοντα βέλτιστον ὑπάρχει. Δ. 4, 2.—κωλυταὶ ἐγίγνοντο τῆς διαβάσεως. Θ. 3, 23.—τὸ μὴ διδόναι δίκην μέγιστον κακὸν πέφυκε. Πλ. Γορ. 479.—σοφοὶς ὁμιλῶν καὶ τὸς ἐκβήσει σοφός. Μέν.—Ἡρακλῆς κατέστη τῆς Ἑλλάδος εὐεργέτης. Ἴσ. 5, 76.—οἱ γηράσκοντες δυσμαθεὶς ἀποβαίνουσι. Ξ. ἀπ. 4, 8, 8. (ν. Ἑλλ. : τὸ αἷμα νερὸ δὲν γίνεται.—κατήνησε πτωχός).

β') Τὰ δοξαστικά, *φαίνεσθαι*, *δοκεῖν*, *νομίζεσθαι*, *κρίνεσθαι* κ.τ.τ., τὰ κλητικά, *λέγεσθαι*, *ὀνομάζεσθαι*, *ἀκούειν* (=καλεῖσθαι) κ.τ.τ. καὶ τὰ προχειριστικά, *λαγχάνειν* (=κλήρω ἐκλέγεσθαι) *αἰρεῖσθαι* (πθ.), *ἀποδείκνυσθαι* κ.τ.τ. : πάντες οἱ ἐν ἡλικίᾳ καλοὶ φαίνονται. Πλ. Χαρμ. 154.—ἀγαθοὶ κρίνονται. Πολ. 470 (πρὸβλ. ν. Ἑλλ. βγῆκε (=ἀπεδείχθη) ψεύτης.—ιοῦρθε ὁ οὐρανὸς σποντύλι).—αὐτοὶ νομοθέται κληθήσονται. νό. 681.—κόλακες ἀκούουσι. Δ. 18, 46.—Δημοσθένης οὐτ' ἔλαχε τειχοποιὸς οὐτ' ἐχειροιογήθη Λίσχ. 3, 23.

§ 17. Διὰ τοῦ *αὐξάνεσθαι*, *αἰρεσθαι*, *τρέφεσθαι* κ.τ.τ. ἀποδίδεται ἐνίοτε τῷ ὑποκειμένῳ κατηγορούμενον ἐκφράζον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὑπὸ τοῦ ῥήματος σημερινομένης πράξεως (προληπτικὸν κατηγορούμενον) : Φίλιππος *ἠδξήθη μέγας*. (=αὐξήθει· ἐγένετο μέγας). Δ. 2, 5.—ἤρετο τὸ ὕψος τοῦ τείχους *μέγα*. (=αἰρόμενον τὸ ὕψος τοῦ τείχους ἐγίγνετο μέγα). Θ. 2, 75.

§ 18. Διὰ πολλῶν ῥημάτων, κινήσεως ἰδίως σημαντικῶν, ἀποδίδεται τῷ ὑποκειμένῳ ἐπιθετικὸν κατηγορούμενον σημαῖνον χρόνον, τόπον, τρόπον, ἀκολουθίαν ἢ τάξιν (ἐπισηματικὸν κατηγορούμενον) : *σκηνοῦμεν ὑπαίθριοι* (=ἐν τῷ ὑπαίθρῳ). Ξ. ἀν. 5, 5, 21.—*σκοταῖος παρήλθεν*. (=ἐν σκότει). Ἑλλ. 4, 5, 18.—*ἐξῆσαν οἱ στρατηγοὶ πρῶτοι*. 7, 1, 12.—οἱ στρατιῶται εἶποντο *ἄσμενοι*. 7, 2, 9.—*τριαῖοι ἀφίκοντο* (=τῇ 3ῃ ἡμέρᾳ). Θ. 1, 61.—Ὅμοίως κατηγορηματικὴ μετοχὴ πρὸς δῆλωσιν τρόπου : *ἦλθε θέουσα*. Λ. 715 (πρὸβλ. *ἦλθε χαρούμενος*).—*πεζομαχοῦντες ἐνίκησαν*. Λυκ. 72.

Σημ. Διὰ τῶν ἐπιθέτων *πρῶτος*, *δεύτερος* . . . , *πρότερος*, *ἕτατος*, *ἕτατος*, *τελευταῖος*, *μόνος* διακρίνονται ἀπ' ἀλλήλων ὑποκείμενα ἐκτελούντα τὴν αὐτὴν πράξιν, διὰ δὲ τῶν ἐπιρρημάτων *πρῶτον*, *δεύτερον* . . . , *πρότερον* κλ. διακρίνονται αἱ διαφοροὶ πράξεις αἱ ἐκτελούμεναι ὑπὸ ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου

πρότερος ἐωράκη αὐτόν ἢ ἐκαίνοσ ἐμέ. Πλ. πολ. 386. — πρῶτον ἐδάκρυσ . . .
εἶτα δ' ἔλεξε τοιαῦτα. Ξ. ἀν. 1, 3, 2.

§ 19. Πολλάκις τὸ εἶναι (= ὑπάρχειν), σπανιώτερον δὲ τὸ γί-
γνεσθαι, συμβαίνειν, πεφυκέναι, φῦναι λαμβάνονται καὶ ὡσ καταγο-
ρήματα (§ 11, σημ.) : ἐνταῦθα ἦν πόλισ ἐρήμη. Ξ. ἀν. 1, 5, 1. —
οὐκ ἐγγίγνετο τὰ ἱερά. 2, 3, 3. — συνέβη πρᾶγμα ἀναγκαῖον. Δ. 6, 4.
τὰ πρᾶγματ' οὐχ οὕτω πέφυκεν. 2, 20.

Συμφωνία τοῦ κατηγορουμένου καὶ τοῦ ῥήματος πρὸς τὸ ὑποκείμενον.

α'. Τοῦ κατηγορουμένου.

§ 20. Τὸ κατηγορούμενον, ἂν εἴναι ἐπίθετον, συμφωνεῖ πρὸς τὸ
ὑποκείμενον καὶ κατὰ γένος καὶ κατ' ἀριθμὸν καὶ κατὰ πτώσιν, ἂν
δὲ εἶναι οὐσιαστικόν, ἀναγκαίως μὲν συμφωνεῖ κατὰ πτώσιν, τυχαίως
δὲ καὶ κατὰ γένος ἢ καὶ ἀριθμὸν : ὁ ἀνθρωπὸσ ἐστὶ θνητόσ. — οἱ ἄν-
θρωποὶ εἰσι θνητοί. — ὁ Χαιρεφῶν ἐμοὶ ζημία ἐστίν.

§ 21. Τὸ ἐπιθετικὸν κατηγορούμενον, λαμβάνον χαρακτηῖρα οὐ-
σιαστικοῦ δηλοῦντος γενικὴν ἔννοιαν εἰς ἣν περιλαμβάνεται καὶ ἡ
τοῦ ὑποκειμένου, ἐκφέρεται κατ' οὐδέτερον γένος ἐν. ἀριθμοῦ, οἴου-
δήποτε γένους καὶ ἀριθμοῦ καὶ ἂν εἶναι τὸ ὑποκείμενον : ἀσθενέ-
στερον γυνὴ ἀνδρόσ, Πλ. πολ. 455. — αἱ μεταβολαὶ λυπηρόν. Εὐρ.
Ἡρ. μ. 1292. — τί οὖν ταῦτά ἐστιν ; Ξ. ἀν. 2, 1, 22.

Σημ. Ἐν τῇ νέῃ Ἑλλ. γίνεται κανονικῶσ χρήσισ τῆσ λέξεωσ πρᾶγμα : κακὸ
πρᾶγμα ἢ φτώχεια.

§ 22. Οὐχὶ σπανίως τὸ κατηγορούμενον ἐκφέρεται κατὰ γενικὴν,
κατηγορηματικὴν καλουμένην καὶ δηλοῦσαν

α') Κτῆσιν : ἡ ἡγεμονία ἐσὶ τῆσ πόλεωσ. Ἰσ. 15, 58. — οὐ τοῦ
ἄρχοντοσ ἢ πόλισ νομίζεσται. Σοφ. Ἀντιγ. 738.

Σημ. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ δηλοῦσα συγγένειαν ἢ τὸ ἔργον ἢ ἴδιόν τινοσ :
Κῦροσ μητρόσ ἐμολογεῖται Μανδάνησ γενέσθαι. Ξ. Κ. 1, 2, 1. — οἰκονόμου ἀγα-
θοῦ ἐστὶν εὖ οἰκεῖν τὸν ἑαυτοῦ οἶκον. (= ἴδιον οἰκονόμου . . .). Οἶκ. 1, 2. — τὸ
ναυτικὸν τέχνησ ἐστίν. Θ. 1, 142.

β') Ἰδιότητα : εἰμὶ τριάκοντα ἐτῶν. Πλ. νό. 721. — ὁ Εὐφρά-
τησ ἐσὶ τὸ εὖροσ τεσσάρων σταδίων. Ξ. ἀν. 1, 4, 11.

γ') Ὑλην : οἱ στέφανοι χρυσοῦ ἦσαν. Δ. 22. 70.

δ') ἀξίαν : οἱ ἐξαιρεγασμένοι ἀγροὶ πολλοῦ ἀργυρίου γίνονται. Ε. οἰκ. 20, 23.

ε') Τὸ διηρημένον ὄλον : Ἴπποκράτης ὅδε ἐστὶ τῶν ἐπιχωρίων. Πλ. Πρωτ. 316.

β'. Συμφωνία τοῦ ῥήματος.

§ 23. Τὸ ῥήμα (καθὼς καὶ τὸ συνδετικόν) συμφωνεῖ πρὸς τὸ ὑποκείμενον κατ' ἀριθμὸν καὶ πρόσωπον : οἱ πρῶτοι ἀντιέχον. Θ. 1, 1.— τὼ ἄνδρε ἐγενέσθην φύλακε. Ε. Ἑλλ. 4, 4, 8. Ἐξαιρέσεις:

α') Ὄνομα ἐνικὸν περιληπτικὸν σημαίνειν πρόσωπα ἢ ὄνομα πόλεως ἢ χώρας λαμβανόμενον ἀντὶ τῶν κατοίκων συντάσσεται καὶ μετὰ πληθ. ῥήματος (σχῆμα κατὰ σύνεσιν) : ὁ δῆμος ἐπέθεντο. Θ. 5, 82.— ἡ Ἑλλάς... τῆς θαλάσσης ἀντιέχοντο. 1. 13.

β') Οὐδέτερον πληθ. συντάσσεται (κανονικῶς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς) μετὰ ῥήματος ἐν. ἀριθμοῦ (ἀττικὴ σύνταξις) : σὺν τῇ πόλει σφίζεται τὰ οἰκεῖα ἐκάστου. Ξενοφ.— Τοιοῦτον καὶ τό : δόξαν ταῦτα Ε. ἀν. 1, 4, 13.

Σημ. Παρὰ τοῖς πεζοῖς ἀμελεῖται ἡ σύνταξις αὕτη

α') Ὅταν τὰ ὑπὸ τοῦ ὑποκειμένου δηλούμενα ἀντικείμενα νοθῶνται ὡς κωχρισμένα ἀπ' ἀλλήλων : φανερά ἦσαν ἵππων καὶ ἀνθρώπων ἔχνη πολλά. Ε. ἀν. 1-7. 17.— τὰ ἄρματα ἐφέροντο. 1, 8, 20.

β') Ὅταν τὸ ὑποκείμενον προσδιορίζεται δι' ἀριθμητ. ἐπιθέτου : ἐγένοντο ἐκ τῶν ἀνδραπόδων ἑκατὸν τάλαντα. Θ. 6. 62.

γ') Ὅταν τὸ ὑποκείμενον σημαίνῃ πρόσωπα . τὰ τέλη τῶν Λακεδαιμονίων Βρασίδαν ἐξέπεμψαν (=οἱ ἄρχοντες τῶν Λ.). Θ. 4, 88.

Παράλειψις ὄρων τῆς προτάσεως.

α'. Παράλειψις τοῦ ὑποκειμένου.

§ 24. Ἡ προσωπικὴ ἀντωνυμία τοῦ α' καὶ δ' προσώπου ὡς ὑποκείμενον παραλείπεται, ὑποδηλουμένη ὑπὸ τῆς προσωπικῆς καταλήξεως τοῦ ῥήματος· τίθεται δ' ὅμως ἐπὶ ἐμφάσεως (συνήθως ἐπὶ τῶν ἀντιθέσεων) : πολλάκις ἐθαύμασα. Ἰσ. 4, 1.— ἀλλά : ἐγὼ παρεσκεύασμαι πείθεσθαι τοῖς νόμοις. Ε. ἀπ. 1, 2, 34.— σὺ μὲν παιδεῖας ἐπιθυμεῖς, ἐγὼ δὲ παιδεῶν ἄλλους ἐπιχειρῶ. Ἰσ. 1, 3.

§ 25. Ὑποκείμενον γ' προσώπου παραλείπεται.

α') Ἐπὶ ῥημάτων σημαίνοντων πρᾶξιν ἥτις εἶναι ἴδιον ἔργον τοῦ

παρκαλειπομένου υποκειμένου: ἐσήμηνεν (ὁ σαλπιγκτής). Ξ. ἀν. 3, 4, 4.—ἐκήρυξεν (ὁ κήρυξ). 3, 4, 36.—τοὺς νόμους ἀναγνώσεται. (ὁ γραμματεὺς). Δ. 29, 27.

Σημ. Ὅπως ἐπὶ τοῦ ἀστράπτειν, βροντᾶν, ὑεῖν, νίφειν, κτλ. ἐφ' ὧν ὡς υποκειμενον νοεῖται ὁ Ζεὺς ἢ ὁ θεός.

β') Ἐπὶ τοῦ φασί, λέγουσι κ.τ.τ. (σπανίως δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων), ἐφ' ὧν νοεῖται ὡς υποκειμενον οἱ ἄνθρωποι: τὰς Ἀθήνας φασί θεοσεβεστάτας εἶναι. Σοφ. Ο. Κ. 260.—μηδενὶ χρῶ πονηρῷ ὧν γὰρ ἂν ἐκεῖνος ἀμάρτη, σοὶ τὰς αἰτίας ἀναθήσουσιν. Ἰσ. 1. 37.

γ') Ὅταν νοῦται ἐκ τῶν ἡγουμένων ἢ τὸ αὐτὸ (σχῆμα ἀπὸ κοινοῦ) ἢ κατ' ἀναλογίαν ἐκ τινος προηγουμένης λέξεως (σχῆμα ἐξ ἀναλόγου): Κῦρος τὰς ναῦς μετεπέμψατο, ὅπως ὀπλίτας ἀποβιβάσειεν. Ξ. ἀν. 1, 4, 5.—ἔδοξεν αὐτοῖς προίεσθαι εἰς τὸ πρόσθεον... ἦδη δὲ ἐν ὄρμῃ ὄντων. (αὐτῶν δηλ.). 2, 1, 3.—ὅσον χρόνον προὔστη Περικλῆς τῆς πόλεως, ἀσφαλῶς διεφύλαξεν αὐτὴν καὶ ἐγένετο ἐπ' ἐκεῖνου μεγίστη. (ἡ πόλις). Θ. 2, 65.

§ 26. Πολλάκις παρκαλείπεται ὡς ὑποκ. ἀπαρεμφάτου τὸ ἀόριστον τινά, νοούμενον μάλιστα ἐνίοτε κατ' ἀναλογίαν καὶ ἐν τῇ ἐκ τοῦ ἀπαρεμφάτου ἐξηρητημένη προτάσει: δεῖ γράμματα μαθεῖν καὶ μαθόντα νοῦν ἔχειν. γνωμ.—οὐκ ἔστιν ὀρθῶς ἠγγεῖσθαι (=ἄρχειν, διοικεῖν), ἐὰν μὴ φρόνιμος ἦ. Πλ. Με. 97.

§ 27. Ἐνίοτε νοεῖται ὡς υποκειμενον γενική τις ἔννοια, π. χ. πρᾶγμα, τόπος, χωρίον, μάλιστα ἐπὶ τοῦ εἶναι: ἐπειδὴ ἐτοῖμα ἦν (τὰ πράγματα), ἀνήγοντο. Θ. 2. 56.—ἦν δὲ κρημνῶδες. (τὸ χωρίον). 7, 84.—καὶ ἦδη ἦν (ἡ ὥρα) ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγοράν. Ξ. ἀν. 1, 8, 1.

§ 28. Πολλάκις τὸ υποκειμενον ὑποτελοῦς προτάσεως (εἰδικῆς συνήθως ἢ πλ. ἐρωματικῆς) τίθεται προληπτικῶς ὡς ἀντικείμενον τῆς κυρίας, ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς γενικὴ ἀντικειμενικὴ οὐσιαστικοῦ τινος αὐτῆς (πρόληψις): μάνθανε αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, οἷόν ἐστιν. (= μάνθανε οἷόν ἐστιν ἢ ἀλήθειαν). Πλ. πολ. 582. (Πρὸς τὰ τῆς ν. Ἑλλ. τὸν γνωρίζεις ποῖος εἶναι;—οὐ ξεύρω τί πρᾶγμα εἶσαι).—ἀνθρώπου ψυχὴ θεῶν ἦσθηται, ὅτι εἰσίν. (=ἦσθηται, οὐ θεοὶ εἰσίν). Ξ.

ἀπ. 1, 4. 13.— ἦλθεν ἀγγελία τῶν πόλεων, ὅτι ἀφροσῆσιν. (= ἀγγελίαι οὗ αἱ πόλεις ἀφροσῆσιν). Θ. 1, 61.

β'. Παράλειψις τοῦ κατηγορουμένου

§ 29. Τὸ κατηγορούμενον παραλείπεται, ἂν εὐκόλως νοῆται ἐκ τῶν ἡγουμένων : ἐγὼ μὲν ἐπιμελής εἰμι, σὺ δὲ οὐκ εἶ. Ἐκ τῶν ἐπομένων ἤμωσ σπανίως νοεῖται : ὁ μὲν δειλὸς τῆς πατρίδος, ὁ δὲ φιλόδοξος τῆς πατρῴας οὐσίας ἐστὶ προδότης. γνωμ.

γ'. Παράλειψις τοῦ εἶναι.

§ 30. Καὶ ὡς συνδετικὸν καὶ ὡς ὑπαρκτικὸν παραλείπεται τὸ εἶναι, ἂν εὐκόλως νοῆται ἐκ τῶν συμφοραζομένων ἢ ἐκ τῶν ἡγουμένων ἢ τῶν ἐπομένων : οἱ πόνοι ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς. (εἶναι). Ξ. Κ. 7, 5, 80.— οὐ σχολὴ αὐτῷ. (εἶναι). Πλ. Πρ. 314.— τῶν βαρβάρων φόβος πολὺς (ἦν) καὶ ἡ Κίλισσα ἔφυγεν. Ξ. ἀν. 1, 2, 18.— τοῖς θεοῖς μεγίστη χάρις (εἶται), ὅτι ἔδοσαν. 7, 5, 72. (ν. Ἑλλ. : δόξα τῷ Θεῷ ἐσώθημεν).

§ 31. Παραλείπεται πρὸς τούτοις ὡς συνδετικὸν τὸ εἶναι

α') Ἐπὶ γενικῶν γνωμῶν : πᾶν μέτρον ἄριστον.

β') Ἐπὶ τῶν ἐξῆς λέξεων ὡς κατηγορουμένων

1) Ἐπὶ τῶν οὐσιαστικῶν ἀνάγκη, χρεῶν, θέμις, ἀκμή, καιρὸς, ὄρα, κίνδυνος κ.τ. ὅμ. : ἀνάγκη εὐεξίας ἐπιμελεῖσθαι. Ξ. Λ. π. 4, 6. (ν. Ἑλλ. : καιρὸς νὰ πηγαίνωμεν).

2) Ἐπὶ τῶν οὐδετέρων ἐπιθέτων ἄξιον, ῥάδιον, χαλεπὸν, οἶόν τε, δυνατὸν, δίκαιον, δῆλον κ. τ. τ. : φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ῥάδιον. Μέ. 581.

3) Ἐπὶ τῆς ὡς ἐπιθέτου τιθεμένης μετοχῆς εἰκός, ἐπὶ τῶν εἰς-τέον ῥηματικῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων φροῦδος, εἰσιμος, προθύμος, δυνατὸς καὶ ἄλλων ὁμοίων : βαρβάρων Ἑλλήνας ἄρχειν εἰκός. Εὐρ. Ἴφ. Αὐλ. 1400.— τοὺς φίλους εὐεργητέον. Ξ. ἀπ. 2, 1, 28.— φροῦδα τὰ χρήματ. Ἄριστφ. νε. 718.— δίκαιος (εἶ) σὺ ἡγείσθαι. Πλ. Πρωτ. 351.

4) Ἐπὶ τοῦ ἐπιρρ. ἄλις : ἄλις τὸ μητρὸς αἵμα. Εὐρ. Ὀρ. 1037.

γ') Ἐπὶ τυπικῶν τινῶν ἐκφράσεων, π. χ. θαυμαστὸν ὄσον, ἀμήχανον ὄσον.

§ 32. Πλήν τοῦ γ' ἐν. προσώπου τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς οἱ ἄλλοι τύποι τοῦ εἶναι σπανιώτερον παραλείπονται : φιλήκοος ἔγωγε (εἰμί) καὶ ἠδέως ἄν τι μάθοιμι. Πλ. Εὐθ 304.—πόθεν οὖν ὁ πόρος τῶν χρημάτων (ἔσται) ; Δ. 4, 29.—ἄτοπα λέγεις καὶ οὐδαμῶς πρός σου (ὄντα). Ξ. ἀπ. 2, 3, 15.—βουλευτέα ἐδόκει (εἶναι).Θ. 7,60.

δ'. Παράλειψις τοῦ ῥήματος.

§ 33. Ἐν συνεχεῖα λόγου τὸ ῥήμα παραλείπεται, ἂν εὐκόλως νοῆται ἐκ τῶν ἠγουμένων ἢ τῶν ἐπομένων : οὐδενὶ τῶν ἀθλητῶν οὕτω προσήκει ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιστὰς ἀσκεῖν, ὡς σοὶ (προσῆκει) σκοπεῖν, ὅπως . . . Ίσ. 1, 12.—οὗτος μὲν ὕδωρ, ἐγὼ δὲ οἶνον πίνω. Δ. 19, 46.

§ 34. Ἐν ἀρχῇ λόγου παραλείπεται τὸ ῥήμα, ἂν εὐκόλως νοῆται ἐκ τῶν συμφραζομένων ἢ τῆς πολλῆς χρήσεως : δεῦρο, ὦ Σώκρατες. (ἐλθέ) Πλ. Λύσ. 203.—ὦ Φαῖδρε, ποῖ δὴ καὶ πόθεν ; (ἔρχει) Φαίδ. 227. (Πρβλ. τὸ τῆς ν. Ἑλλ. : Ἐπὶ ποῦ καὶ ὡς ποῦ καὶ πῶς καὶ πόσα ; — Ἄπ' Ἀθήνας, στὸ λιβάδι, Θεόδωρος καὶ πεντακόσια). —μηδὲν ἄγαν. (ποιεῖ). γνωμ.—τί δὲ τοὺς κινδυνεύειν μέλλοντας ; (ποιήσομεν). Ξ. ἀπ. 3. 1, 18.—Οὕτω καὶ ἐπὶ παροιμιῶν καὶ ἐν ἐπιγράμμασιν : ὅς τὴν Ἀθηνᾶν. (διδάσκει).—γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας. (κομίζειν).—ἐξ ὀνύχων τὸν λέοντα. (γινώσκειν).—οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ Μήδων. (ἀνέθεσαν). Αἰσχ. 3, 116.—οἱ σύμμαχοι τὸν δῆμον ἀνδραγαθίας ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης. (ἔσιτεφάνωσαν). Δ. 22, 72.

ε'. Παράλειψις πλειόνων συγχρόνως ὄρων.

§ 35. Ἐνίοτε παραλείπεται καὶ τὸ ὑποκείμενον καὶ τὸ κατηγορούμενον συγχρόνως : ὁ κακὸς ἀνὴρ οὐκ ἂν ποτε γένοιτο κακός· ἔστι γὰρ αἰεὶ. Πλ. Πρωτ. 345.—ἢ τὸ ὑποκ. καὶ τὸ συνδετικόν, ἢ τὸ κατηγορούμενον καὶ τὸ συνδετικόν : Σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ ἄνθρωπε ; — Παιδοτροφίης. Πλ. Γοργ. 452.—ὁ μὲν δειλὸς τῆς πατρίδος, ὁ δὲ φιλόδοξος τῆς πατρῴας οὐσίας ἔστι προδότης.

**Περὶ τῆς πολλαπλῆς προτάσεως
καὶ τῶν ὄρων αὐτῆς.**

§ 36. Πρότασις ἔχουσα πλείονα τοῦ ἑνὸς ὑποκείμενα ἢ κατηγορούμενα καλεῖται πολλαπλῆ: Μίνως καὶ Λυκοῦργος νόμους ἐθέτην. Πλ. νό 632. — ὁ θεράπων ἐστὶν ὀψοφαγίστατος, βλακίστατος, φιλαργυρότατος, ἀργότατος. Ξ. ἀπ. 3, 13, 4. — ἐγὼ τε καὶ ὁ σὸς πατὴρ εἰταίρω τε καὶ φίλω ἤμεν Πλ. Λάχ. 180.

Σημ. Πολλαπλῆ καλεῖται καὶ ἡ πρότασις ἢ ἔχουσα προσδιορισμοὺς ὁμοίους πλείονας τοῦ ἑνὸς: ὡς εἶδε πατέρα τε καὶ μητέρα καὶ ἀδελφοὺς καὶ τὴν ἐκυτοῦ γυναῖκα (1) αἰχμαλώτους γεγεννημένους ἐδάκρυσεν. Ξ. Κ. 3, 1, 7. — ἐπολιόρκει καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. ἀν. 1, 1, 7.

Συμφωνία τῶν ὄρων τῆς πολλαπλῆς προτάσεως.

α'. Τοῦ κατηγορουμένου.

§ 37. Ἐπὶ δύο ἢ πλείονων ἐμψύχων ὑποκειμένων τὸ κατηγορούμενον ἐκφέρεται κατὰ πλῆθ. ἀριθμόν, καὶ κατὰ τὸ γένος μὲν αὐτῶν, ἂν τὰ ὑποκείμενα εἶναι τοῦ αὐτοῦ γένους, κατὰ τὸ ἐπικρατέστερον δὲ γένος, ἂν εἶναι ἑτερογενῆ εἶναι δὲ ἐπικρατέστερον τὸ μὲν ἀρσενικὸν τοῦ θηλυκοῦ καὶ τοῦ οὐδετέρου, τὸ δὲ θηλυκὸν τοῦ οὐδετέρου: Ἰππαρχὸς καὶ Θεσσαλὸς ἦσαν ἀδελφοί. Θ. 1, 20. — συνελθλυθότιες ἦσαν καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ κτήνη πολλά. Ξ. ἀν 7, 4, 2.

Σημ. Ἄν τὰ ὑποκείμενα εἶναι δύο ἐν. ἀριθμοῦ, τὸ κατηγορούμενον δύναται νὰ τεθῆ καὶ κατὰ θυϊκὸν ἀριθμόν: ἐγὼ τε καὶ ὁ σὸς πατὴρ εἰταίρω τε καὶ φίλω ἤμεν. Πλ. Λάχ. 180.

§ 38. Ἐπὶ ἀψύχων ὑποκειμένων τὸ κατηγορούμενον συνήθως τίθεται κατ' οὐδέτερον γένος πλ. ἀριθμοῦ: λίθοι τε καὶ πλίνθοι καὶ ξύλα καὶ κέρατοι, ἀτάκτως ἐρριμμένα, οὐδὲν χρήσιμά ἐστιν. Ξ. ἀπ. 3, 1, 7. — αἰδῶς καὶ φόβος ἔμφυτα ἀνθρώποις εἰσίν. 3, 7, 5.

§ 39. Ἐπὶ δύο ὑποκειμένων, προσώπου καὶ πράγματος, τὸ κα-

(1) Καὶ τὸ ἀντικείμενον εἰς τοὺς προσδιορισμοὺς ὑπάγεται.

τηγορούμενον τίθεται κατὰ πλ. ἀριθμὸν καὶ κατὰ τὸ γένος τοῦ τὸ πρόσωπον δηλοῦντος ὑποκειμένου : αὐτοὶ τε οἱ ἄνθρωποι καὶ ἡ γῆ αὐτῶν ἐπάνωμοι τοῦ καταστρεφόμενου καλέονται. Ἡρδ. 7, 11.

Σημ. Δύναται δ' ὅμως τὸ κατηγορούμενον νὰ τεθῆ καὶ κατ' οὐδ. γένος (πρὸς § 21) : ἡ κάλλιστη πολιτεία καὶ ὁ κάλλιστος ἀνὴρ λοιπὰ ἂν ἴμην εἶη διελεῖν. Πλ. πολ. 562. ἢ νὰ συμφωνήσῃ πρὸς τὸ πλησιέστερον : τιμωμένον πλοῦτου ἐν πόλει ἀμιοτέρα ἀρετὴ τε καὶ οἱ ἀγαθοί. Πλ. πολ. 551.

β'. Τοῦ ῥήματος.

§ 40. Τὸ ῥῆμα ἐπὶ πλειόνων τοῦ ἐνός ὑποκειμένων ἐκφέρεται ἢ κατὰ πλ. ἀριθμὸν ἢ καθ' ὅν ἀριθμὸν ἀπαιτεῖ τὸ σπουδαιότερον ἢ τὸ πλησιέστερον : Εὐρουμέδων καὶ Σοφοκλῆς εἰς Κέρκυραν ἐστράτευσαν. Θ. 4, 46. — ἐπεμψέ με Ἀριαῖος καὶ Ἀρτάοξος. Ξ. ἀν. 2, 4, 16. — βασιλεὺς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ διώκων εἰσιπίει εἰς τὸ στρατόπεδον. — 1, 10, 1. — ἀλλά τε καὶ μισθοὶ καὶ δῶρα γίνεται. Πλ. πολ. 616.

§ 41. Ἄν τὰ ὑποκ. εἶναι διαφόρων προσώπων, τὸ ῥῆμα ἐκφέρεται ἢ κατὰ πλ. ἀριθμὸν καὶ κατὰ τὸ ἐπικρατέστερον πρόσωπον (εἶναι δὲ τοιοῦτον τὸ α' τοῦ β' καὶ τοῦ γ', τὸ δὲ β' τοῦ γ') ἢ σπανιώτερον κατὰ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ πλησιεστέρου : οὐκ ἔομέν ποιηταὶ ἐγὼ τε καὶ σύ. Πλ. πολ. 371. — οὐ σὺ μόνος οὐδὲ οἱ σοὶ φίλοι πρῶτοι ταύτην δόξαν περὶ θεῶν ἔσχεις. νό. 888. — ἐγὼ λέγω καὶ Σεύθης τὰ αὐτά. Ξ. ἀν. 7, 7, 16. — σύ τε Ἕλληνας εἶ καὶ ἡμεῖς. 2, 1, 16. — ἐγὼ καὶ ἡ γραφή λέγει. Ἀντιφ. 1, 2.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Β'.

Παρατηρήσεις τινὲς περὶ τοῦ ἀριθμοῦ, τοῦ γένους καὶ τοῦ προσώπου.

§ 42. Πολλὰί λέξεις λαμβάνονται μετὰ περιληπτικῆς σημασίας, π.χ. λίθους καὶ πλίνθον καθήρουν. Θ. 4, 90. — τρία ἐστὶν ἐξ ὧν ἡ πολιτεία συνέστηκεν, ὁ ἄρχων, ὁ δικαστής, ὁ ἰδιώτης. Λυκ. 79. — καὶ τὸν πολέμιον δεινότερον ἔξομεν. Θ. 4, 10. — καὶ εἰ τῷ παρέστηκεν τὸν Συρακόσιον πολέμιον εἶναι τῷ Ἀθηναίῳ... 6, 78. (ν. Ἕλλ. ὁ Ρῶσσοσ, ὁ Ἑγγλέξος, ὁ Τοῦρκος κλ.) — διακοσία ἵππος. (= ἵππεὶς 200). 1, 62. — ἄσπις μυρία. (= ὀπλίται μυριοί). Ξ.

1, 7, 10. — τὸ ἑλληνικόν. (= τοὺς Ἕλληνας). Θ. 1, 1. — Οὕτω λαμβάνονται πολλάκις αἱ ἀντωνυμῖαι ἕκαστος, τίς, πᾶς τις, οὐδεὶς, οὐκ ἄν, ὅσους (ἄν) : τῶν ἑαυτοῦ ἕκαστος παίδων ἄρχουσιν. Ξ. Λ. π. 6, 1.

§ 43. Ὁ πληθυντικός, ἀφηρημένων ἰδίως ἐνοιῶν, λαμβάνεται (μάλιστα παρὰ ποιηταῖς) ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ πρὸς δῆλωσιν ὑπάρξεως διαφόρων εἰδῶν, ἐμφανίσεων ἢ βαθμῶν τῶν ὑπὸ τῶν οὐσιαστικῶν τούτων δηλουμένων γεγονότων, πράξεων, καταστάσεων κ.τ.τ. : ὁ μετὰ γῆρας ἰὼν κατὰ φύσιν ἀπονότατος τῶν θανάτων ἐστίν. (= τῶν διαφόρων εἰδῶν τοῦ θ.). Πλ. Τιμ. 81. αἱ εὐτυχίαι — αἱ δυσπραξίαι. Ίσ. 6, 162. — φύγη, θάλλη. Ξ. οἰκ. 5, 4. (ν. Ἑλλ. : ἐφέτος ἔχομεν ζέστες, δροσιές κλ.).

§ 44. Ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ λαμβάνεται πολλάκις ὁ πληθυντικός, ὡς πρόκειται περὶ πραγμάτων συγκειμένων ἐκ δύο ἢ πλειόνων μερῶν, π.χ. θύραι, (ὡς ἐκ δύο θυρωμάτων), πύλαι, δῖνες. (ν. Ἑλλ. : μύτες.). ἄοματα, μέγαρα, πρόσωπα, (ν. Ἑλλ. : μοῦτρα). τόξα. Ὁμοίως λέγεται : γάμοι, ταφαί (διὰ τὰς μερικωτέρας ἐν αὐτοῖς πράξεις). Ἐλευσίνα, Ὀλύμπια κλ.

§ 45. Τὸ ἀ' πληθ. τοῦ ῥήματος, καθὼς καὶ ὁ πληθ. τῆς προσωπ. ἀντωνυμίας τοῦ ἀ' προσώπου, λαμβάνονται ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ, ὅταν ὁ λέγων, ἐκ μετριοφροσύνης συνήθως, περὶ ἑαυτοῦ ὁμιλῶν προσυπονοῇ καὶ ἄλλους ὡς μετέχοντας τρόπον τινὰ τῆς ἑαυτοῦ πράξεως ἢ τῶν ἑαυτοῦ σκέψεων κλ. : καὶ ἡμεῖς τηλικούτοι ὄντες δεινοὶ τὰ τοιαῦτα ἤμεν. (ἀντί : καὶ ἐγώ... ὄν... ἦν). Ξ. ἀπ. 1, 2, 46. — ἐννοιά ποθ' ἡμῖν ἐγένετο. Κ. 1, 1, 1,

§ 46. Γενικῶς δηλωτικὸν προσώπων εἶναι τὸ ἀρσενικὸν γένος, π.χ. διαφέρει μαθῶν μὴ μαθόντος. Πλ. νο' 795. — ἐν τῇ χώρᾳ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο. (ὁ Ἀπόλλων δηλ. καὶ ἡ Ἄρτεμις). Ἡροδ. 6, 97.

§ 47. Ἐνίοτε τίθεται τὸ β' ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ ῥήματος ἀντὶ τοῦ γ' μετὰ τῆς ἀορ. τίς : ἐάν τοῦτο τῆς πολιτείας ἐξέλῃς, οὐ μικρὰν φυλακὴν αὐτῆς ἀφηρηκῶς ἔσει. Δ. 20, 17. — (πρὸβλ. : ἔχεις γρόσια, ἔχεις γλῶσσα).

ΣΗΜ. Τὸναντίον δὲ ἐνίοτε, ῥῆμα γ' προσώπου τίθεται μετὰ τῆς ἀορίστου τίς ἀντὶ τοῦ ἀ' ἢ β' προσώπου : καὶ τί ἂν τις ξυμνοοῖτο ; (ἀντί : καὶ τί ἂν ξυμνοοίμην ;) (Πρὸβλ. τὸ τῆς ν. Ἑλλ. : τί νὰ εἰπῇ κανεὶς ;). — δώσει τις δίκην. (ἀντί : δώσεις δίκην). Ἀριστοφ. β. 531.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ συνθέτου προτάσεως καὶ τῶν
προσδιορισμῶν αὐτῆς.

§ 48. Ἡ πρότασις, ἣτις πλὴν τῶν ἀναγκαίων καὶ κυρίων δύο ὄρων (§ 10, α') ἔχει καὶ ἄλλους ὄρους δευτερεύοντας, καλεῖται σύνθετος, οἱ δὲ δευτερεύοντες οὗτοι ὄροι καλοῦνται *προσδιορισμοί* (1).

§ 49. Προσδιορισμῶν εἰσὶν ἐπίδεκτικοὶ πάντες οἱ κύριοι τῆς προτάσεως ὄροι· προσδιορίζεται δέ (2)

α') Τὸ ὑποκείμενον· 1) δι' ἐπιθεικικοῦ προσδιορισμοῦ: ὁ πρῶτος ἄγγελος ἐξήρει ἄμα τῇ εἰσόδῳ τῶν Θηβαίων. Θ. 2, 6. — 2) διὰ παραθέσεως: Ἀρχίδαμος ὁ βασιλεὺς ἔλεξε τοιάδε. Θ. 1, 77. — 3) διὰ γενικῆς οὐσιαστικῆς: τὸ στρατόπεδον τῶν Λακεδαιμονίων μείζον ἐφάνη. Θ. 5, 68.

β') Τὸ ῥῆμα· 1) δι' ἐπιρρηματικοῦ προσδιορισμοῦ: βουλεύεσθε βραδέως. Θ. 1, 78. — *παρεκάλουν εἰς Λακεδαίμονα τοὺς ζυμμάχους.* 2, 67. — *νυκτὸς παρέπλευσαν.* (=κατὰ τὴν ν.). 8, 101. — 2) διὰ πλαγίως πτώσεως δηλοῦσης τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρᾶγμα, εἰς ὃ μεταβαίνει ἢ ὑπὸ τοῦ ῥήματος σημεινομένη ἐνέργεια τοῦ ὑποκειμένου (*ἄμεσον ἀνικείμενον*), ἢ ἀπλῶς συμπληρούσης τὴν ἔννοιαν τοῦ ῥήματος (*ἔμμεσον ἀνικείμενον*): *τίμα τοὺς γονεῖς.* — *ἐπιθυμῶ δόξης.* — ὁ κόθωνος ἀρμόττει τοῖς ποσὶν ἀμφοτέροις. Ξ. Ἑλλ. 2, 3, 31. — 3) δι' ἀπαρεμφάτου: *ἔδοξέ τι λέγειν.* Κ. 1, 4, 20. — 4) διὰ μετοχῆς: *δειπνήσαντες ἀπελαύνετε.* Κ. 3, 1, 37.

γ') Τὸ κατηγορούμενον, ἂν μὲν εἶναι οὐσιαστικόν, προσδιορίζεται ὡσπερ καὶ τὸ ὑποκείμενον, ἂν δὲ εἶναι ἐπίθετον, προσδιορίζεται 1) διὰ πλαγίως πτώσεως: ὁ αἰτὸς ἦν ἱερός τοῦ Διός. Ξ. ἀν. 5, 3, 10. — *τούτων εἰς καὶ ὁ Ἀρχέλαός ἐστι.* Πλ. Γοργ. 525, d. — οἱ ὅμοιοι τοῖς ὁμοίοις εὐνοί εἰσιν. Ξ. Κ. 8, 4, 18. — 2) δι' ἐπιρρ. προσδιορισμοῦ: τὸ ὑγίαινειν πολὺ κράτιστόν ἐστιν. Πλ. Φαίδ. 228.

(1) Ἦ: διορισμοί.

(2) Ἦ: διορίζεται.

Σημ. 1. Καὶ προσδιορισμὸς δύναται νὰ προσδιορισθῆ ὑπ' ἄλλου προσδιορισμοῦ : ἔστι τις Σωκράτης, **δοξὸς ἀνὴρ**. Πλ. ἀπ. 18.—οἱ Ἀθηναῖοι ἀμφοτέρωθεν. **ἔκ τε γῆς καὶ ἐκ θαλάσσης**, ἠμύοντο. Θ. 4, 11.—ὣτω καὶ τὸ ἀντικείμενον, προσδιοριζόμενον ὡπερ καὶ τὸ ὑποκείμενον : τὸν **δόλιον** ἀνδρα φεῦγε παρ' ἔλιν τὸν βίον. γνωμ.—Λύσανδρος ἐπεμψε **Θεόλοπον τὸν Ληϊστὴν**. Ξ. Ἑλλ. 21, 30. Λύσανδρος ἀπέπεμψε **τοὺς φρουροὺς τῶν Ἀθηναίων**. 2, 8, 2.

Σημ. 2. Περὶ προσδιορισμοῦ προτάσεως ἢ λέξεως τῆς προτάσεως δι' ἄλλης προτάσεως ἄρα § 5, 6 καὶ 9, β'.

§ 50. Ἐκ τῶν προσδιορισμῶν οἱ μὲν δι' ὀνομάτων τηρούντων τὴν καθαρὰν ὀνομαστικὴν τῶν δυνάμιν γιγνόμενοι καλοῦνται **ὀνομαστικοί**, οἱ δὲ δι' ἐπιρρημάτων ἢ ἐπιρρηματικῶς λαμβανομένων λέξεων **ἐπιρρηματικοί**.

Σημ. Ὀνομαστικὸς προσδιορισμὸς, συμφωνῶν πρὸς τὸ προσδιοριζόμενον κατὰ πτώσιν, καλεῖται **ὁμοίόπτωτος**, μὴ συμφωνῶν δὲ, **ἑτερόπτωτος**.

I. Ὀμοιόπτωτοι προσδιορισμοί.

α'. Ἐπιθετικοί.

§ 51. Ἐπιθετικὸς προσδιορισμὸς καλεῖται ὁ δι' ἐπιθέτου ἢ ἄλλης λέξεως ἢ καὶ φράσεως ἐπιθετικῶς λαμβανομένης προσδιορισμὸς οὐσιαστικοῦ π. χ. ὁ **δίκαιος ἀνὴρ**.—δικαίᾳ κρίσις.—ὁ **ἐπιμελούμενος μαθητῆς**.—ὁ **μαθητῆς ὄσις ἐπιμελεῖται**.—ἢ **κατὰ νόμον τιμωρία**.—ἢ **σήμερον ἡμέρα**.—ὁ **τοῦ βασιλέως θρόνος**.—**τὴν σαυτοῦ φρόνησιν ἄσκει**. Ἰσ. 1, 40.—**ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς**.—οἱ Τρῶες **τὰ δέκα ἔτη ἀντεῖχον**. Θ. 1, 11.—**δοκίμαζε τοὺς φίλους ἔκ τε τῆς περιτὸν βίον ἀτυχίας καὶ τῆς ἐν τοῖς κινδύνοις κοινωνίας**. Ἰσ. 1, 25.

Σημ. 1. Καὶ πρότασις ἀναφορικὴ λαμβάνει πολλάκις χαρακτηρὰ ἐπιθέτου : **ὄν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἀποθνήσκει νέος**. (=ὁ ὑπὸ τῶν θεῶν φιλούμενος ἀνθρωπὸς ἀποθνήσκει νέος). γνωμ.

Σημ. 2. Ὁ ἐπιθ. προσδιορισμὸς διαφέρει τοῦ κατηγορουμένου καθ' ὅσον οὗτος ἐκφράζει ἰδιότητα ἢ κατάστασιν ἐγνωσμένην ἤδη καὶ ἀποδεδομένην, ἐν ᾧ τὸ κατηγορούμενον δηλοῖ ἰδιότητα ἢ κατάστασιν νῦν γνωστὴν ὑπὸ τοῦ λέγοντος γιγνόμενῃ. Παράδειχτε τὸ **ὁ δίκαιος Θεὸς πρὸς τὸ ὁ Θεὸς ἐστὶ δίκαιος**. Διαφέρει δὲ καὶ τῆς μετοχῆς (1), καθ' ὅσον αὕτη δηλοῖ καὶ τὸν χρόνον ἅμα τῆς ὡς πράξεως ἢ ὡς καταστάσεως παρισταμένης ὑπ' αὐτῆς ἰδιότητος τοῦ οὐσιαστικοῦ. Παράδειχτε τὸ **ὁ ἐπιμελὴς μαθητῆς πρὸς τὸ ὁ ἐπιμελούμενος ἢ ὁ ἐπιμεληθεὶς μαθητῆς**.

(1) Καίτοι καὶ αὕτη ἐπιθέτου (ῥηματικόν) ἐστίν.

Σημ. 3. Ὁ ἐπιθ. προσδιορισμὸς ἀποτελεῖ μετὰ τοῦ προσδιοριζομένου οὐσιαστικοῦ μίαν (σύνθετον) ἔννοιαν καὶ δὴ οὕτως, ὥστε νὰ καθίσταται καὶ αὕτη ἐπιθετικὴ ἑτέρου ἐπιθ. προσδιορισμοῦ π. χ. *νέα πόλις* (=νεάπολις).—*ἄκρα πόλις* (=ἀκρόπολις).—*πόλις ἐρήμη μεγάλη* (=ἐρημόπολις μεγάλη).—*κύων γενναῖος ἄπειρος*. Ξ. Κ. 1, 4, 21.—ὁ στρατηγὸς ἡγήται *ἀθλιῶν ἀπομόσθων ξένων*. Δ. 4, 46.

§ 52. Πολλὰ προσηγορικὰ σημαίνοντα ἐπιτήδευμα, τάξιν, ἡλικίαν, ἐθνικότητα καὶ μετέχοντα ὅπως δὴποτε ἐπιθετικῆς σημασίας συνάπτονται πολλάκις μετὰ τοῦ ἀνῆρ, ἄνθρωπος, γυνή, ὡς ἐπιθ. προσδιορισμοὶ αὐτῶν, π. χ. *ἀνὴρ τύραννος*. Θ. 6, 85.—*ἀνὴρ Σπαρτιατίας*. 1, 132.—*ἀνὴρ νεανίας*. Ξ. Κ. 2, 2, 6.—*γραῦς γυνή*. Ἀριστ. Θεσμ.—*γυνὴ παρθένος*. Ἡσ. ἔργ. 514.—*ἄνδρες δικασταί, στρατιῶται κτλ.*

§ 53. Δύο ἐπιθετ. προσδιορισμοί, κεχωρισμένως διορίζοντες τὸ αὐτὸ οὐσιαστικόν, συνδέονται πρὸς ἀλλήλους διὰ τοῦ καὶ ἢ τὲ—καί : *ὁ καλὸς τε καὶ σοφὸς Ἴππιζας*. Πλ. πολ. 281.—Κανονικῶς λέγεται : *πολλὰ τε καὶ δεινά, πολλῶν τε καὶ δεινῶν κλ.* ἀντί τοῦ : *πολλὰ δεινά, πολλῶν δεινῶν κλ.* : *διὰ πολλῶν τε καὶ δεινῶν πρῶτων σεσωσμένοι πάρεστε*. Ξ ἀν. 5, 5, 8.—*ἤκουον καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς παρὰ Κῦρον πολλὰ καὶ ἀγαθὰ πρῶττειν* (=πολλὰχῶς εὖ πρῶττειν). 6, 2, 8.

§ 54. Ὁ ἐπιθ. προσδιορισμὸς συμφωνεῖ κατὰ γένος, ἀριθμὸν καὶ πτώσιν πρὸς τὸ προσδιοριζόμενον οὐσιαστικόν, π. χ. *ὁ ἐπιμελής μαθητής, ἡ ἐπιμελής μαθήτρια, οἱ ἐπιμελεῖς μαθηταί.*

Σημ. Ἀντὶ τῶν ἐπιθέτων πλείων, ἐλάσσων καὶ μείων λαμβάνονται συνθέστατα τὰ ἐπιρρημὰ πλεόν (ἢ πλεον), ἔλατιον καὶ μείων, ἂν ἀκολουθῇ ἀριθμὸς ἢ λέξις σημαίνουσα ποσόν : *πλεῖν ἢ μυρίου ἐπλίτας συμπαρεσκευάσαν*. Δ. 19, 230.—*ἀπέθανον ἄνδρες οὐκ ἔλασσον εἰκοσιν*. Ξ. Ἑλλ. 7, 4, 23.—*ἡ πρόσδος ἦν οὐ μείων χιλίων ταλάντων*. ἀν. 7, 1, 27.

§ 55. Ὁ κοινὸς ἐπιθετ. προσδιορισμὸς δύο ἢ πλειόνων οὐσιαστικῶν ἢ τιθεταὶ ἅπαξ μόνον, συμφωνῶν πρὸς τὸ πλησιέστερον αὐτῶν, ἢ πρὸς ἕμψιν ἢ μείζονα σφῆνειν ἐπαναλαμβάνεται ἐπὶ ἐκάστου τούτων : *Μέγχερ ἀπέχει Συρκεουσῶν οὔτε πλοῦν πολὺν οὔτε ὀδόν*. Θ. 6, 49.—*οὔτε πλοῦν οὔτε ὀδὸν πολλὴν ἀπέχει*. 6, 97.—*ἄνθρωποι μὲν πάνυ ὀλίγοι ἐλήφθησαν, βίες δὲ καὶ ὄνοι πολλοὶ καὶ πρόβατα*. Ξ. ἀν. 4, 7, 14.—*ἐν σῶμα ἔχων καὶ ψυχὴν μίαν φιλεῖ τοὺς ἑαυτὸν εὖ ποιοῦντας*. Δ. 19, 227.

§ 56. Πᾶν ἐπιθέτον λαμβάνει οὐσιαστικοῦ χαρακτῆρα καὶ θέσιν ἐν τῷ λόγῳ, ἐὰν παραλείπηται τὸ ὑπ' αὐτοῦ προσδιοριζόμενον οὐσιαστικόν : τὰς τῶν φαύλων συνηθείας ὀλίγοι, χρόνος διέλυσε. Ἴσ 1, 1.

Σημ. 1. Ἐπί πολλῶν ἐπιθέτων, γένους μάλιστα θηλυκοῦ, ἢ παράλειψις αὕτη κατέστη κανονική, π. χ. οἱ θνητοί.—ὁ ἄκρατος. (οὐινος).—ὁ πεζός. (στρατός).—ἡ τριήρης. (ναῦς).—τῆ ὑστεραία. (ἡμέρα).—διὰ πόλεμίας (χώρας) πορεύονται.—ἡ πλατεία. (ἐδός).—ἡ Ἀττική. (χώρα, γῆ).—ἡ ᾠητορική. (τέχνη).—ὁ Κυζικηνός. (στατήρ). ἡ πολιά (θρίξ).

Σημ. 2. Τῶν οὐσιαστικωμένων τούτων ἐπιθέτων τὸ συναρθρον οὐδέτερον λαμβάνεται πολλάκις ἐπὶ σημασίας ἀφηρημένου οὐσιαστικοῦ (τὸ καλόν, τὸ εἰρηθες, τὸ γενναίον, τὸ συγγενές=ἡ συγγένεια. Θ. 3, 81), ἢ καὶ συγκεκριμένου μετὰ σημασίας περιληπτικῆς : Μίνως τὸ ληστικόν (=τοὺς ληστὰς) ἐκ τῆς θαλάσσης καθήρει. Θ. 1, 4.—τὸ ὑπήκοον. 6, 69.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.

Περὶ τοῦ ἄρθρου.

1. Ἄρθρον ὀριστικὸν καὶ ἄρθρον εἰδοποιόν.

§ 57. Εἰς τοὺς ἐπιθετικούς προσδιορισμούς ὑπάγεται καὶ τὸ ἄρθρον, ὅπερ συνάπτεται μετ' οὐσιαστικοῦ

α') Ἀτομικῶς, (ὀριστικὸν ἄρθρον), πρὸς δῆλωσιν ὀρισμένης καὶ γνωστῆς ἀτομικῆς ἐννοίας : Σωκράτης κατεκλίθη ὑπτιος· οὕτω γὰρ ἐκέλευσεν ὁ ἄνθρωπος. (=ὁ γνωστός ἐκεῖνος⁽¹⁾ ἄνθρωπος, ὅστις προσέφερε τῷ Σ. τὸ κώνειον). Πλ. Φαιδ. 117. (Τοῦναντίον : ἄνθρωπος, ἄνευ ἄρθρου, = ἄνθρωπός τις· π. χ. ἄνθρωπος ἦλθεν εἰς ἐμέ).—ὕδροφορούσας ἐκ τῆς κόμης γυναῖκας καταλαμβάνει. (=ἐκ τῆς γνωστῆς κόμης, περὶ ἧς ἔχει ἤδη γίνει λόγος). Ξ. ἀν. 4, 5, 9.—ἐνειμε τῶν στολῶν τὸ μέρος ἐκάστω. (=τὸ ἀνῆκον μέρος ἐκάστω). Κ. 8, 3, 3.—οἱ Τρῶες τὰ δέκα ἔτη ἀντείχον. (=τὰ πᾶσι γνωστὰ δέκα ἔτη).—Θ. 1, 11.—τὸ μέρος τῶν ψήφων ὁ διώκων οὐκ ἔλαβεν. (=τὸ ὀρισμένον ὑπὸ τοῦ σχετικοῦ νόμου μέρος, τὸ $\frac{1}{5}$). Δ. 18, 103.

Σημ. Τοιοῦτον καὶ τὸ τὸν κτήτορα ὑποδηλοῦν ἄρθρον : τοιοῦτος γίγνου περὶ τοὺς γονεῖς. (=τοὺς αὐτοῦ γονεῖς). Ἴσ. 1, 14. ὡς καὶ τὸ τὴν σχέσιν τοῦ μέ-

(1) Ἀρχικῶς τὸ ἄρθρον ἦτο δεικτ. ἀνωταυμία. [Περὶ τούτου δ' ὁμως θά λεχθῶσι τὰ δέοντα ἐν οἰκειοτέρῳ τόπῳ.

ρους πρὸς τὸ ὅλον δηλοῦν, π. χ. ἀπῆσαν τῶν λόγων, δέκα ὄντων, οἱ τρεῖς. Ξ.
Ἑλλ. 7, 5, 10.

β'.) Γενικῶς, πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὅλου εἶδους (εἰδοποιὸν ἄρθρον) :
ὁ ἄνθρωπος θείας μετέσχε μοίρας. (= πᾶς ἄνθρωπος; πάντες οἱ ἄν-
θρωποι). Πλ. Πρωτ. 322.—ἀλλὰ καὶ : πάντων χρημάτων μέτρον
ἄνθρωπός ἐστιν Θεαίτ. 178.

Σημ. 1. Καὶ ἐπὶ διανομῆς τὸ ἄρθρον τοῦτο λαμβάνεται : Κῦρος ἐδίδου τρία
ἡμιδρασιακά τοῦ μνηὸς ἰφ στρατιώτῃ. Ξ. ἀν. 1, 3, 21.

Σημ. 2. Μετὰ τοῦ εἰδοποιοῦ ἄρθρου ἐκφέρονται καὶ ἐπιθέτα (ἢ ἐπιθ. μετο-
χαί) οὐσιαστικῶς λαμβανόμενα : ὁ ἀνδρείος (= πᾶς ὁ ἀνδρείος).—τὸ ζητούμενον
ἄλωτόν. Σοφ. 0. Τ. 110.—Ἐνίστε δὲ προστίθεται καὶ τὸ πᾶς, ἰδίως ἐπὶ μετοχῶν :
πᾶς ὁ μὴ φρονῶν ἀλαζονεῖα ἄλλοικεταί. Μέ. 717.—Περὶ δὲ τῶν μετὰ σημασίας
ἀφηρημένου ἢ συγκεκριμένου οὐσιαστικοῦ λαμβανομένων τοιοῦτων συνάρθρων
ἐπιθέτων δεῖα § 55, σημ. 2.

§ 58. Τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον παραλείπεται

α'.) Ἐπὶ προσωπικῶν κυρίων ὀνομάτων καὶ ἐπὶ ὀνομάτων λαῶν,
χωρῶν, πόλεων κ.τ.τ., ὡς αὐτῶν τούτων δηλούντων ὠρισμένα άτομα
ἢ ὀμάδας : ἐπεὶ Ἡρακλῆς μετήλλαξε τὸν βίον. Ἰσ. 6, 17.—Τὸ
πᾶσι γνωστὸν ὅμως, ὡς καὶ τὸ προμνημονευθέν, ἐνάρθρων ἐκφέρεται :
ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Κέρβερον κατέβη. Ξ. ἀν. 6, 2, 2.—πέιθουσι
Λακεδαιμονίους... οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι... Θ. 2, 80.—Ταυτὰ
ἰσχύουσι καὶ περὶ τοῦ βασιλέως, ὅταν ὁ λόγος εἶναι περὶ τοῦ βασιλέως
τῶν Περσῶν : ἐρωτώμενος ὑπὸ βασιλέως... ἀκούοντος τοῦ βασι-
λέως. Ξ. Ἑλλ. 7, 1, 36 καὶ 37.

β'.) Οὐχὶ σπανίως ἐπὶ ὀνομάτων ἐθνικῶν καὶ πατρωνυμικῶν
πληθ. ἀριθμοῦ (π. χ. Ἑλλήνες, Ἀσκληπιάδαι), ὡς καὶ ἐπὶ ὀνομάτων
ἑορτῶν, ἀνέμων, οὐρανίων σωματίων καὶ ἄλλων τινῶν λέξεων, π. χ.
γῆ, πατρίς, θάλασσα, οὐρανός, ἄστει, ἂν μάλιστα ἐκφέρονται μετὰ
προθέσεως ἢ προθετικοῦ ἐπιρρήματος (ἔξω, ἐντός, ἐκτός, ἐγγὺς κλ.).
Δήλια ἐκείνου τοῦ μνηὸς ἦν. Ξ. ἀπ. 4, 8, 2.—ἦν ἥλιος ἐπὶ δυσμαῖς.
ἀν. 3, 3, 34.—ἐγγὺς πυλῶν. 4, 7, 6.

γ'.) Ἐπὶ ὀνομάτων συγγενείας, ἐπὶ τῆς γενικῆς τῆς ἐξαρτω-
μένης ἐκ τροπικοῦ ἐπιρρήματος προσδιορίζοντος τὸ ῥῆμα ἔχω, ἐπὶ
ἀφηρημένων ἐννοιῶν, ἐπὶ λέξεων δηλουσῶν φυτικὸν τμήμα χρόνου
(ἔως, ἡμέρα, ἔαρ κλ.) μετὰ προθέσεως ἢ τοῦ ἐπιρρήματος ἅμα
ἐκφερομένων, καὶ ἐπὶ τινῶν τυπικῶν ἐκφράσεων : ἐπετρέψατε αὐτῷ

παῖδας καὶ γυναῖκας. Λυσ. 12, 69.—ἀκολασίαν φευκτέον, ὡς ἔχει ποδῶν ἕκαστος ὑμῶν. Πλ. Γοργ. 507.—δικαιοσύνη σοφία ἐστίν. Ε. ἀπ. 3, 9, 5.—ἔαρ ὑπέφαινεν. Ἑλλ. 5, 4, 59.—μέσαι νύκτες.—ἐν δεξιᾷ.—ἐπὶ δόρου. (=ἐπὶ δεξιᾷ).—ἐπ' ἀσπίδα ἢ παρ' ἀσπίδα (=ἐπ' ἀριστερά).

§ 59. Ὅταν δύο ἢ πλείονα οὐσιαστικὰ συνδέωνται πρὸς ἄλληλα διὰ τοῦ καὶ ἢ τοῦ τε—καί, τὸ ἄρθρον ἢ ἐπαναλαμβάνεται, ἂν ἕκαστον τούτων κεχωρισμένως νοῆται ἢ σχέσις τις ἀντιθέσεως πρὸς ἄλληλα ἐκφράζεται, π. χ. ἡγεῖτο αὐτῶν ἕκαστος οὐχὶ τῶν πατρὶ καὶ τῆ μητρὶ μόνον γεγενῆσθαι, ἀλλὰ καὶ τῆ πατρίδι. Δ. 18, 205. ἢ τίθεται μόνον πρὸ τοῦ πρώτου αὐτῶν, ἂν αἱ ἔννοιαι πᾶσαι ὑπὸ μίαν ὀλικὴν παρίστασιν περιλαμβάνονται : τὴν μὲν γῆν καὶ οἰκίαν ἄφετε, τῆς δὲ θαλάσσης καὶ πόλεως φυλακὴν ἔχετε. Θ. 1, 143.

Ἔτερά τινες παρατηρήσεις περὶ τοῦ ἄρθρου.

1. Τὸ ἄρθρον μετὰ τοῦ κατηγορουμένου.

§ 60. Γενικῶς τὸ κατηγορούμενον ἐκφέρεται ἀνάρθρως, π. χ. πολλῶν ὁ λιμὸς γίνεται διδάσκαλος. γνωμ. Συνάρθρως δὲ ἐκφέρεται τὸ κατηγορούμενον

α'.) Ἄν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ὑποκείμενον παρίσταται ὡς ἤδη γνωστὸν ἢ ὡς ὄν ἀληθῶς καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐκεῖνο, ὅπερ τὸ κατηγορούμενον σημάζει : οὗτός ἐστιν ὁ μαθητὴς μου. (περὶ οὗ ἤδη ἔχει γίνεαι λόγος).—οὗτός ἐστιν ὁ σώφρων. (=ὁ ὄντως, ὁ κατ' ἐξοχὴν σ.). Πλ. Μενξ. 248.—Ὅμοίως καὶ ὅταν τὸ κατηγορούμενον εἶναι τοῦ ἀντικειμένου : τὸν καλὸν στρατιώτην ἐμὲ ὠνόμασεν. Αἰσχ. 2, 167.

β'.) Ἄν τὸ κατηγορούμενον εἶναι λέξις, ἥτις διὰ τοῦ ἄρθρου λαμβάνει ὠρισμένην τινα ἢ ἰδιαιτέραν σημασίαν : δυοῖν θάτερόν ἐστι τὸ τεθνάσαι. Πλ. ἀπ. 40.—ἐγὼ ὁ αὐτός εἰμι. Θ. 2, 61.

2. Τὸ ἄρθρον μετὰ τῶν ἐπιθέτων.

§ 61. Τὸ μετὰ συνάρθρου οὐσιαστικοῦ ἐπιθετικῶς συναπτόμενον ἢ τίθεται μετὰ τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ : αἱ δεῦτεροι φροντίδες σοφώτεροι. γνωμ.—οἱ ταύτη ἠπειρωῖται. Θ. 1, 47.—ἄχρι τῆς

σήμερον ημέρας. Δ. 9, 27. ἢ χάριν ἐμφάσεως ἔπεται τῷ οὐσιαστικῷ μετ' ἄρθρου : ὄγληρόν ὁ χρόνος ὁ πολὺς. Μέ. 545.—διήρπασαν τὰ βασιλεια τὰ ἐν αὐτῇ. Ξ. ἀν. 1, 2, 26.

Σημ. Ἐνίοτε μετ' ἀναρθρον οὐσιαστικὸν ἐπιφέρεται συνάρθρος ἐπιθ. προσδιορισμὸς πρὸς ἀκριθέστερον διορισμὸν τῆς ὑπὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ ἐκφραζομένης γενικῆς ἐννοίας : ἐν κινδύνῳ ἦσαν τῷ μεγίστῳ. Λυσ. 19, 51.—γέρα τὰ νομιζόμενα ἐλάμβανον. Θ. 1, 25.

§ 62. Ἐπίθετον ἀναρθρον μετὰ συνάρθρου οὐσιαστικοῦ εἶναι κατηγορούμενον αὐτοῦ : Ἀγησίλαος μάλα φαιδρῷ τῷ προσώπῳ ἐκέλευσεν. Ξ. Ἀγ. 1, 18. ἀνάρθρως δ' ἐκφέρεται καὶ τὸ οὐσιαστικόν, ἂν ὑπάρχη λόγος παραλείψεως τοῦ ἄρθρου : τοσοῦτῳ ἀπαρασκευαστοτέρῳ βασιλεῖ μαχούμεθα. Ξενφ. (πρβλ. § 57 α').

§ 63. Τὰ ἐπίθετα ἄκρος, μέσος καὶ ἔσχατος συνάπτονται μετ' οὐσιαστικοῦ ὡς ἐπίθετ. διορισμοὶ αὐτοῦ ἐπὶ διακρίσεως τοῦ ὑπὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ δηλουμένου προσώπου ἢ πράγματος ἀπὸ ἐτέρου ὁμοειδοῦς, π. χ. ἡ μέση ἀγορὰ (= ἡ ἀγορὰ ἢ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἄλλων ἀγορῶν). Κληρονομηματικῶς δὲ συνάπτονται ταῦτα, ἂν διακρίνηται μέρος τοῦ ὑπὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ δηλουμένου πράγματος ἀπὸ ἄλλων αὐτοῦ μερῶν : ἄκρα τῆ οὐρᾶ σείουσι. (= τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς). Ξ. κυν. 3, 4.—ἡ πρόκλησις ἐγένετο ἐν τῇ ἀγορᾷ μέση : (= ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀ.). Δημ. 29, 12.

§ 64. Ὡσπερ τὸ ἐπίθετον, οὕτω καὶ ἡ μετοχὴ τίθεται καὶ κατηγορηματικῶς : ἀπήγαγον τὸν ἄνδρα μεγάλη τῇ φωνῇ δηλοῦντια οἶα ἔπασχεν. Ξ. Ἑλλ. 1, 3, 56. Πολλάκις δ' αἱ τοιαῦται μετοχαὶ ἐρμηνεύονται δι' ἀφηρημένου οὐσιαστικοῦ : τῷ σίτῳ ἐπιλιπόντι ἐπιέζοντο. (= τῇ ἐπιλείψει τοῦ σίτου). Θ. 3, 20.—ἐπὶ Πυθοδώρου ἀρχοντος. (= ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Π.). Θ.—ἄμα ἦρι ἀρχομένῳ. 2, 2.

§ 65. Οἱ πολλοὶ=1) οἱ πλείονες.—2) τὸ πλῆθος, οἱ δημοκρατικοί. Οἱ ὀλίγοι=1) οἱ ὀλιγώτεροι.—2) οἱ ὀλιγαρχικοί.

3. Τὸ ἄρθρον μετὰ τῶν ἀπολύτων ἀριθμητικῶν.

§ 66. Τὰ ἀπόλυτα ἀριθμητικὰ ἐκφέρονται συνάρθρως, ἂν πρόκειται περὶ ἀριθμοῦ ἤδη γνωστοῦ ἢ περὶ ἀριθμοῦ ἀποτελοῦντος μέρος ὠρισμένου ὅλου ἢ περὶ ποσοῦ ὡς ἔγγιστα ὠρισμένου : τοῖς Κερκυ-

ρκίοις αἱ εἴκοσι νῆες ἐκ τῆς διώξεως οὐ παρήσαν. Θ. 1, 49.—τὰ δύο μέρη. (τῶν τριῶν δηλ., τὰ $\frac{2}{3}$). — λέγονται οἱ Πέρσαι ἀμφὶ τὰς δώδεκα μυριάδας εἶναι. Ξ.Κ. 1, 2. 15. (πρὸς. § § 13 καὶ 14, σημ.).

4. Τὸ ἄρθρον μετὰ τῶν ἀντωνυμιῶν.

§ 67. Ἡ ὀριστικὴ αὐτὸς τίθεται ἢ ἀνάρθρως (κατηγορηματικῶς, § 62) ἢ συνάρθρως, ὡς πᾶν ἐπίθετον, π.χ. αὐτὸς ὁ δῆμος δεσπότης τῶν πολιτευομένων ἦν. Δ. 3, 30.—ταυτίον (=τὸ ἴδιον) σοι δοκεῖ εἶναι τὸ γίγνεσθαι καὶ τὸ εἶναι ἢ ἄλλο : Πλ. Πρωτ. 340.

§ 68. Ἡ οὐτις, ὅδε καὶ ἐκεῖνος τίθενται ἀνάρθρως μετὰ συνάρθρου οὐσιαστικοῦ (κατηγορηματικῶς, § 62) : εἶχον τούτους τοὺς πολυτελεῖς χιτῶνας. Ξ. ἀν. 1, 5, 8.

§ 69. Ἡ ἕκαστος συνάπτεται ἀνάρθρως μετ' ἀνάρθρου οὐσιαστικοῦ : ἐν ἐκάστη πόλει ἀρμοστὰς κατέστησε Λύσανδρος. Ξ. Ἑλλ. 3, 5, 13.—Μετὰ συνάρθρου δὲ οὐσιαστικοῦ τίθεται, ἂν ἢ ἔννοια αὐτοῦ μετ' ἐμφάσεως ἐκφέρηται : ἡ τάξις ἐκάστη ἐφ' ἐνός ἴτω. Ξ.Κ. 5, 3, 36.

§ 70. Αἱ κτητικαὶ καὶ αἱ δεικτικαὶ τοιοῦτος, τοσοῦτος καὶ τηλικοῦτος ἐκφέρονται καὶ συνάρθρως καὶ ἀνάρθρως, ὥσπερ καὶ τ' ἄλλα ἐπίθετα.

§ 71. Ἡ ἕτερος εἰς ὀρισμένον τι ἀναφερομένη ἐκφέρεται συνάρθρως (=ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο, τῶν γνωστῶν) ἄλλως ἐκφέρεται καὶ συνάρθρως καὶ ἀνάρθρως : ἀπέθανεν ὁ ἕτερος στρατηγὸς Προκλῆς. Θ. 3, 98.—οὐ γίνεται τῶν τοιούτων ἕτερος ἐτέρου μνηστῆς καὶ τὸν ἕτερον ὁ ἕτερος οὐδὲν ἠγεῖται εἰδέναι. Πλ. Θε. 180.

§ 72. Ἡ ἀμφω, ἀμφοτέρω, ἐκάτερος, καὶ αἱ ἐρωτηματικαὶ πότερος καὶ ὀπότερος συνάπτονται παρὰ τοῖς πεζοῖς Ἀττικαῖς ἀείποτε ἄνευ ἄρθρου μετὰ συνάρθρου οὐσιαστικοῦ : καθ' ἐκάτερον τὸν εἰσπλουν. Θ. 4, 14.—ἐγὼ εἶδον αὐτὸν ἀμφοτέρω τὰ ὄντα τετροπημένον. Ξ. ἀν. 3, 1, 31.—σκοπεῖσθε ποιέραν τὴν ἀρχὴν καλλίονα ποιήσεσθε. Δ. 16, 9.—θεωρήσατε αὐτὸν ὀποτέρου τοῦ βίου ἐστίν. Αἰσχ. 3, 168.

§ 73. Ἄλλος, ἄνευ ἄρθρου, = διάφορος, ἄλλος μετ' ἄρθρου δὲ σημαίνει καὶ ὁ λοιπός, π.χ. ἢ ἄλλη Ἑλλάς. Θ. 1, 77.

Σημ. Ἐν ταῖς φράσεσιν ἄλλος ἄλλον, ἄλλος ἄλλα, ἄλλος ἄλλοθεν κ. τ. ὅμ. τὸ ἄρθρον παραλείπεται: οὔτοι μὲν ἄλλος ἄλλα λέγει· (== εἰ κάθε ἕνας τὸ δικό του, ἄλλος τὸ ἕνα καὶ ἄλλος τὸ ἄλλο). Ε. ἄν. 2, 1, 15. — κατέθεον ἄλλοι ἄλλοθεν. (= ἄλλοι ἀπ' ἐδῶ καὶ ἄλλοι ἀπὸ κατ'). Θ. 3, 95.

5. Ἐπιθετικοῖν καὶ οὐσιαστικοῖν ἄρθρων.

§ 74. Γενική οὐσιαστικοῦ ἢ ἐπίρρημα ἢ ἐμπρόθετος πλάγια πτώσις λαμβάνουσι διὰ τοῦ ἄρθρου δύναμιν ἐπιθέτου (πρὸβλ. § 51) ὁ Ἄθηναίων δῆμος. Δ. 18, 186. — ἡ σφόδρα ἄγνοια. Πλ. Κρ. 107. — τῶν ἀγγέλων ἐγένετο τῶν παρὰ βασιλέα. πολ. 360. Ὁμοίως καὶ ἀναφορική ἢ χρονική πρότασις: ἀνόμοιόν ἐστι τῆ ἢ φῆς οὐ σκληρότητι. Πλ. Κρατ. 535. — τὴν οἱ ἄδωροδόκητος ὑπῆρχε προαίρεσιν αὐτοῦ ἀναμνήσθητε. Δ. 19, 127.

Σημ. 1. Οἴκοθεν νοεῖται, ὅτι καὶ ταῦτα, ὅταν παραλείπεται τὸ προσδιορίζον οὐσιαστικόν, λαμβάνουσι τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν θέσιν αὐτοῦ ἐν τῇ προτάσει. (πρὸβλ. § 56).

Σημ. 2. Αἱ γενικαὶ τῶν αὐτοπαθῶν, τῆς ὀριστικῆς καὶ τῆς ἀλληλοπαθοῦς συνάπτονται μετὰ συνάρθρου οὐσιαστικοῦ ἐπιθετικῶς: ἐλευθερον φύλαττε τὸν σαυτοῦ τρόπον. Μέ. 144. — ὅπως αὐτοὶ καὶ οἱ αὐτῶν στρατιῶται ἐκπλεύσειαν. Ε. ἄν. 5, 10, 14. — λυσιτελεῖ ἡμῖν ἢ ἀλλήλων δικαιοσύνη. Πλ. Πρωτ. 327.

§ 75. Γενική πτώσις ἢ ἐπίρρημα ἢ ἐμπρόθετος προσδιορισμὸς διὰ τοῦ ἄρθρου τὸ ἢ τὰ λαμβάνουσι χαρακτῆρα οὐσιαστικοῦ, ἐκφράζοντος ἐνίοτε καταστάσεις ἢ σχέσεις ἀορίστους καὶ γενικὰς προσώπων ἢ πραγμάτων: τὰ τῶν στρατιωτῶν. (= τὴν κατάστασιν τῶν στρατιωτῶν) Ε. ἄν. 3, 1, 20. — τὰ παρ' ἐμοί. (= τὴν ἐμὴν κατάστασιν). 1, 7, 4. — τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου. (= τὸ ὑπὸ τοῦ Ἄν. λεχθέν).

Σημ. Ἐνίοτε ὁμοίως ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἁπλᾶς περιφράσεις οὐσιαστικῶν, πρὸς ἃ συμφωνοῦσι καὶ οἱ ἐπιθετικοὶ ἢ μεταχικοί προσδιορισμοὶ αὐτῶν ἢ καὶ τὸ ῥῆμα: τὸ τῆς παροιμίας. (= ἡ παροιμία). — τὸ τῶν θεῶν εὐμενὲς καὶ τὸ τῆς τύχης συναγωνίζεται. (= οἱ θεοὶ καὶ ἡ τύχη). Δ. 4, 45. — τὰ τῶν διακόνων (= οἱ διάκονοι) τοῦμόν ἐν σμικρῷ ποιούμενοι τὸν οἶκαδε ἠπείγον πλοῦν. Σοφ. Φιλ. 497.

§ 76. Πρότασις ὅλη πολλάκις ἢ καὶ ὅρος τις αὐτῆς διὰ τοῦ ἄρθρου τὸ λαμβάνει χαρακτῆρα οὐσιαστικοῦ: τὸ εἰ βούλει ῥηθὲν λύσει πάντα φόβον. Πλ. Φιλ. 20. — ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι: τὸ δ' ὑμῖς ὅταν λέγω, τὴν πόλιν λέγω. Δ. 18, 1. — ὅτι μὲν δεῖ βοηθεῖν, πάντες ἐγνώκαμεν καὶ βοηθήσομεν: τὸ δ' ὅπως, τοῦτο λέγε. 3. 10. Οὕτω

καὶ πρότασις ἀναφορικὴ διὰ τοῦ ἄρθρου, λαμβανομένου καθ' οἷονδῆποτε τύπον : τὸν τε Εὐθύκριτον καὶ τὸν ὃς ἔφη δεσπότης τούτου εἶναι μάρτυρας παρέξομαι. Λυσ. 28, 3.—ὀρέγεται τοῦ ὃ ἔστιν ἴσον. Πλ. Φαίδ. 75.—δει μισεῖν τοὺς οἷός περ οὗτος. Δ. 22, 64.

β'. Παράθεσις.

§ 77. Παράθεσις καλεῖται τὸ οὐσιαστικὸν ἢ ἡ ὡς οὐσιαστικὸν λαμβανομένη λέξις, ἣτις παρατίθεται (συνήθως ἐπιτασσομένη) ἐτέρῳ οὐσιαστικῷ ἢ προσωπικῇ ἀντωνυμίᾳ κατὰ τὴν αὐτὴν πτώσιν εἰς προσδιορισμὸν αὐτῶν.

Σημ. Τὸ ὡς παράθεσις προσωπ. ἀντωνυμίας τιθέμενον οὐσιαστικὸν κανονικῶς ἐκφέρεται συνάρθρως παρὰ τοῖς πεζοῖς : χαίρω ἀκούων ὑμῶν τῶν σοφῶν. Πλ.—λέγομεν Συρακόσιοι, ὅτι... (ἡμεῖς οἱ Σ.). Θ. 6, 8.—οὐκ ἐβούλετο τὸν υἱὸν ἐμὲ πένητα καταστήσαι. Δ. 29, 46.

§ 78. Ἡ παράθεσις ἢ προσθέτει γνῶρισμά τι εἰς ἔννοιαν σαφῶς ἐκπεφρασμένην, ἐπιδιορίζουσα ἀκριθέστερον αὐτὴν καὶ ἰσοδυναμοῦσα πρὸς ἀναφορικὴν πρότασιν (προσδιοριστικὴ παράθεσις) ἢ ἐπεξηγεῖ καὶ διασφρατίζει ἔννοιαν γενικὴν καὶ ἀόριστον (ἐπεξήγησις) : Ἄρχίδαμος ὁ βασιλεὺς ἔλεξε τοιαύδε. Θ. 1, 79.—μὴ τῶν πτωχῶν ἡμῶν καταφρόνει. (ἀντί : ἡμῶν τῶν πτωχῶν). Με. 295.—Θεμιστοκλῆς ἦκω παρὰ σέ. (= ἐγὼ ὁ Θ.) 1, 137.—ὁ κοινὸς ἰατρός σε θεραπεύσει, χρόνος. (= ὁ χρόνος δηλ.). Μέ. 275.

§ 79. Ἡ παράθεσις συμφωνεῖ πρὸς τὸ διοριζόμενον οὐσιαστικὸν ἀναγκαιῶς μὲν κατὰ πτώσιν, τυχαίως δὲ καὶ κατὰ γένος καὶ κατ' ἀριθμὸν : περὶ χρημάτων λαλεῖς, ἀβεβαίου πράγματος. Μέ. 130.—ὁ τάλας ἐγώ.—ἐγὼ τούτου τιμῶμαι, ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως. Πλ. ἀπολ. 37.

Σημ. Τὸ ὡς προσδιοριστικὴ παράθεσις τιθέμενον προσηγορικόν, ἐὰν ἀναφέρεται εἰς οὐσιαστικά πλείονα τῶν δύο, ἐκφέρεται κατὰ πλ. ἀριθμὸν, ἐὰν δὲ εἰς δύο, ἐκφέρεται συνηθέστερον μὲν κατὰ πληθ., σπανιώτερον δὲ κατὰ δυϊκ. ἀριθμὸν : Ἄγις καὶ Κλεομένης οἱ βασιλεῖς. Πλ. Ἄγ. 2.—πολλοὺς ὁ θυμὸς ὤλεσεν ἢ τ' ἀξυνεσία, δύο κακῶ τοῖς χρωμένοις. Εὐρ. ἀπ. 359.

*Ἰδιαίτεραι παρατηρήσεις.

α'. Περὶ τῆς προσδιοριστικῆς παραθέσεως.

§ 80. Ἐπειδὴ ἡ κτητικὴ ἀντωνυμία ἰσοδυναμεῖ τῇ γενικῇ τῆς

προσωπικῆς, διὰ τοῦτο ἡ παράθεσις αὐτῆς ἐκφέρεται κατὰ γενικήν : ὑμεῖς τὰμὰ δυσιήνου κακὰ ἴσθε. (= τὰ κακὰ ἐμοῦ τοῦ δυσιήνου). Σοφ. Ο. Κ. 344. — Σύνηθες τὸ : *ἡμέτερος* (ἢ *ὁμέτερος*) αὐτῶν.

Σημ. Ὡσαύτως τίθεται παράθεσις κατὰ γενικήν, ἄνευ ἄρθρου συνήθως, ἀναφερομένη εἰς ἐπίθετον ἰσοδυναμοῦν γενικῇ οὐσιαστικῇ (κτητικῇ) : παλῶν καὶ οὗτος *ὄνομα* ἔχει, τοῦμοῦ πατρός. (= ὄνομα τοῦ πάππου, τοῦμοῦ πατρός). Πλ. Δάχ. 179.

§ 81. Ἐνίοτε λαμβάνεται οὐσιαστικὸν ἢ τὸ οὐδέτερον ἐπιθέτου οὐσιαστικῶς λαμβανόμενον ὡς παράθεσις ὅλης προτάσεως· λαμβάνεται δὲ κατ' ὄνομαστικὴν μὲν ἢ αἰτιατικὴν, ὅταν ἐκφράζηται κρίσις, κατ' αἰτιατικὴν δέ, ὅταν ἐκφράζηται σκοπὸς ἢ ἀποτέλεσμα : βιαζόμεθα καὶ σιέφη μαιίνεται, πόλει τ' ὄνειδος καὶ θεῶν ἀτιμία. Εὐρ. Ἡρ. 71. — *Ἐλένην κτάνωμεν, Μενελάω λύπην πικράν.* Ὁρ. 1105.

Σημ. 1. Παράθεσις τοιαύτη, ἐκφράζουσα κρίσιν, προτάσεται πολλάκις τῆς προσδιοριζομένης προτάσεως (προσεξαγγελτικὴ παράθεσις) : τὸ κάλλιστον κλέος, ὑπὲρ πάτρας ἔθνησκον. Εὐρ. Τρω 386. — Τοιαῦται αἱ φράσεις : τὸ λεγόμενον, τὸ πάντων μέγιστον, τὸ πάντων ἀνανδρότατον, τὸ τῆς παροιμίας, αὐτὸ τοῦτο, δυοῖν θάτερον, ἀμφοτέρων, κεφάλαιον τῶν εἰρημένων, ὡς προσεξαγγελτικαὶ παράθεσις τίθεμενα : τὸ πάντων ἀνανδρότατον, τῶν ὑμετέρων αὐτῶν χάριν προσοφείλετε. Δ. 3, 31. — Σπανίως δὲ λαμβάνεται οὕτω καὶ ἀναφορ. πρότασις διὰ τοῦ ὃ ἢ ὅπερ εἰσαγομένη : ὃ λέγω, τρυφᾷς ὑπὸ πλοῦτου σοφίας. Πλ. Εὐθδ. 12.

Σημ. 2. Μετὰ τὸ μαρτύριον δέ, τεκμήριον δέ, τὸ ἔσχατον, τὸ δὲ μέγιστον κ.τ.τ. ἀκολουθεῖ ἐνίοτε ἐπεξηγήσις τοῦ μετὰ τοῦ ἐστὶ νοουμένου τοῦτο, διὰ τοῦ γὰρ συνήθως ἢ τοῦ ὅτι εἰσαγομένη : τὸ δ' ἔσχατον πάντων (ἐστὶ τοῦτο), ὅτι θόρυβον παρέχει. Πλ. Φιλδ. 66. — *τεκμήριον δέ·* χρήματα γὰρ πλείστα ἀνήλωσαν. Δ. 20, 10.

β'. Περὶ τῆς ἐπεξηγήσεως.

§ 82. Πρὸς ἐπεξηγήσιν οὐσιαστικοῦ, μάλιστα δὲ οὐδετέρου δεικτικῆς ἢ ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας, λαμβάνεται καὶ ἀπαρέμφατον μετ' ἄρθρου ἢ καὶ ἄνευ ἄρθρου : εἰς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Μ, 241. — *ὅπερ* προσεδέχετο ποιήσιν αὐτόν, ἐπὶ τὴν Ἀμφίπολιν ἀναβήσεται... Θ. 5, 6. — *ἐκεῖνο* κάλλιον, ἰσότητα τιμᾶν. Εὐρ. Φοιν. 535. — *εὐρήσομεν ταύτην* (ἀντὶ τοῦτο) ἀρχὴν οὕσαν πάντων τῶν κακῶν, τὸ μὴ ἐθέλειν τὰ δίκαια πράττειν. Δ. — *τί οὖν ἐκεῖνα* ἀποδίδωσ ὄνομα, τῶ ὄραν ; Πλ.

Σημ. Καὶ τὸ ἐπίρρ. οὕτως ἐπεξηγείται : ἐνίοτε δι' ἀπαρέμφατου (ἀνάρθρου

πάντοτε) ἢ καὶ διὰ τροπικῆς μεταχῆς: ἐγὼ ὑμᾶς οὕτως ἐπαίδευσον, τοὺς γερα-
τέρους προτιμᾶν. Ε. Κ. 8, 7, 10.—σχεδόν τι οὕτω διακείμεθα, ποτὲ μὲν γελῶν-
τες, ποτὲ δὲ δακρύοντες. Πλ. Φαίδ. 59.

§ 83. Πρὸς ἐπεξήγησιν οὐδετέρου δεικτικῆς ἢ καὶ ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας λαμβάνεται καὶ εἰδικὴ ἢ ἄλλη τις πρότασις: τοῦθ' ὕμᾶς δεῖ μαθεῖν, οὗ το συνέχον τὴν δημοκρατίαν ὄρκος ἐστίν. Λυκ. 79.—τοῦτο θεωρεῖτε, εἰ τάληθῆ λέγω. Δ. 3, 3.—ἂ δ' εἶπεν, ὡς ἐγὼ εἰμι οἷος ἀείποιε μεταβάλλεσθαι... Ε. Ἑλλ. 2, 3, 45.

§ 84. Καὶ πρότασις ἐπεξηγεῖται ὑπ' ἄλλης προτάσεως: συνήθως δ' ὅμως ἐν τῇ ἐπεξηγουμένῃ ὑπάρχει δεικτικόν τι: ἐπαθόν τι τοι-
οῦτον· οἱ μάλιστα εὐδοκιμοῦντες ἔδοξάν μοι ἐνδεεῖς εἶναι. Πλατ. ἀπ. 22.—ἢ καὶ περὶ ἵππους οὕτω σοι δοκεῖ ἔχειν; οἱ μὲν βελτίους ποι-
οῦντες αὐτοὺς πάντες ἄνθρωποι εἶναι, εἰς δὲ ὁ διάφθειρων; 25.

§ 85. Τὸ πρὸς ἐπεξήγησιν ὄνομα ἐκφέρεται ἐνίοτε μετὰ τοῦ ῥή-
ματος λέγω ἢ κατ' αἰτιατικὴν, ὡς ἀντικείμενον αὐτοῦ, ἢ σπανιώτε-
ρον κατὰ τὴν πτώσιν τοῦ προσδιοριζομένου οὐσιαστικοῦ: μνηστήρ
ἦν μοι ποταμός, Ἀχελῶον λέγω. Εὐρ. Τρω. 25.—ἐν ἅπασιν ἐξηπα-
σμένος φαίνεται, λέγω φράτεροι, συγγενεῖσι, δημόσιαις. Δ. 57, 64.

II. Ἐτερόπλωτοι προσδιορισμοί.

§ 86. Οἱ ἑτερόπλωτοι προσδιορισμοὶ ἐκφέρονται ἢ κατὰ γενικὴν ἢ κατὰ δοτικὴν. Συντάσσονται δὲ μετὰ γενικῆς μὲν καὶ οὐσιαστικῆς καὶ ἐπίθετα, μετὰ δοτικῆς δὲ ἐπίθετα μὲν ἰκανά, οὐσιαστικῆς δὲ πάνυ ὀλίγα.

A'. Ἐτερόπλωτοι προσδιορισμοὶ κατὰ γενικὴν.

α'. Ἡ γενικὴ μετὰ τῶν οὐσιαστικῶν.

§ 87. Ἡ γενικὴ τίθεται μετὰ τινος οὐσιαστικοῦ ἢ ἄλλης λέ-
ξεως οὐσιαστικῶς λαμβανομένης, ὅπως εἰδικεύσει καὶ ἀκριβέστερον
διορίσει τὴν καθ' ἑαυτὴν γενικὴν ἔννοιαν αὐτοῦ. Κατὰ δὲ τὴν σχέ-
σιν ἣν μετὰ τοῦ προσδιοριζομένου οὐσιαστικοῦ ἐκφράζει ἡ γενικὴ
αὕτη καλεῖται

α') Ὑποκειμενική, ὡς ἐκφράζουσα τὴν σχέσιν τοῦ ὑποκειμένου
τῆς ἐν τῷ προσδιοριζομένῳ οὐσιαστικῷ περιεχομένης ῥηματικῆς ἐν-

νοίας: ὁ φόβος τῶν βαρβάρων πολὺς ἦν. (=οἱ β. ἐφοβοῦντο). Ξ. ἀν. 1, 2, 18.

β') Ἀντικειμενική, ἐκφράζουσα τὴν σχέσιν τοῦ ἀντικειμένου (1) τῆς τοῦ προσδιοριζομένου οὐσιαστικοῦ ῥηματικῆς ἐννοίας: παρέλαβον οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἡγεμονίαν διὰ τὸ Πανσανίου μῖσος. (=διότι ἐμίσησαν οἱ Ἕλληνες τὸν Π.). Θ. 1, 96. — Ἀθηναίων εὐνοία ἐπεκουήσαν. 7, 57. — ἐμπεδοῦμεν τοὺς τῶν θεῶν ὄρκους. (πρόβλ.: ὄμνυμι τοὺς θ.). Ξ. ἀν. 3, 2, 10.

Σημ. 1. Ποικίλαι εἰσὶν αἱ ὑπὸ τῆς ἀντικειμενικῆς γενικῆς ἐκφραζόμεναι σχέσεις: πολλάκις δὲ αὕτη ἐρμηνεύεται δι' ἐμπροθέτου διορισμοῦ (2): λύστε τὰς Λακεδαιμονίων σπονδὰς. (=τὰς πρὸς Λακεδαιμονίους). Θ. 1, 35. — αἱ παραινέσεις τῶν συναλλαγῶν ὠφέλιμοι. (=περὶ τῶν ξ.). 4, 59.

Σημ. 2. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐνίοτε οὐσιαστικοῦ ἐξαρτᾶται καὶ ἡ ὑποκειμενικὴ καὶ ἡ ἀντικειμενικὴ γενικὴ: Κερκυραῖοι ἐπήροντο διὰ τὴν τῶν Φαίαικων προενοίησιν τῆς Κερκύρας. Θ. 1, 25.

γ') Κτητικὴ, δηλοῦσα τὸν κτήτορα: Ἐκτιορος γυνή. — Ἐλένη ἡ Διός. — Περικλέους δεινότης. — τοῦτο αὐτῶν ἀναίσχυντότατόν ἐστιν Πλ. ἀπ. 17. — Οὕτω καὶ μετὰ τῶν οὐσιαστικῶς λαμβανομένων οἰκειότητος ἢ ἀλλοτριότητος σημαντικῶν ἐπιθέτων: βοθηεὶν ἐβούλοντο τοῖς ἑαυτῶν συγγενεῖσιν. Θ. 6, 6. — ἀλλότριον τῆς πατρίδος. Δ. 13, 182. — οἱ κίνδυνοι τῶν ἐφρευσηκότων ἴδιοι. 2, 28.

Σημ. Ἀντὶ γεν. κτητικῆς γίνεται ἐνίοτε χρῆσις ἐπιθετ. διορισμοῦ: τὸ Κύριον στρατεύμα. Ξ. Ἔλλ. 3, 2, 18.

δ') Τοῦ ἐργάτου: νόμος Σόλωνος. — νόσος Διός. (ἦν ὁ Ζεὺς ἔπεμψεν). Ξ. 411.

ε') Τῆς αἰτίας: γραφὴ κλοπῆς. — ὄργη τῶν πρατιομένων. Δ. 45, 14.

ς') Τῆς ὕλης: καρσοὶ καλάμου. Θ. 2, 76. — κρήνη ἡδέος ὕδατος. Ξ. ἀν. 6, 4, 4. — ἡ τοῦ περιεχομένου: ἄμαξι σίτου. Ξ. Κ. 2, 4, 18. — κρειῶν παρέθηκε πίνακας. π, 49.

ζ') Τῆς ιδιότητος, μέγεθος, ποσόν, ἡλικίαν ἢ ἀξίαν δηλοῦσα: ὀκτὼ σταδίων τεῖχος. Θ. 7, 2. — πᾶσι τριῶν ἔτιῶν. — πέντε ἡμερῶν

(1) Ἐνίοτε καὶ τὴν τοῦ συστοίχου ἀντικειμένου, π. χ. νίκη μάχης, κατὰ τὸν κω μᾶχην.

(2) Ἐπειδὴ οἱ ἐμπρόθετοι διορισμοὶ ὑπάρχοντα εἰς τοὺς ἐπιρρηματικούς, ἡ γενικὴ αὕτη ὑπὸ τινῶν καλεῖται ἐπιρρηματικὴ.

σιτία. Θ. 7, 43.—δέκα μηνῶν χωρίον. Ἰσακ. 2, 35.—δίκη χιλίων δραχμῶν. Δ. 55, 2.

η.) Διαιρετική (γενική τοῦ διηρημένου ὄλου): ἐβόηθη Ἀρίσταρχος καὶ τῶν ἱππέων νεανίσκοι. Θ. 8, 92.—οὗτός ἐστι τροχὸς τῶν κεραιμειῶν. Ξ. Κ. 7, 2.—Συρκοῦσας Ἀρχίας τῶν Ἡρακλειδῶν ὤκισεν. Θ. 6, 3.—Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ χωρογραφικὴ καλουμένη γενική, προτασσομένη συνήθως καὶ πάντοτε ἐνάρθως ἐκφερομένη: ὠρμίσαντο τῆς Χερρονήσου ἐν Ἐλασιῶντι. Ξ. Ἐλ. 2, 1, 10.—εἴργοντο τοῦ Πειραιῶς ἐν λιθοτομίαις. 1, 2, 14.

Σημ. 1. Καὶ ἐπιθέτα (ἢ ἐπιθετ. μετοχή), ὡς οὐσιαστικὰ λαμβανόμενα, συντάσσονται γενικῇ διαιρετικῇ: τα σπουδαία τῶν πραγμάτων μὴ ταῖς ἡβοναῖς κρίνει. Ἰσ. 2, 50.—οἱ εὐφρονοῦντες τῶν ἀνθρώπων εὐδελίμονές εἰσιν.—Σαμίων πάντες οἱ ἐν τῇ ἡλικίᾳ τὸν αὐτὸν ὄρκον ξυνώμυσαν. Θ. 8, 75.—Συνηθεστάτη εἰναι ἡ γενικὴ αὕτη ἐπὶ τῶν ὑπερθετικῶν, τῶν ἀριθμητικῶν, ἐπὶ τοῦ πολλοί, ὄλλοι, καὶ ἐπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν ἕκαστος, ἑκάτερος, τίς, τίς κ. ἄ.: προειροθεταί τῶν λόγων οὐ τοὺς ἡδίαιτους, ἀλλὰ τοὺς ὠφελιμωτάτους. Ἰσ 8, 39.—τῶ ἔρωμεν ἡμῶν αὐτῶν τὰ ἐρώμενα; Πλ. πολ. 507.—τὸν μὲν γινώσκω ἡμῶν, τὸν δ' οὐ. Θεαιτ. 193.

Σημ. 2. Καὶ οὐδέτερα ἐπιθέτων ἢ ἀντωνυμιῶν, οὐσιαστικῶς λαμβανόμενα, συντάσσονται γενικῇ διαιρετικῇ: πολὺ τοῦ σιγαίεματος ἐκινδύνευσε διαφθερῆναι. Ξ. ἀν. 4, 1.—εἰς τοῦτ' ἀναδείας Μειδίας ἀφίκετο. Δ. 21, 194.—ἦν τι τοῦ τείχους ἀσθενές. Θ. 7, 4.—Πολλάκις δ' ὁμοῦ παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς τὸ ἐπιθετον ἐκφέρεται κατὰ τὸ γένος καὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς διαιρετικῆς γενικῆς: πέμπετε ἡμῖν τοῦ αἴτου τὸν ἥμιον. Ξ. Κ. 4, 5, 4.—τὸν πλείστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο. Θ. 1, 5.

θ.) Παραθετική, ἰσοδυναμοῦσα πρὸς παρθέσιν (§ 77): ἐν τῷ ὄρει τῆς Ἰσιώνης (=ἐν τῷ ὄρει τῆ Ἰστώνης). Θ. 4, 46.—ἐπεὶ Τροίης πολίεθρον ἔπερσεν. α, 2.

§ 88. Ὁλόκληρος πρότασις ἐνίοτε δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀπλοῦν οὐσιαστικὸν καὶ νὰ προσδιορισθῇ διὰ γενικῆς: ἴσως οὐ μανθάνετε μου δ,τι λέγω. (=τὸν λόγον μου). Πλ. Λάχ. 189.

Β'. Ἡ γενικὴ μετὰ τῶν ἐπιθέτων.

§ 89. Διακρίνεται καὶ ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἐκφραζομένην σχέσιν α') Ἡ ἀνικειμενικὴ γενική. Συντάσσονται δὲ τοιαύτη γενικῇ

1) Τὰ μετοχῆς σημαντικά: οἶδα ὑμᾶς κοιωνοὺς γεγονότος σοφίας. Πλ. Γοργ. 487.—ἄνδρ' ἀποκτείνας οὗτος οὐ καθαρὸς ἐστὶ τὰς χεῖρας φόνου. νό. 864.

2) Τὰ πλησμονῆς καὶ ἐνδεΐας ἢ στερήσεως σημαντικά : δυσκο-
 λίας ἔμπλεοι οὗτοί εἰσιν. Πλ. πολ. 411.—ψιλῶν ἀκοντιστῶν ἐνδεῆς
 ἦν. Θ. 3, 97.—ἄπαις εἰμὶ ἀρρένων παίδων. Ξ. Κ. 4, 6, 2.—οἱ τὰ
 νόμιμα παραβαίνοντες φίλων ἀγαθῶν ἔρημοι γίνονται. ἀπ. 4, 4, 24.

3) Τὰ μνήμης καὶ λήθης καὶ τὰ ἐπιμελείας ἢ ἀμελείας σημαν-
 τικά : ἀμνήμονες τῶν κινδύνων εἰσίν. Ἀντιφ. 2, 7.—τῆς ἐμῆς δια-
 θήκης ἐπιλήσμων. Ἰσχι.—ἐπιμελής τῶν φίλων εἶ. Ξ. ἀπ. 2, 6, 35.
 —οὐδεὶς ἂν ἐπιδείξειεν εἰρήνην ὀλιγοροῦτεραν τῶν Ἑλλήνων (=
 μᾶλλον ἀμελοῦσαν τῶν ἐλληνικῶν δικαίων). Ἰσ. 254.

5) Τὰ ἐπιτυχίας σημαντικά : πεπαιδευμένους καλῶ καὶ τοὺς
 τὴν δόξαν ἐπιτυχῆ τῶν καιρῶν ἔχοντας. Ἰσ. 12, 30.

6) Τὰ ἐμπειρίας ἢ ἀπειρίας σημαντικά : ἐμπειρος πολέμου. Δ.
 2, 18.—ὁ γραμματίων ἄπειρος οὐ βλέπει βλέπων. Μέ. 438.

7) Τὰ ἀρχικά : τοῦ Ἰλλυριῶν πλήθους ἐγκρατῆς καὶ κύριος
 γέγονεν. Ἰσ. 5, 21.—ἀκράτωρ ἑαυτοῦ. Πλ. πολ. 579.

8) Πολλὰ ἄλλα ἔχοντα ῥηματικὴν ἔννοιαν, μάλιστα τὰ εἰς-ικός:
 φειδωλὸς χρημάτων ἴσθι. Πλ. πολ. 548.—τοῦ ἡδίστου ἀκούσμα-
 τος ἀνήκοος εἶ. Ξ. ἀπ. 2, 1, 31.—ἀνὴρ ποριστικός τῶν ἐπιτηδείων.
 3, 1, 6.

β'). Ἡ τῆς ἀξίας ἢ τοῦ τιμήματος : ἰκτρός ἀνὴρ πολλῶν ἀντά-
 ξιος ἄλλων. Λ, 514.—οἱ φιλόσοφοι δοκοῦσιν εἶναι τοῖς μὲν μηδενὸς
 τίμιοι, τοῖς δ' ἀξιοὶ παντός. Πλ. σοφ. 216.—δοξα χρημάτων οὐκ
 ὠνητή. Ἰσ. 2, 31.

γ'). Ἡ τῆς αἰτίας : τοῦτου αἴτιος Χαιρεφῶν. Πλ. Ἰορ. 447.—
 φόνου ὑπόδικος ἦν. Δ. 54, 25.

§ 90. Γενικῆ συντάσσονται καὶ τὰ παραθετικά ἐπίθετα καὶ τὰ
 ἔχοντα ἔννοιαν συγγενῆ πρὸς ταῦτα (π. χ. τὰ εἰς -πλάσιος, -πλοῦς,
 τὸ δεύτερος, ὕστερος, περιτός, δις τόσος, ἄλλος, ἄλλοῖος, εἰερος
 κ.τ.τ.) : οὐ δῆπου τὸν ἄρχοντα τῶν ἀρχομένων πονηρότερον εἶναι
 προσήκει. Ξ. Κ. 7, 5, 83.—διπλάσια ἀπέδωκεν ὧν ἔλαβεν. 8, 3,
 38.—ἐπειδὴν τῶν ἀρκούντων περιτὰ κτήσονται, τὰ μὲν αὐτῶν
 κατορύττουσι, τὰ δέ... 8, 2, 21.—τῶν ἄλλων ἐκεῖ.οι παρα-
 νομῶνταιοι ἦσαν. Ἀνδ. 4, 34.—ἕτερον τὸ ἡδὺ τοῦ ἀγαθοῦ. Πλ.
 Ἰοργ. 500.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.

Περὶ τῶν παραθετικῶν ἰδιαιτέρως.

§ 91. Ἐπὶ συγκρίσεως προσώπου τινὸς ἢ πράγματος πρὸς ἕτερον ἢ ἕτερα προσώπα ἢ πράγματα ὡς πρὸς κοινήν τινα ἰδιότητα λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἢ ἡ ὑπὸ τοῦ θετικοῦ ἐπιθέτου ἐκφραζομένη ἔννοια ἢ ἡ ἀντίθετος αὐτῆς, π. χ. ψήφισμα Ἰλιάδος μακρότερον (μακρὰ μὲν ἀμφοτέρω, τὸ ψήφισμα ὅμως μακρότερον τῆς Ἰλιάδος) Δισχ. 3, 100.—ἐγένετο εὐδαιμονέστατος τῶν πρότερον βασιλέων (πάντες εὐδαίμονες, οὗτος ὅμως εὐδαιμονέστατος (1) τῶν πρότερον) Ἡρ. 2, 162. (σύγκρισις ἀυξητική).—φθονέεσθαι κρεῖσσόν ἐστιν ἢ οἰκτιρέεσθαι. (ἀμφοτέρω μὲν οὐ καλὰ, ἀλλὰ τὸ φθονέεσθαι ἤττον κακὸν τοῦ οἰκτιρέεσθαι καὶ κατὰ τοῦτο ἐπομένως κρεῖσσον (2) αὐτοῦ) Ἡροδ. 3, 53.—δυσεμβολωτάτη ἢ Λακωνικὴ ἐλέγετο εἶναι, φρουρὰς δὲ καθιστάναι ἐπὶ τοῖς εὐπροσοδωιάτοις. (= τοῖς ἤκιστα δυσεμβόλοις). Ξ. Ἑλλ. 6, 5, 24. (σύγκρισις ἀντιθετική).

Σημ. Σύνθετος ἐπὶ ἀντιθετικῆς συγκρίσεως τὸ μᾶλλον. Ἀντιθετικά δὲ ὑπερθετικά ἕτερα πλὴν τοῦ μάλιστα εἶναι σπάνια.

§ 92. Τὸ μὲν συγκριτικὸν λαμβάνεται ἐπὶ συγκρίσεως μεταξὺ δύο (ἄτομου πρὸς ἄτομον ἢ ἄτομου πρὸς ὁμάδα ἢ καὶ ὁμάδος πρὸς ἕτεραν ὁμάδα): Ἐπύαξα προτέρα Κύρου ἀφίκετο. Ξ. ἄν. 1, 2, 25.—αἱ γὰρ πάντων μνηστήρων φέριερος εἶην. (= εἴθε νὰ ἦμην ἰσχυρότερος ἀπὸ ὅλους ὁμοῦ τοὺς μνηστῆρας). φ, 373.—Τὸ δὲ ὑπερθετικὸν λαμβάνεται ἐπὶ συγκρίσεως ἑνὸς πρὸς πάντα τὰ ὁμοειδῆ. (κυρίως πρὸς ἕκαστον αὐτῶν) ὅθεν τὸ πρὸς ὃ ἢ σύγκρισις (ὃ καλούμενον β' ὄρος τῆς συγκρίσεως) ἐπὶ τῶν ὑπερθετικῶν ἐκφέρεται κατὰ πλεονεξίαν καὶ οὐχὶ σπανίως μετὰ τοῦ πάντων (καθ' ἑνικὴν δὲ γενικὴν ἂν εἶναι περιληπτικὸν ὄνομα): τῶν ἄλλων ἐκεῖνοι παρανομώτατοι ἦσαν. Ἀνδοκ. 4, 34.—(ἡ νὰς ἄριστά μοι ἔπλει παντός τοῦ στρατοπέδου. Λυσ. 21, 6).

(1) Κυρίως: εὐδαιμονέστερος ἑκάστου ἐκείνων.—(2) τ. ἔ. προτιμότερον.

Σημ. 1. Ἡ γενική ἐπὶ τῶν ὑπερθετικῶν εἶναι συγκριτική, ἂν ἐν τοῖς ὑπ' αὐτῆς δηλουμένοις δὲν περιλαμβάνηται καὶ ὁ α' ὄρος τῆς συγκρίσεως' π. χ. ἤλπισε τὸν πόλεμον τοῦτον ἀξιολογώτατον ἔσεσθαι τῶν προγεγενημένων. (ὁ πόλεμος οὗτος δὲν ἀνῆκεν εἰς τοὺς προγεγενημένους). Θ. 1, 1.—'Ἄλλ' ἐν τῇ Περσῶν πολὺ κάλλιστος ὁ ἐμὸς πατήρ (Ξ. Κ. 1, 3, 2.) ἡ γενική εἶναι δικαιρετική, διότι καὶ ὁ πατήρ τοῦ Κύρου εἰς τῶν Περσῶν ἐστίν.

Σημ. 2. Τὸ ὑπερθετικὸν λαμβάνεται καὶ ἀπολύτως πρὸς δῆλωσιν γενικῶς ἰδιότητος εὐρισκομένης ἐν ἀπολύτως ὑψίστῃ βαθμῇ: οὗτοι ἀποπάτατοί εἰσιν. Πλ. πολ. 475.—τοῖς ἄλλοις ἀπκσιν ἄριστα ἐξήρτυνται. Ἀθηναῖοι. Θ. 1, 80.—Συχνότατα δ' ὁμοως λαμβάνεται κατὰ παράλειψιν τοῦ πάντων' π. χ. Ζεὺς κύδιος. μέγιστος.

§ 93. Ὁ β' ὄρος τῆς συγκρίσεως ἐπὶ μὲν τῶν ὑπερθετικῶν αἰετοῦτε ἐκφέρεται κατὰ γενικήν (1), ἐπὶ δὲ τῶν συγκριτικῶν, ἂν μὲν οὗτος εἴησι πτωτικόν τι, ἐκφέρεται ἢ κατὰ γενικήν ἢ ὁμοιοπτώτως πρὸς τὸν α' ὄρον μεσολαβοῦντος τοῦ συγκριτικοῦ ἢ: φιλοκινδυνότατος πάντων ἀνθρώπων εἶ. Δ. 20, 145.—πολλῶν χρημάτων κρείττων ὁ παρὰ τοῦ πλήθους ἔπαινος. Ἰσ. 1, 37.—ἴσχυσε τὸ ψεῦδος μᾶλλον τῆς ἀληθείας. Δεῖν. 1, 53.—οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον ἢ φίλος σαφῆς. Πλ. πολ. 330.—οἱ Πέρσαι Κύρω μᾶλλον ἦσαν φίλοι ἢ βασιλεῖ. Ξ. ἀν. 1, 1, 5.—ἄμεινον ἂν βουλευσάντο ἢ νῦν βεβούλευνται. Κ. 3, 3, 47.—πλεῖν ἢ ἄπαξ. Δ. 20, 169.

Σημ. 1. Οἴκοθεν νοεῖται ὅτι διὰ τοῦ ἢ κατ' ἀνάγκην ἐκφέρεται ὁ β' ὄρος, ἂν οὗτος εἶναι ἀκλιτος λέξις ἢ ῥῆμα ἢ πρότασις ὄλη. Ἀλλὰ καὶ σαφηνείας χάριν ἐνίοτε ἐκφέρεται οὕτως ὁ β' ὄρος τῆς συγκρίσεως: οἷσι θηρίου ἀγριότητα δυσφορωτέρα εἶναι ἢ μητρὸς; Ξ. ἀπ. 2, 2, 7.

Σημ. 2. Καὶ δι' ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ οὐχὶ σπανίως ἐκφέρεται ὁ β' ὄρος: μείζον ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρης φίλον ἡγεῖται, τοῦτον οὐδαμῶς λέγω. Σοφ. Ἀντιγ. 182.—μηδὲν περὶ πλείονος ποιοῦ πρὸ τοῦ δικαίου. Πλ. Κρ. 54.—ἡλίους ἐκλείψεις πυκνότεραι παρὰ τὰ μνημονεύόμενα ἐυνέθησαν. Θ. 1, 23.

§ 94. Ἐπὶ συγκρίσεως δύο ἰδιοτήτων τοῦ αὐτοῦ οὐσιαστικοῦ πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὅτι ἡ μία τῶν ἰδιοτήτων τούτων προσήκει αὐτῷ ἐν μείζονι βαθμῇ, γίνεται χρῆσις τοῦ συγκριτικοῦ ἀμφοτέρων τῶν ἐπιθέτων (ἢ ἐπιρρημάτων) μεσολαβοῦντος τοῦ ἢ: στρατηγοὶ πλείονες ἢ βελτιόνες. (= πολλοὶ μᾶλλον παρὰ καλοί). Ἀριστοφ. Ἀχ. 1078.—ἀναγκαῖον ἦν συντομώτερον ἢ σαφέστερον διαλεχθῆναι. Ἰσ. 6, 24.

§ 95. Πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὅτι ἰδιότης τις εἶναι ὑπερτέρα ἢ ὥστε

(1) Ἀφαιρετικὴν γενικήν. (§ 129).

ἀνάλογος τις πρᾶξις ἢ κατάστασις ὡς ἀποτέλεσμα αὐτῆς νὰ ἀκολουθήσῃ, ἐκφέρεται ὁ β' ὅρος διὰ τοῦ ἢ ὥστε, ἢ τοῦ ἢ ὡς (σπανίως καὶ διὰ μόνου τοῦ ἢ) μετ' ἀπαρεμφάτου : νεώτεροί εἰσιν ἢ ὥστε εἰδέναι. *Λυσ.* 272.—τὸ δαιμόνιον μεγαλοπρεπέστερον ἢ γούμαι ἢ ὡς τῆς ἐμῆς θεραπείας προσδεῖσθαι. *Ξ. ἀπ.* 1, 4, 10.—τὸ νόσημα μείζον ἢ φέρειν ἐστίν. *Σοφ. Ο. Τ.* 1293.

§ 96. Ἐνίοτε πρὸς ἔκφρασιν δυσαναλογίως ἐκφέρεται ὁ β' ὅρος διὰ τοῦ ἢ κατὰ μετ' αἰτιατικῆς : ὅπλα πλείω ἢ κατὰ νεκροὺς ἐλήφθη. *Θ.* 6, 15.

§ 97. Πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὅτι ἰδιότης τις εὐρίσκεται ἐν τῇ προκειμένη περιπτώσει ἐν βαθμῶν ὑπερέτῳ ἢ πρότερον τίθεται τὸ συγκριτικὸν μετὰ τῆς γενικῆς τῆς αὐτοπαθοῦς, πρὸς δῆλωσιν δὲ τοῦ ὅτι ἡ ἰδιότης αὕτη εὐρίσκεται ἐν τῇ προκειμένη περιπτώσει ἐν ὑπερτάτῳ βαθμῶν ἐν συγκρίσει πρὸς πάσας τὰς ἄλλας περιπτώσεις, τίθεται τὸ ὑπερθετικὸν μετὰ τῆς γενικῆς τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας : οἱ παρὰ τὴν θάλασσαν ἄνθρωποι βεβαιότερον ὥκου ὡς πλουσιώτεροι ἑαυτῶν γιγνόμενοι. *Θ.* 3, 11.—εἴθε σοι τότε συνεγενόμην, ὅτε δεινότατος σαιιοῦ ταῦτα ἦσθα. *Ξ. ἀπ.* 1, 2, 46.

§ 98. Αἱ γενικαὶ τοῦ λόγου, τοῦ καλοῦ, τοῦ δικαίου, τοῦ δέοντος, τοῦ προσήκοντος, τῆς φύσεως κ.τ.τ., ὅταν μετὰ τινος συγκριτικοῦ λαμβάνωνται ὡς β' ὅροι συγκρίσεως, ἰσοδυναμοῦσι πρὸς ὅλην πρότασιν ἢ πρὸς τὸ ἢ κατὰ σὺν αἰτιατικῇ ἢ πρὸς τὸ ἢ ὥστε σὺν ἀπαρεμφάτῳ (ἀναλογικῇ παράθεσις) : κρεῖσσόν ἐστι λόγου τὸ κάλλος τῆς γυναικός. *Ξ. ἀπ.* 3, 11, 1.—(πρὸ βλ. : μείζω τὰ κείνων ἔργα ἢ ὡς τῶ λόγῳ τις ἂν εἶποι. *Δ.* 6, 11).—νεώτερα δόξω λέγειν τῆς ἡλικίας (=ἢ κατὰ τὴν ἡλικίαν). *Ἰσ.* 12, 16.—ἀμαθέστερον τῆς τῶν νόμων ὑπεροφίας παιδευόμεθα. (=ἢ ὥστε ὑπερορᾶν τοὺς ν.) *Θ.* 1, 84.

§ 99. Παρὰλείπεται ὁ β' ὅρος

α') Ἄν εὐκόλως νοῆται ἐκ τῶν συμφραζομένων : κακὴν αὐτὴν ἡγούμενος, αὐτὸς κακίων ἐγένετο. (αὐτῆς). *Εὐρ. Ὀρ.* 498.

β') Ἄν ὡς τοιοῦτος νοῆται τὸ ἢ νῦν, ἢ πρότερον, ἢ ὕστερον, ἢ τότε, ἢ ἂν ἢ σύγκρισις γίγνηται πρὸς τὸ δέον, προσήκον, εἰκός, εἰωθός, κ.τ.τ. : ἡ νόσος ἐπὶ μείζον ἔρχεται. (ἢ πρότερον). *Σοφ. Φιλ.* 259.—Οἱ Ἀθηναῖοι ἠπείγοντο πρὸς τὸν ποταμὸν οἰόμενοι ῥᾶδόν τι σφίσιν

ἔσεσθαι, ἦν διαβῶσιν αὐτόν. (ἢ ἰότε).—τὸ οἶκημα μείζον λαβὸν ἄχθος κατερράγη. (τοῦ προσήκοντος). 4, 115.—ποιηταὶ ὑμνήκασιν κοσμοῦντες ἐπὶ τὸ μείζον. (τοῦ ὄντιος). 1, 21.—ἐπὶ τὰ βελτίω τρέπου. (ἢ ἰέως). Ἀριστοφ.

γ') "Αν β' ὄρος εἶναι ἢ ἔννοια ἢ ἀντίθετος τῆς τοῦ α' : ἦδεσαν Λακεδαιμονίους πρὸς τὴν εἰρήνην μᾶλλον τὴν γνώμην ἔχοντας. (ἢ πρὸς τὸν πόλεμον). Θ. 5, 13.

δ') "Όταν τὸ συγκριτικὸν λαμβάνηται μετὰ σημασίας προσεγγιζούσης πρὸς τὴν τοῦ θετικοῦ : τὸ στράτευμα διακτότερον ἐχώρει. (=ἀτάκτως πως). Θ. 7, 80.

§ 100. Τὰ παραθετικά ἐπιτείνονται, καὶ δὴ

α') Τὸ συγκριτικόν· 1) διὰ τοῦ μᾶλλον : μᾶλλον εὐτυχεστέρος. Εὐρ. Ἐκ. 377.—2) διὰ τοῦ πολὺ, πολλῶ, μακροῦ ('): πολὺ χειρόν ἐστὶν ἐρεθίσαι γραῦν ἢ κύνα. Μέ. 781.—πολλῶ κρείσσων ἐστὶν ἐμφανῆς φίλος ἢ χρυσὸς ἀφανῆς. 130.—μακροῦ βελτίων. Πλ. Φιλ. 66.—3) διὰ τοῦ εἶ : ταῦτ' εἶ χαλεπώτερα. Πλ. νό. 700.

β') Τὸ ὑπερθετικόν· 1) διὰ τοῦ μάλιστα : μάλιστα δεινότητος. Θ. 7, 42.—2) διὰ τοῦ πολὺ, πολλῶ (σπανιώτερον μακροῦ) : πολὺ ταῖς πρώταις ἡμέραις φοβερώτατα ἔχουσιν. Ε. ἰπ. 8, 20.—(μακροῦ κάλλιστά τε καὶ ἄριστα. Πλ. νό. 858).—3) διὰ τοῦ ὡς, ὅτι, καὶ σπανιώτερον διὰ τοῦ ἢ : ὡς βέλτιστα τὰ ὄντα ἔξει καὶ ὅτι πλεῖστα προσγενήσεται. Ε. οἰκ. 7, 15.—ἐγὼ ἐμαυτὸν τάττω εἰς τοὺς βουλομένους ἢ ὀφίστα βιοτεύειν ἄν. 2, 1, 19.—Καὶ προστιθεμένου ἐνίστε τῶ ὡς ἢ τῶ ἢ τοῦ δύνασθαι ἢ ἄλλης τινὸς ἰσοδυνάμου φράσεως : διηγῆσομαι ὑμῖν ὡς ἂν δύνωμαι διὰ βραχυτάτων. Ἰσαῖ. 2, 12.—πειράσομαι διδάσκειν ὑμᾶς ὡς ἂν οἶός τε ὦ σαφέστατα. Δ. 43, 2.—Λακεδαιμόνιοι τὰς κόρας σίτω ἢ ἄνυστόν μειριωτάτω τρέφουσιν. Ε. λ. π. 1, 3.—4) διὰ τοῦ ἐν τοῖς : ἐν τοῖς πρώτοις Ἀθηναῖοι τὸν σίδηρον κατέθεντο. (κυρίως : ἐν τοῖς καταθεμένοις, μεταξὺ τῶν καταθεσάντων). Θ. 1, 6.—5) διὰ τοῦ οἶος : ὄντος πάγου οἶου δεινοτάτου Πλ. συ. 220.—6) διὰ τοῦ δή : ναυμαχία αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο τῶν πρὸ αὐτῆς. Θ. 1, 50.

(1) Δοτικαὶ τοῦ μέτρον κυρίως ἢ τῆς διαφορᾶς αὐται, (αὶ μετὰ τῶν παραθετικῶν). § 168, 6'.

§ 101. Πρὸς δῆλωσιν μεγίστης ὑπερθέσεως καὶ ὑπερβολῆς συνάπτεται, ἰδίως παρὰ ποιητικῆς, μετὰ τοῦ ὑπερθετικοῦ γενικῆ διααιρετικῆ τοῦ αὐτοῦ ἐπιθέτου : ὦ μαρῶν μαρῶτατε. Ἀριστοφ. εἰρ. 184. μ

Β'. Ἐτερόπλωτοι διορισμοὶ κατὰ δοτικῆν.

α'. Ἡ δοτικὴ μετ' ἐπιθέτων.

§ 102. Δοτικῆ συντάσσονται τὰ ἐξῆς ἐπίθετα :

α') Τὰ φιλικῆς ἢ ἐχθρῆς καὶ τὰ ὠφελείας ἢ βλάβης σημαντικὰ οἱ πονηροὶ ἔμοιγε δοκοῦσιν ἀλλήλοις ἐχθροὶ μᾶλλον ἢ φίλοι πεφυκέναι. Ε. ἀπ. 2, 6, 19.—τὰ ἐκάσιω ὠφέλιμα κτήματα καλεῖται 1, 7.—ἡ ἐδεσμάτων ἐπιθυμία βλαβερά μὲν σώματι, βλαβερά δὲ ψυχῆ ἐστίν. Πλ. πολ. 559.

β') Τὰ προσεγγίσεως καὶ μείξεως σημαντικὰ : αὕτη ἀποθανεῖται πλησία τῷ νυμφίῳ. Σοφ. Ἀντιγ. 761.—τιθέμεθα ἡδονὴν ἄμεικτο φρονήσει. Πλ. Φιλ. 60.

γ') Τὰ ἀκολουθίας σημαντικὰ : νόμον νόμῳ ἀκολουθοῦν τεθηκέναι φησὶ. Δ. 24, 144.—συναντᾷ Ἀναξιβίῳ Ἀρίσταρχος διάδοχος Κλεάνδρου. Ε. ἀν. 7, 2, 5.

δ') Τὰ εὐπειθείας καὶ ὑποταγῆς σημαντικὰ : τοῖς νόμοις εὐπειθεῖς γέγονασιν. Πλ. νό. 801.—ἄπικντα ἰὼ πλουτεῖν ἐσθ' ὑπήκοα Ἀριστοφ. Πλ. 146.

ε') Τὰ ταυτότητος, ὁμοιότητος, ἰσότητος καὶ συμφωνίας σημαντικὰ : ὠπλισμένοι ἦσαν τοῖς αὐτοῖς Κύρῳ ὄπλοις. Ε. Κ. 7, 1, 2.—ἀδελφὰ τὰ βουλευόμενα τοῖς ἔργοις τῶν ἐνθάδε κειμένων ἐπεδείκνυσαν. Λυσ. 2, 61.—ἐπέστυτο δαίμονι ἴσος. Ε, 438.—σύμψηφος ἐστὶν ἡμῖν καὶ σύ. Πλ. Γοργ. 400.

ς') Τὰ ἐναντιότητος σημαντικὰ : τύραννος ἄπας ἐχθρὸς ἐλευθερίᾳ καὶ νόμοις ἐναντίος. Δ. 6, 25.

ζ') Τὰ σημαίνοντα τὸ πρέπον ἢ ἀρμόζον : τὰ γυναιεὶ προεπωδῆσθαι ἐπίστανται. Ε. ἀπ. 2, 7, 10.—μέθη φύλαξιν ἀπροεπίστατον. Πλ. πολ. 398.

η') Πολλὰ σύνθετα μετὰ τῆς προθέσεως ἐν ἢ οὖν ἢ τοῦ ἐπιρρήματος ὁμοῦ : τὸ ὅμοιον ἰὼ ὁμοίῳ συγγενές ἐστίν. Πλ. Πρωτ. 370.—

χώραν ὄμορον τῇ Λακωνικῇ ᾤκουν. Δ. 15, 22.— αἰδῶς καὶ φόβος
 ἄμφω τοῖς ἀνθρώποις εἰσίν.

β') Ἡ δοτικὴ μετ' οὐσιαστικῶν.

§ 103. Τὰ δοτικῇ συντασσόμενα οὐσιαστικὰ εἶναι ὀλιγάριθμα,
 ἴδιως ῥηματικά, παραγόμενα ἐκ ῥημάτων δοτικῇ συντασσομένων, ἢ
 παρώνυμα, ἐξ ἐπιθέτων, δοτικῇ ὡσαύτως συντασσομένων, παραγόμενα:
 ἐπιτειχισμὸς τῇ χώρᾳ. Θ. 1, 22.— ἐπιδρομὴ τῶν τειχίσματι. 4. 23.— ἡ
 πρέσβευσις ἡμῶν οὐκ εἰς ἀντιλογίαν τοῖς ὑμετέροις συμμάχοις ἐγένετο. 1, 73.— διὰ τὸ μηδεμίαν ἐνορᾶν εὖνοίαν ἔμοι παρ' αὐτῶν.
 Ε. Ἰέρ. 6, 3.

Σημ. Ἐνίοτε συνάπτεται μετ' οὐσιαστικοῦ δοτικῇ κτητικῇ ἀντὶ γενικῆς κτη-
 τικῆς. Τοῦτο δὲ γίνεται καὶ πρὸς ἀποφυγὴν ἀσφαλείας ἐνίοτε ἕνεκα συμπτώσεως
 τοῦ γενικῶν: τοῦ μέντοι ξένου ἡμῖν ἠδέως ἂν πυνθανοίμην. Πλ. σοφ. 216.— οἱ
 πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων χιτῶνας λινοῦς ἐφόρου. Θ. 1, 6.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῶν διαθέσεων τοῦ ῥήματος.

§ 104. Διάθεσις τοῦ ῥήματος καλεῖται ἡ ιδιότης αὐτοῦ τοῦ νὰ
 ἐκφράζη δι' ἄρμοδιῶν τύπων, ὅτι τὸ ὑποκείμενον αὐτοῦ ἐνεργεῖ ἢ
 πάσχει ἢ εὐρίσκεται ἐν οὐδετέρᾳ τινὶ (οὔτε ἐνεργητικῇ δηλ. οὔτε
 παθητικῇ) καταστάσει. Οὕτω παρίσταται τὸ ὑποκ. ἢ ὡς ἐνεργοῦν ἢ
 ὡς πάσχον ἢ ὡς ἐν οὐδετέρᾳ τινὶ καταστάσει εὐρισκόμενον.

Σημ. Διαθέσεις διακρίνονται τέσσαρες, ἐνεργητικῇ, μέσῃ (ἐνέρ-
 γειαν καὶ αὐτῇ ἐκφράζουσα), παθητικῇ καὶ οὐδετέρα. Κατὰ ταύτας
 δὲ καὶ τὰ ῥήματα διακρίνονται εἰς ἐνεργητικά, μέσα, παθητικά καὶ
 οὐδέτερα.

α'. Περὶ τῶν ἐνεργητικῶν ῥημάτων.

§ 105. Ταῦτα σημαίνουσιν ἢ ἀπλῆν τοῦ ὑποκειμένου ἐνέργειαν
 (ἀμετάβατα) ἢ ἐνέργειαν αὐτοῦ μεταβαίνουσαν εἰς ἕτερόν τι ἐκτὸς
 ἑαυτοῦ (μεταβατικά): κηθαρίζω.— διδάσκω τοὺς παῖδας.

§ 106. Πολλὰ μεταβατικά, κινήσεως ἰδίως σημαντικά, λαμβά-

νονται καὶ ὡς ἀμετάβατα : ἔχε αὐτοῦ. Δ. 46, 26.—τοῦτον τὸν τρόπον εἶχε τὰ πράγματα. Β. 27.—ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἦγεν ἐπὶ τοῦ πολεμίου. Ξ. ἀν. 2, 6, 7.—ἡ σελήνη ἐξέλιπεν. 1, 4, 1.—Κατ' οὐραντίον πολλὰ ἀμετάβατα λαμβάνονται καὶ ὡς μεταβατικά : δεγναίκα τὴν οἰκίαν εὖ οἰκεῖν. (=διοικεῖν). Πλ. Μενξ. 71.—σπουδάζομεν τὴν φρόνησιν. Ἰππ. 297.—τὸ τοιοῦτον σῶμα οἱ φίλοι φοβοῦνται. Φαίδ. 239.—μᾶλλον τοὺς αἰδουμένους αἰδοῦνται τῶν ἀναδῶν οἱ ἄνθρωποι. Ξ. Κ. 8, 1, 28.

Σημ. Τῶν ἀμεταβάτων τινὰ προήλθον ἐκ μεταβατικῶν λαμβανομένων κατὰ παράλειψιν τοῦ ἀντικειμένου : εἰσβάλλω. (πρβλ. εἰσβάλλειν στρατιάν. Ἡρ. 1, 18—ἐλαύνω. (πρβλ. — ἵππον. Ξ. Κ. 8, 3, 29).—καταλύω. (πρβλ.—τοὺς ἵππους).—προσέχω (πρβλ.—τὸν νοῦν), τελευτῶ. (πρβλ.—τὸν βίον).

§ 107. Πολλὰ μεταβατικά συντιθέμενα μετὰ προθέσεως λαμβάνονται καὶ ὡς ἀμετάβητα : ξυμβαλόντες τοῖς ἄλλοις ἐκράτησαν. Θ. 1, 105.—οὐκ ἐπεμείγνυσαν ἀδελῶς ἀλλήλοις. 1, 2.—Καὶ τ' οὐραντίον ἀμετάβατα ῥήματα, κινήσεως ἰδίως σημαντικά, συντιθέμενα μετὰ προθέσεως (1), λαμβάνονται καὶ ὡς μεταβατικά : διαβαίνω τὸν ποταμόν. Πλ. πολ. 621.—ὑπέρχομαί τινα. (=κολακεύω) Ξ. Λ. π. 82.—κατακυβεύω τὰ ὄντα. (=φθείρω τὰ ὄντα πκίζων τοὺς κύβους) Λυσ. 14, 27.

§ 108. Μεταβατικῶν τινῶν ῥημάτων μόνον χρόνοι τινὲς ἔχουσι ἀμετάβητον σημασίαν· τοιοῦτοι δὲ εἶναι ὁ παρακείμενος (ὁ 6' συνήθως) καὶ ὁ β' ἀόριστος, π. χ. ἔσθηκα, ἔσθη, δέδουκα ἔδυν, πέφυκα ἔφυν, ἔσθηκα ἔσθη, ἔαγα, ἐγρήγορα, ὄλωλα, πέπηγα, πέποιθα κ.λ.

§ 109. Τὸ ἐνεργητικὸν μεταβατικὸν σημαίνει ἐνίοτε καὶ πράξι ἢ ἐκτελεῖ τὸ ὑποκείμενον οὐχὶ αὐτοπροσώπως, ἀλλὰ δι' ἄλλου προπέμψας ἐρμηνεῖα εἶπεν, ὅτι βούλοιο διαλεχθῆναι τοῖς ἄρχουσιν. Ξ. ἀν. 4, 4, 5.

β'. Μέσα ῥήματα.

§ 110. Ταῦτα σημαίνουσιν ὅτι τὸ ὑποκείμενον ἐνεργεῖ, ἢ δὲ ἐνεργεία του ἐπιστρέφει εἰς ἑαυτὸ εἴτε ἀμέσως καὶ κατ' εὐθείαν (μέσθ' εὐθέα ἢ αὐτοπαθῆ) εἴτε ἐμμέσως καὶ πλαγίως (μέσθ' ἀπλάγια).

(1) Ἰδίως τῆς διά, μετά, περί, ὑπέρ, ὑπό.

1. Μέσα αὐτοπαθῆ ἢ εὐθέα.

§ 111. Ταῦτα δύνανται νὰ ἀναλυθῶσιν εἰς τὸ ἐνεργητικὸν καὶ τὴν αἰτιατικὴν τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας : παρεσκευάζοντο πρὸς ταῦτα. (= παρεσκευάζον ἑαυτοὺς πρὸς ταῦτα). Θ. 3, 69.

Σημ. 1. Ἡ ἄμεσος αὐτοπάθεια ἐκφράζεται οὐχὶ σπανίως καὶ διὰ τοῦ ἐνεργητικοῦ μετὰ τῆς αἰτιατικῆς τῆς αὐτοπαθοῦς : Κύρος ἐθήρευεν, ὅποτε βούλοιο γυμνάσαι ἑαυτόν. Ε. ἀν. 1, 2, 7.

Σημ. 2. Ἐνίοτε καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ μέσου συνάπτεται πρὸς μείζονα σαφήνειαν ἢ αἰτ. τῆς αὐτοπαθοῦς : Ἀρταπάτης ἑαυτὸν ἐπεσφάξατο Κύρω. Ε. ἀν. 1, 8, 29.

Σημ. 3. Οὐχὶ σπανίως ὁ παθ. ἄριστος λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ μέσου, π. χ. ἐσώθην (= ἔσωσα ἑμαυτόν· τὸ δ' ἐσωσάμην=ἔσωσα ἑμαυτῶ). ἐκομίσθην (= ἐκόμισα ἑμαυτόν, ἤλθον· τὸ δὲ ἐκομισάμην=ἐκόμισα ἑμαυτῶ, ἔλαβον). ἤρθην (= ἐσηκώθην, ὑψώθην· τὸ δὲ ἤράμην=ἔσηκωσα ἐπάνω μου). Πολλὰ δὲ ῥήματα, ἀποθετικῶς ἰδίως, ἔχουσι μόνον τὸν παθ. ἄριστον, ἀντὶ τοῦ μ. λαμβανόμενον, π. χ. ἄχθομαι, ἤχθησθην. Οὕτω : ἐβουλήθην ἢ ἠβουλήθην, ἐμνήσθην, ἠσχύνθην, ὠργίσθην κ.λ.

Σημ. 4. Τὸ αὐτοπαθὲς ἐνίοτε σημαίνει ἀνοχὴν τοῦ ὑποκειμένου : Τί θράξ, ἂν τίς σε τύπτῃ;— Τύπτομαι. (= ἀνέχομαι τυπτόμενος). Ἀριστοφ. νεφ. 493.

2. Μέσα πλάγια.

§ 112. Τῶν πλαγίων μέσων πολλὰ σημαίνουσιν ὅτι τὸ ὑποκείμενον πράττει τι χάριν ἑαυτοῦ ἢ πρὸς τι τῶν ἑαυτοῦ (μέσα περιποιητικά). Ταῦτα δύνανται νὰ ἀναλυθῶσιν εἰς τὸ ἐνεργητικὸν καὶ τὴν δοτικὴν τῆς αὐτοπαθοῦς ἢ καὶ τὴν γενικὴν αὐτῆς μετὰ προθέσεως ἢ καὶ ἄνευ προθέσεως : ὅσα ἠνέγκω, πάντα εἰς τὸ κοινὸν κατέθηκας. Ε. οἰκ. 7, 13. — ἡ πόλις Ἀγησίλαον εἰσήσαο βρασιλέα. Ἀγ. 1, 5. — Θεμιστοκλῆς τὸν υἱὸν ἱππέα ἐδιδάξαιτο. Πλ. Μέν. 93, α. μισθοῦμαι τι=ἐπὶ μισθῶ λαμβάνω τι πρὸς χρῆσίν μου. — ἄρχομαι τινος=κάννω ἀρχὴν πράξεώς μου τινος : Ξενοφῶν ἤρχετο τοῦ λόγου ὧδε. Ε. ἀν. 3, 2, 7. (Τὸ δὲ ἄρχω τινός=κάννω ἀρχὴν ἐγὼ ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλους οἵτινες θὰ ἀκολουθήσωσιν· π. χ. ἐπειδὴ πρεσβύτερός εἰμι, εἰκὸς ἄρχειν τοῦ λόγου. Ε. Κ. 6, 1, 16.

Σημ. Πρὸς μείζονα σαφήνειαν συνάπτεται ἐνίοτε καὶ μετὰ τούτων ἢ αὐτοπαθῆς κατὰ δοτικὴν : Ξενοφῶν βουλευέται ἑαυτῶ ὄνομα καὶ δόξαν περιποιήσασθαι. Ε. ἀν. 5, 6, 17. ἢ ἐκφράζεται ἢ μεσότης διὰ περιφράσεως πρὸς ἀνάδειξιν τοῦ ὑπὸ τῆς αὐτοπαθοῦς δηλουμένου προσώπου : τὸ ποτόν ὡς ἤδιστον ἑαυτῶ παρασκευάζει. Πλ. Φαιδρ. 238.

§ 113. Τὰ πλάγια μέσα τὰ σημαίνοντα ὅτι τὸ ὑποκείμενον πρὸς ἐκτέλεσιν πράξεώς τινος καταβάλλει τὰς ἑαυτοῦ δυνάμεις ἢ διαθέτει τὰ ἑαυτοῦ μέσα, καλοῦνται *δυναμικά* : ναυτικὸν *παρείχοντο* Χίτοι. Θ. 2, 9.—*δριζόμεθα* δικαίους εἶναι τοὺς εἰδότες τὰ νόμιμα. Ξ. ἀπ. 4, 6, 6.—*λύομαί* τινα=λύω τινὰ καταβάλλων τὰ λύτρα.

Σημ. 1. Τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ ποιῶμαι ἐν ταῖς περιφράσεσι λόγον ποιῶμαι (=λέγω), πόλεμον ποιῶμαι (=πολεμῶ· ἐν ᾧ τὸ πόλεμον ποιῶ=πόλεμον προκαλῶ) κλ. Ἐκ τῆς δυναμικῆς δὲ ταύτης σημασίας τούτου προήλθεν ἡ δοξαστικὴ (= ἡγοῦμαι) : οἱ Ἀθηναῖοι θεινὸν ἐποιοῦντο, εἰ τοὺς ἐπιβουλεύοντας τῷ πλήθει μὴ εἴσονται. Θ. 6, 60.—Τοιαύτην σημασίαν ἔχει καὶ ἐν ταῖς φράσεσι *περὶ πολλοῦ, περὶ πλείονος* κλ. *ποιῶμαι* τι.

Σημ. 2. Δυναμικὰ μέσα προέρχονται καὶ ἐξ ἀμεταβάτων σπανίως· π. χ. *στρατεύομαι* (=στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ἐκτελῶ· τὸ δὲ *στρατεύω*=ἐκστρατεύω· *περὶ πόλεως, ἔθνος, στρατηγῶν*). *πολιτεύομαι* (=μετέχω τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων ἢ ἄπτομαι τῶν πολιτικῶν· *πολιτεύω* δὲ=πολίτης εἶμι). *ταμιεύομαι* (=ὡς ταμίης *διαχειρίζομαι*· *ταμιεύω*=ταμίης εἶμι).

Σημ. 3. Τὸ δυναμικὸν μέσον ἐνίοτε ὀλίγον διαφέρει τοῦ ἐνεργητικοῦ : οἱ λοχαγοὶ *ἐσκόπουν* εἰ αἰὼν τε εἴη τὴν ἄκραν λαβεῖν... σκοποῦμένους δ' αὐτοῖς ἔδοξεν... Ξ. ἀν. 5, 2, 20. Οὐκ ὀλίγα δὲ ῥήματα ἔχουσι τὸν μ.σ. μέλλοντα ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ (π. χ. *ἔδω ἕσομαι*), ἄλλα δ' ἀμφοτέρους ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας· π. χ. *εἰκάσω—σω* καὶ—*σομαι*.

3. Παραιτηρήσεις γενικαί.

§ 114. Μέσων τινῶν ἀπαντᾷ καὶ ὁ μ.σ. καὶ ὁ πθ. ἀόριστος ἐπὶ τῆς αὐτῆς (μέσης) διαθέσεως· π. χ. *ἀνάγομαι ἀνήχθην* καὶ *ἀνηγαγόμεν, ὀπλιζόμεν ὀπλισθὴν* καὶ *ὀπλισάμεν, ὀρμίζομαι — ἰσθὴν* καὶ —*ισάμεν*.

§ 115. Τὰ μέσα τὰ ἀπαντῶντα ὅτε μὲν ὡς αὐτοπαθῆ, ὅτε δὲ ὡς περιποιητικὰ, ἔχουσι π.χ. μὲν ἀόριστον καὶ μέλλοντα, ὅταν λαμβάνωνται ὡς αὐτοπαθῆ, μέσον δὲ ἀόριστον καὶ μέλλοντα, ὅταν λαμβάνωνται ὡς περιποιητικὰ : *σφίζομαι* (=σφίζω ἐμαυτὸν) *ἐσώθην—θήσομαι*.—*σφίζομαι* (=σφίζω ἐμαυτῷ) *ἐσωσάμεν ὠσόσομαι*.

§ 116. Ὑπὸ τὰ μέσα ὑπάγονται καὶ τὰ ἀποθετικά, ἔχοντα τὰς σημασίας ἐκείνων : *ἔρχομαι* (πρβλ. *κομίζομαι*. Ξ. ἀν. 5, 4. 1. αὐτοπαθές), *ἤδομαι* (πρβλ. *εὐφραίνομαι*, αὐτοπαθές). *κιῶμαι* (πρβλ. *πορίζομαι*, περιποιητικόν), *ἀποδιοπομποῦμαι* (πρβλ. *ἀποιρέπομαι* τι, περιποιητικόν), *μάχομαι* (πρβλ. *μάχην ποιῶμαι*, § 113 σημ. 1. δυναμικόν).

Σημ. Ἀποθετικῶν τινῶν σπανίως ἀπαντῶσι καὶ πθ. χρόνοι (πθ. ἀόριστος) ἢ μέσοι.

μετά παθ. σημασίας : ἡ ἐκτίθη. Θ. 1. 121. — ἐωνημένον ἄρνιον. Λυσ. 32, 21. — ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν λυμάνεσθε. 28, 14. — πολλῶν καὶ κακῶν αὐτοῖς προειργαμένων. Ἰσ. 4, 92.

§ 117. Τὰ μέσα τὰ σημαίνοντα ἐνέργειαν ἀμοιβαίαν δύο ἢ πλείονων ὑποκειμένων καλοῦνται ἀλληλοπαθῆ : τὴν οὐσίαν ἐνεῖμαντο. Λυσ. 33, 4. — σφῶ νῦν διαλλάττεσθε. Ἀριστοφ. ὄρν. 1083. — συμβαλόντες ἐμάχοντο. Ε. Ἑλλ. 4, 3.

Σημ. Ἀλληλοπάθεια ἐκφράζεται οὐχὶ σπανίως καὶ περιφραστικῶς, διὰ τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ τῆς ἀλληλοπαθοῦς ἢ τῆς ἀντ' αὐτῆς λαμβανομένης αὐτοπαθοῦς : οὔτοι ἐπηρεάζουσιν ἀλλήλους καὶ φθοροῦσιν ἑαυτοῖς. Ε. ἀπ. 3, 5, 16.

γ'. Παθητικὰ ῥήματα.

118. Τὰ παθητικὰ σημαίνουσιν ὅτι τὸ ὑποκείμενον ὑφίσταται τὴν ἐνέργειάν τινος οὕτως, ὥστε νὰ παρίσταται ὡς πάσχον ὑπ' αὐτοῦ· δανείζονται δὲ τοὺς χρόνους ἐκ τοῦ μσ. ῥήματος, πλὴν τοῦ μέλλοντος καὶ ἀορίστου, ὧν ἐμορφώθη ἴδιος τύπος.

§ 119. Τὸ ἐνεργοῦν πρόσωπον ἐν τῇ συντάξει ταύτῃ καλεῖται ποιητικὸν αἴτιον καὶ ἐκφέρεται

α') Κατὰ γενικὴν· 1) μετὰ τῆς ὑπό : βούλονται πάντες ὑπὸ τῶν παίδων θεραπεύεσθαι. Λυσ. 19, 37. — 2) τῆς πρὸς : Κῦρος ὁμολογεῖται πρὸς πάντων. Ε. ἀν. 1, 9, 20. — 3) τῆς παρά, συνήθους ἐπὶ τοῦ λέγεσθαι, δίδοσθαι, ὁμολογεῖσθαι : Ἀρμοδίῳ δέδονται δωρεὰ παρ' ἡμῶν. Δημ. 21, 170. — ἐπέμφθη παρὰ βασιλέως. Ε. ἀπ. 2, 1, 17. — 4) τῆς ἐκ (παρὰ τοῖς πεζοῖς Ἀττικοῖς σχεδὸν μόνον ἐπὶ τῶν δόσεως σημαντικῶν ῥημάτων) : τοῦτό μοι ἐκ θεοῦ δέδοται. Πλ. Λύσ. 204.

β') Κατὰ δοτικὴν ἀπρόθετον· εἶναι δὲ συνήθους ἡ δοτικὴ αὕτη ἐπὶ τοῦ πθ. παρακειμένου, ὑπερσυντελικῆς καὶ τετελ. μέλλοντος, κανονικῆς ἐπὶ τῶν εἰς -τός καὶ -τέος ῥηματικῶν ἐπιθέτων καὶ σπανία ἐπὶ ἄλλων παθητικῶν χρόνων : πάνθ' ἡμῖν πεποιήται. Ε. ἀν. 1, 8, 12. — ποταμός τις ἐστὶν ἡμῖν διαβατέος. 2, 4, 6. — ἀπόρρητον πόλει. (= ἀπηγορευμένον ὑπὸ τῆς πόλεως). Σοφ. Ἀντιγ. 44. — τὰ ληθῆς ἀνθρώποισιν οὐχ εὗρίσκειται. Με. 511.

§ 120. Ἡ ἐνεργητικὴ σύνταξις τρέπεται εἰς παθητικὴν τρεπο-

μένου τοῦ ἐνεργητικοῦ ῥήματος εἰς παθητικόν, τοῦ ἀντικειμένου τοῦ ἐνεργητικοῦ ῥήματος εἰς ὑποκείμενον τοῦ παθητικοῦ· καὶ τοῦ ὑποκειμένου τοῦ ἐνεργητικοῦ εἰς ποιητικόν αἴτιον τοῦ παθητικοῦ· π. χ. πόλις τιμᾶ τοὺς ἀγαθοὺς—οἱ ἀγαθοὶ τιμῶνται ὑπὸ τῆς πόλεως.

§ 121. Παθητικὰ προέρχονται πρὸ πάντων ἐκ τῶν ἐνεργητικῶν μεταβατικῶν καὶ μάλιστα τῶν αἰτιατικῆ συντασσομένων· ἐκ ῥημάτων δὲ γενικῆ ἢ δοτικῆ συντασσομένων σπανίως ἀπαντῶσι· δεῖ τὰ ἄρχοντα τῶν ἀρχομένων διαφέρειν. Ξ. Κ. 1, 6, 8. — οὐκέτι ἀπελοῦμαι, ἀλλ' ἤδη ἀπειλῶ ἄλλοις. συμπ. 4, 31. — Ὀμοίως δὲ καὶ ἀμεταβάτων· ἰκανὰ τοῖς πολεμίοις εὐτύχηται. (= εὐτυχῶς πέπρακται). Θ. 7, 37. — διὰ τὴν Πλειστοάνακτος κἀθοδὸν παρανομηθεῖσαν. (= παρανόμως ἐνεργηθεῖσαν). 5, 16.

§ 122. Τὸ παθητικὸν τῶν γενικῆ καὶ αἰτιατικῆ συντασσομένων ἐνεργητικῶν σχηματίζεται τρεπομένης τῆς αἰτιατικῆς τοῦ ἐνεργητικοῦ εἰς ὑποκείμενον τοῦ πθ. ῥήματος, τῆς δὲ γενικῆς μενούσης ἀμεταβλήτου· *κατηγόρηται Ἐπικράτους ἰκανά*. Λυσ. 271. (πρὸλ· τὰ τῶν τριάκοντα ἁμαρτήματα ἐμοῦ κατηγόρουν. Λυσ.— θάνατος αὐτῶν κἀτεγνώσθη. 13, 39. — τὸ τῶν ἱερέων οἰκλήματα φρονήματος πληροῦται. Πλ. πολιτικ. 290.

§ 123. Τὸ παθητικὸν τῶν διπλῆ αἰτιατικῆ (προσώπου καὶ πράγματος) συντασσομένων σχηματίζεται τρεπομένης τῆς αἰτιατικῆ τοῦ προσώπου εἰς ὑποκείμενον, μενούσης δὲ ἀμεταβλήτου τῆς αἰτιατικῆς τοῦ πράγματος· *διδάσκειται ἄνθρωπος ἐπισιήμην*. Πλ. Μ. 87. — Ἐὰν δ' ἡ ἑτέρα τῶν αἰτιατικῶν εἶναι κατηγορούμενον, τρέπεται καὶ αὕτη εἰς ὀνομαστικὴν κατηγορούμενου· οἱ Ἕλληνες εἰλοντο Ξενοφῶντα στρατηγόν. — Ξενοφῶν ἠρέθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων στρατηγός.

Σημ. Καὶ ἡ τοῦ συστοίχου ἢ συνωνύμου ἀντικειμένου αἰτιατικῆ τρέπεται εἰς ὀνομαστικὴν, εἴαν αὕτη εἶναι τὸ ὑποκείμενον τῆς πθ. συντάξεως, ἄλλως τηρεῖται ὁ οἰκείος ἡμῖν πόλεμος οὕτως ἐπολεμήθη. Πλ. Μνξ. 243. (πρὸλ. πολεμῶ πόλεμον = διεξάγω πόλεμον). — πολλὰ ἠμαρτήθη. Θ. 2, 65. — ἀλλά· ἄλλην εὐεργεσίαν εὐηγετήθη. Πλ. Γορ. 520. — ἀλοὺς τὴν γραφὴν. Ἀντιφ. 1, 6, 9.

§ 124. Μεταβατικῶν τινῶν ὡς παθητικὰ λαμβάνονται ἀμετέβατα (ἢ ὡς ἀμετέβατα λαμβανόμενα ἐνεργητικὰ) μετὰ σημασίας παθητικῆς π. χ. ἀπέθανεν ὑπὸ Νικάνδρου. (ἐνεργ.: ἀποκτείνω). Ξ. ἀν.

1, 5 — τῶν στρατηγῶν δέομαι κοινούς εἶναι τῷ τε διώκοντι καὶ τῷ φεύγοντι. Λυσ. 15, 1. — οὐ πάσχοντες εὔ, ἀλλὰ δρῶντες (εὔ δηλ.) κτώμεθα τοὺς φίλους. Θ. 2, 40. — Κριτίας ἔφηνεν ὑπὸ τοῦ δήμου. Ξ. Ἑλλ. 2, 3, 15. (τὸ ἐνεργητικόν: ἐκβάλλω τινά). — δεινόν ἐστι κακῶς ἀκούειν ὑπὸ τῶν πολιτῶν. Ἴσ. 6, 41. (ἐνεργ. κακῶς λέγω τινά). — πείθου τοῖς νόμοις τοῖς ὑπὸ τῶν βασιλέων κειμένοις. 1, 36. (ἐνεργ. τίθημι νόμον).

§ 125. Τὸ παθητικὸν ἐνίοτε εἶναι οὐχὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ, ἀλλὰ τοῦ μέσου: ὁρῶ τοὺς οἰκοδόμους μειπαπεμπομένους. Πλ. Πρωτ. 319. (πρβλ.: μειπαπέπομαι τοὺς φίλους. Ἀριστοφ. Πλ. 341.) Οὕτω καὶ τὸ αἰροῦμαι (=ἐκλέγομαι) λαμβάνεται ὡς παθητ. τοῦ μσ. αἰροῦμαι (=ἐκλέγω), ἐν ᾧ τὸ αἰρῶ (=συλλαμβάνω, κυριεύω) ἔχει πθ. τὸ ἀλίσκομαι (σπανίως δὲ τὸ αἰροῦμαι).

§ 126. Τὸ παθητικὸν ἐκφράζεται ἐνίοτε καὶ διὰ περιφράσεως: π. χ. αἰδοῦς τυγχάνω (πθ. τοῦ αἰδοῦμαι τινα). Ξ. Κ. 1, 7, 10. — ἐπιμελείας τυγχάνω (πθ. τοῦ ἐπιμελοῦμαι). ἀπ. 4, 8, 10. — αἰτίαν ἔχω ἢ ἐν αἰτία εἰμι (πθ. τοῦ αἰτιῶμαι τινα). ἀν. 7, 6, 15. — Οὕτω καὶ τὸ πράγματι ἔχω. (Ξ. Ἑλλ. 5, 1, 5), παθητικὸν τοῦ πράγματα παρέχω, τὸ δίκην δίδωμι (=τιμωροῦμαι) τοῦ δίκην λαμβάνω (=τιμωρῶ).

§ 127. Ῥημάτων τινῶν, πρὸ πάντων φωνηεντολήκτων, λαμβάνεται ὁ μσ. μλ. μετὰ πθ. σημασίας: ἄρξουσί τε καὶ ἄρξονται. Πλ. πολ. 412. — τίς δ' ἄλλος τιμήσεται δι' ἄνδρα μέγα δυνάμενον, ὡς ἀδελφός; Ξ. Κ. 8, 7, 15.

δ') Ῥήματα οὐδέτερα.

§ 128. Ταῦτα σημαίνουσιν ὅτι τὸ ὑποκείμενον οὔτε ἐνεργεῖ οὔτε πάσχει, ἀλλ' ἀπλῶς εὐρίσκεται εἰς οὐδετέρην τινὰ κατάστασιν, π. χ. σωφρονῶ, εὔ πράττω, ὑγιαίνω, νοσῶ, διαγίγνομαι, διατελῶ κλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Σύνταξις τῶν ῥημάτων μετὰ πλαγίων πτώσεων.

§ 129. Προσημείωσις. Ἡ ἑλλ. γλῶσσα εἶχεν ἐν παλαιοτάτῃ ἐποχῇ ἕξ πλαγίας πτώσεις, γενικὴν, ἀφαιρετικὴν, δοτικὴν, ὀργανικὴν.

τοπικὴν καὶ αἰτιατικὴν, αἵτινες ἐνωρὶς συνεπτύχθησαν εἰς τρεῖς, ἀναπληρωθείσης τῆς μὲν ἀφαιρετικῆς ὑπὸ τῆς γενικῆς, τῆς δὲ ὀργανικῆς καὶ τοπικῆς ὑπὸ τῆς δοτικῆς. Ἐκ τούτων ἡ γενικὴ ὡς καθαρὰ μὲν γενικὴ λαμβάνεται πρὸς ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν οὐσιαστικοῦ ἢ ῥήματος ἀμεταβάτου ἢ ἐπιθέτου ἢ ἐπιρρήματος, ὡς ἀφαιρετικὴ δὲ γενικὴ ἐκφράζει τὸ σημεῖον ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὀρμᾶται πρᾶξις τις, ἢ τὸ ἀντικείμενον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀποχωρίζεται τι. Ἡ δοτικὴ, ὡς καθαρὰ μὲν δοτικὴ, ἐκφράζει τὸ ἔμμεσον ἀντικείμενον, ὅπερ εἶναι πρόσωπὸν τι ἢ πρᾶγμα, ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ὁποῖον γίνεται τι, ὡς ὀργανικὴ δὲ σημαίνει τὸ μεθ' οὗ γίνεται τι (δοτικὴ τῆς κοινωνίας ἢ τῆς συνοδείας) ἢ τὸ δι' οὗ γίνεται τι (ὀργανικὴ), ὡς τοπικὴ δὲ δηλοῦ τὸν τόπον ἐν τῷ ὁποίῳ εὐρίσκεται ἢ γίνεται τι, ἢ (1) τὸν χρόνον, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου συμβαίνει τι. Ἡ δ' αἰτιατικὴ εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν πτώσις τοῦ ἀμέσου ἀντικειμένου καὶ ἡ ἀρμοδίᾳ πρὸς δῆλωσιν τῆς τοπικῆς ἐκτάσεως ἢ τῆς χρονικῆς διαρκείας.

α'. Ῥήματα μετ' αἰτιατικῆς.

§ 130. Ἡ αἰτιατικὴ τίθεται πρὸς δῆλωσιν τοῦ ἀντικειμένου τῶν μεταβατικῶν ἢ καὶ τῶν ὡς μεταβατικῶν λαμβανόμενων ἀμεταβάτων : δικαιοσύνη ὠφελεῖ μὲν τοὺς φίλους, βλάπτει δὲ τοὺς ἐχθρούς. Πλ. πολ. 334.—πέννητα φεύγει πᾶς τις φίλος. Εὐρ. Μηδ. 561.—οἱ καιροὶ οὐ μένουσι τὴν ἡμετέραν βραδυτητα. Δ. 4, 37.—Φίλιππος οὐκ ἐθάρρει τούτους. 3, 7.

Σημ. Καὶ ῥηματικά τινα οὐσιαστικά, μετὰ τοῦ ἐστὶ ἰδίως λαμβανόμενα, δέχονται ἐνίοτε αἰτιατικὴν ὡς ἀντικείμενον, π. χ. τὰ μετέωρα φρονησῆς. Πλ. ἀπ. 18.—ἐπιστήμονες ἦσαν τὰ προσήκοντα. Ε. Κ. 3, 3, 9.

§ 131. Μετὰ παντὸς ῥήματος συνάπτεται αἰτιατικὴ οὐσιοῦ ἢ συνωνύμου οὐσιαστικοῦ (ἔσωτερικὸν ἀντικείμενον), κανονικῶς μετὰ τινος ἐπιθετικοῦ ἢ ἄλλου ἰσοδυνάμου διορισμοῦ, πρὸς εὐρυτέραν ἀνάπτυξιν ἢ γραφικωτέραν παρᾶστασιν τῆς τοῦ ῥήματος ἐννοίας : κινδυνεύω τὸν ἔσχατον κίνδυνον. Πλ. ἀπ. 34.—λήσεις βίον κράτιστον, ἦν θυμοῦ κρατῆς. Μέ. 186.—ᾤμην φιλοσοφίαν φιλοσοφεῖν, δι' ἧς ἐνόμιζον μάλιστα ἂν παιδευθῆναι τὰ προσήκοντα. (ἢ ἀναφορ. πρότα-

(1) Μεταφορικῶς.

σις ἐπέχει τόπον ἐπιθετικοῦ προσδιορισμοῦ). ἀπ. 4, 2, 23.—Τοιαύτη καὶ ἡ αἰτιαιτικὴ μέρη ἐπὶ τῶν διαίρεσιν σημαινόντων ῥημάτων: ἅπαντα νεῖμαι κελεύω μέρη εἴκοσιν. Δ. 14, 21.

Σημ. Κατὰ τὸ δικάζειν, δικάζεσθαι δίκην λέγεται καὶ διώκειν, φεύγειν, εἰσέναι, ἀγωνίζεσθαι δίκην (ἢ γραφήν) : εἰδόν τινα γραφήν ἀγωνιζόμενον παρανόμων. Δ. 23, 100.—Κατὰ δὲ τὸ νικᾶν νίκην λέγεται καὶ νικᾶν μάχην, (συνηθέστερον μάχη), στάδιον, δίκην, ἀγῶνα. (κυρίως=νίκην μάχης, σταδίου κλ.) : ὅσας μάχας νενικήκατε. Ε. ἀν. 6, 5, 23. Κατὰ ταῦτα δὲ καὶ : περιέρχομαι πρὸς βελαν (=περιοδεῖαν πρὸς βελίας). Δ. 9, 72.—ἐξέρχομαι στρατεῖαν. Θ. 1, 15.—μωρίαν ὀφλιόκανον. (=δίκην μωρίας). Σοφ. Ἄντ. 470.—ἀποκρίνομαι τὸ ἐρωτώμενον. Πλ. Κρ. 48.—θύω εὐαγγέλια. συ. 173.

§ 132. Ἡ σύστοιχος αἰτ. δύναται καὶ νὰ πικραλεῖφθῃ, καὶ τότε ὁ ἐπιθ. διορισμὸς αὐτῆς ἐκφέρεται κατ' οὐδέτερον γένος, ἐπὶ τῶν πλείστων μὲν ῥημάτων κατὰ πληθ. ἀριθμὸν, ἐπὶ τινῶν δὲ καθ' ἐνικόν, καὶ ἐπ' ἄλλων ὅτε μὲν καθ' ἐνικόν, ὅτε δὲ κατὰ πλ. ἀριθμὸν : μεγάλα αὐτὸν ἐζημίωσεν. — δλύμπια νικᾶν. — δξὺν ὄρα. — μέγα φρονεῖν. — ἐρωτῶμεν Κῦρον τί βούλεται ἡμῖν χρῆσθαι. (=τίνα χρῆσιν βούλεται ἡμῖν χρῆσθαι). Ε. ἀν. 1, 3, 18.—τοῦτο ὕμῶν δέομαι. Πλ. ἀπ. 18. — δέομαι μέτρια ὕμῶν. Αἰσχρ. 3, 61.

Σημ. Ἐκ τῆς τοιαύτης αἰτιαιτικῆς προήλθον καὶ πλείστα ἐπιρρήματα, θετικά, συγκριτικά καὶ ὑπερθετικά, ἐπιθετικὴν κατάληξιν ἔχοντα : νέος ὢν πᾶς ἄνθρωπος τὰ τοιαῦτα ἀμβλύτατα ὄρα. Πλ. νό. 715.—ὄζειν ἐδόκει κάκιστον. Λυσ. 6, 2.—χαλεπώτερον ἔτι ζῆ ὁ τυραννῶν. Πλ. πολ. 579.—ἠδὲν γελᾶν. πικρὸν δακρύειν.

§ 133. Μετὰ δύο αἰτιαιτικῶν, ὧν ἡ μὲν δηλοῖ τὸ πρόσωπον (ἄμεσον ἀντικείμενον), ἡ δὲ τὸ πρᾶγμα (ἔμμεσον ἀντικείμενον) συντάσσονται
α') Τὰ παιδευτικά : ὁ χρόνος καὶ ἡ ἐμπειρία τὰ μὴ καλῶς ἔχοντα διδάσκει τοὺς ἀνθρώπους. Ἄντ. 5, 14. — καὶ τοὺς μεθ' ἑαυτοῦ ταῦτά εἶθικε. Ε. Ἑλλ. 6, 1, 15.—οὕτω καὶ τὸ ἀναμιμνήσκω καὶ τὸ ὑπομιμνήσκω, ὧν ἡ ἐτέρη αἰτιαιτικὴ εἶναι συνήθως οὐδέτερον ἐπιθέτου ἢ ἀντωνυμίας (κατὰ τὰ ἐν § 132) : ἀνάγκαιον δ' ὑπολαμβάνω μικρὰ τῶν γεγεννημένων ὕμᾶς ὑπομνήσοι. Δ. 3, 4. — Ἀθηναίους καὶ τὰδε ὑπομιμνήσκω. Θ. 7, 64.

β') Τὰ ἐνδύσεως καὶ ἐκδύσεως σημαντικά : ὁ πάππος τὸν Κῦρον στολὴν καλὴν ἐνέδυσεν. Ε. Κ. 1, 3, 3.

γ') Τὰ αἰτιαιτικά, εἰς ἃ ὑπάγεται καὶ τὸ ἰκτεῦώ, καὶ τὰ στερητικά, εἰς ἃ ὑπάγεται καὶ τὸ κρύπτω, ἀποκρύπτομαι (μσ.). πρᾶτι-

τομαι (μέσ.), εἰσπράττω : ὑμᾶς βασιλεὺς τὰ ὄπλα ἀπαιτεῖ. Ξ. ἀν. 2, 20, 5, 38. — Σωκράτης τοὺς ἐαυτοῦ ἐπιθυμοῦντας οὐκ ἐπράττειτο χρήματα. ἀπ. 1, 2, 5. — Λεύκων ἀπεισέτηρε τὴν πόλιν ταύτην τὴν δουλοκραίαν. Δ. 20, 33. — Διογείτων τὴν θυγατέρα ἔκρυπτε τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός. Λυσ. 32, 7.

Σημ. Τὸ εἰσπράττειν, πρᾶττεσθαι ἢ εἰσπράττεσθαι, αἰτεῖν καὶ μάλιστα τὸ αἰτεῖσθαι συντάσσονται καὶ γενικῇ μετὰ τῆς παρὰ : ἐ γῆρας αἰτῶν παρὰ τῶν θεῶν ἀμαρτάνει. γνομ.—οὗτος παρ' ἐτέρων εἰσπράττει τόκους. Δ. 56, 17.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.

Ἰδιαίτερα παρανηρήσεις περὶ τοῦ ἀντικειμένου (§ 48, β').

§ 134. Ὡς ἀντικείμενον τίθεται κυρίως τὸ οὐσιαστικόν· π. χ. διδάσκω τὸν παῖδα. Ἀλλὰ καὶ πᾶσα λέξις καὶ πρότασις ὅλη, λαμβάνουσα ὁπωσδήποτε οὐσιαστικοῦ χαρακτηριστῆρα, δύναται νὰ τεθῶσιν ὡς ἀντικείμενα : τοὺς ἀγαθοὺς εὖ ποίει. Ἰσ. 1, 29.—μίσει τοὺς κολακεύοντας. 30.—καλοῦσιν ἀκολασίαν τὸ ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἡτιᾶσθαι. Πλ. Φαίδ. 69.—Κῦρος ἔλεγεν διὲν ἡ ὁδὸς ἔσοιτο πρὸς βασιλέα. Ξ. ἀν. 1, 1, 14.

Σημ. Καὶ τὸ ἀντικείμενον ἐκφέρεται πολλάκις κατ' αἰτιατικὴν μετὰ τῆς εἰς, περὶ, ὑπὲρ πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὧς ἐγγιστ. (πρβλ. § 14, σημ., καὶ 15, σημ.) : διέφθειραν ἐς ὀκτακοσίους. Θ. 7, 32.—ἢ τῆς κατὰ πρὸς δῆλωσιν χωρισμοῦ : καθ' ἐν περικόπτει Φίλιππος καὶ Λωποδυτεῖ. Δ. 9, 22.—καθ' ἐν πράττομεν. Πλ. πολ. 436, ἢ τῆς ἐπὶ πρὸς δῆλωσιν ἐκτάσεως : τοῦ οἰκοδομήματος ἐπὶ μέγα κατέσπισεν. Θ. 276.

§ 135. Μεταβατικὰ ῥήματα ἐκφέρονται πολλάκις ἄνευ ἀντικειμένου, ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἀνάγκη νὰ δηλωθῇ ὠρισμένως εἰς τί μεταβαίνει ἢ τοῦ ὑποκειμένου ἐνέργεια : πρὸς τὸν ἔχοντα (π. χ. πλουτοῦν, δόξαν κ. τ. τ.) ὁ φθόνος ἔρπει. Σοφ. Αἴ. 157.—ἐπιμελούμενον ἄνθρωπον μᾶλλον τυγχάνειν τῶν ἀγαθῶν φῆς ; Ξ. Οἰκ. 11, 13.—Ἄλλως ὅμως ἔχει τὸ πρᾶγμα, ὅταν τὸ ἀντικείμενον παραλείπηται ὡς εὐκόλως νοοῦμενον : δικαιοσύνη λυσιτελεῖ τῷ ἔχοντι. Πλ. πολ. 392.—ἄρατιες (τὰς ἀγκύρας) περιέπλεον. Θ. 2, 23.—ὁ σοφιστὴς περὶ τίνος ποιεῖ (τινα) δεινὸν λέγειν ; Πλ. Πρωτ. 312.

§ 136. Παρὰ σύνθετά τινα παράγονται ἐξ οὐσιαστικῶν περιεχόντων ἔννοιαν ἀντικειμένου ἐν τῷ α' συνθετικῷ αὐτῶν, π. χ. δο-

φυροῶ (= εἰμι δορυφόρος, ὅπερ ἐκ τοῦ δόρυ-φέρω). Ταῦτα, σημαίνονται πρῶτον κατὰ τὴν σύνθησιν ἢ ἴδιον ἔργον τοῦ ὑποκειμένου, λαμβάνονται ἀμεταβάτως· π. χ. τίς ἐθελήσει τροχοποιεῖν ἢ σκοτομοεῖν ἢ πλινθουργεῖν; Ἄριστοφ. Πλ. 513. — Τινὰ δ' ὅμως τούτων, μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὅψιν τῆς ἐννοίας τοῦ α' συνθετικοῦ, συντάσσονται ὡς ἀπλᾶ καὶ λαμβάνουσι αἰτιατικὴν ἀντικείμενον· π. χ. Μῆδοι αὐτὸν ἐδορυφόρου. (= συνώδευον αὐτὸν ὡς δορυφόροι). Θ. 1, 130. — γεωμετρεῖσθαι βούλομαι τὸν ἀέρα. (= μετρεῖσθαι). Ἄριστοφ. ὄρ. 995. — τὰ τῶν συμμάχων ἠργυρολόγησεν εἰς τὸ ναυτικόν. Θ. 8, 3. — οἰκοδομῶ τεῖχος, κλ.

§ 137. Ῥήματά τινα λαμβάνουσι δύο ἀντικείμενα, ἄμεσον καὶ ἔμμεσον : ὁμᾶς βασιλεὺς τὰ ὄπλα ἀπαιτεῖ. (§ 133, γ'), ἢ ἄμεσον ἀντικείμενον καὶ συμπλήρωμα : ἐγέμισε τὴν ναῦν ξύλων. Θ. 20, 30. — ἐδέοντο τοὺς φεύγοντας ξυναλλάξαι σφίσι. 1, 21. Περὶ τούτων πλείονα ἐν τοῖς κατωτέρω. (§ 155 κ. ἐ.).

§ 138. Εἰς τὸ ἀντικείμενον (ἢ τὸ συμπλήρωμα) δύναται νὰ ἀποδοθῇ καὶ κατηγορούμενον συμφωνοῦν πρὸς αὐτὸ ὡσπερ καὶ πρὸς τὸ ὑποκείμενον : Δαρεῖος Κῦρον σαιράπην ἐποίησεν. Ξ. ἀν. 1, 1. — δίκαια δράσας συμμάχον τεύξει θεοῦ. γνομ. — Θεσεὺς καὶ Ἡρακλῆς τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἐχρήσαντο τοῖς αὐτοῖς. Ἰσ. 10, 23. Καὶ προληπτικὸν ἔτι κατηγορούμενον (πρβλ. § 17) : ἄρας αὐτὸν μετέωρον εἰς τὸ βάραθρον ἐμβάλω. Ἄριστοφ. Ἰπ. 1362. — Θεμιστοκλῆς τὸν υἱὸν ἱππέα ἐδιδάξατο. Μέ. 98. ἢ κατηγορηματικὴ γενικὴ : τὸ ἀγαθὸν οἰκεῖον καλεῖ καὶ ἑαυτοῦ. Πλ. συ. 205. — ὁπότερα οὗτος, τῷ σίῳ ὄψω ἢ τῷ ὄψω σίῳ χρῆται ; Ξ. ἀπ. 3, 14, 4.

§ 139. Τὸ κοινὸν ἀντικείμενον δύο ῥημάτων τίθεται ἅπαξ : ἐν φρονίμοις τάληθ' εἰδότα λέγειν ἀσφαλές. Πλ. πολ. 450. — Ἄν ὅμως τὰ ῥήματα συντάσσονται μετὰ διαφόρων πτώσεων, τὸ ἀντικείμενον τίθεται καθ' ἣν πῶσιν ἀπαιτεῖ τὸ πλησιέστερον ἢ τὸ πρῶτον αὐτῶν. συνηθέστατα συμβαίνει τοῦτο ἐπὶ ῥήματος καὶ μετοχῆς, καθ' ὅσον ἐξ ἀμφοτέρων ἀπαρτίζεται μία τις καθολικὴ ἐντύπωσις : οὐ δεῖ τοῖς παιδοτρέβαις ἐγκαλεῖν οὐδ' ἐκβάλλειν ἐκ τῶν πόλεων Πλ. Γορ. 460. — βάλλειν δεήσει ἀναιρουμένους ταῖς βώλοισι. Ξ. Κ. 2, 3, 17. — τοῦτοις ἀποκρινάμενοι ἀποπέμφομεν. Θ. 1. 144. — ἐπιτιμῶ καὶ κατηγοροῦ τῶν καθεσιώτων. Ἰσ. 7, 71.

β'. Ῥήματα μετὰ γενικῆς.

I. Μετὰ καθαρῶς (1) γενικῆς.

§ 140. Μετὰ καθαρῶς γενικῆς συντάσσονται

α') Τὰ σημαίνοντα μετέχειν, μεταλαμβάνειν, μεταδιδόναι, ἀντιποιεῖσθαι (=οἰκειοποιεῖσθαι) κ. τ. τ. : δεῖ ὑμᾶς, ὡσπερ καὶ τιμὰ μεθέξετε, οὕτω καὶ τῶν κινδύνων μετέχειν. Ξ. Ἑλλ. 2, 4, 9.—τοῖς ἀκούσιν ἀμφοτέρωθεν μέτεσσι συγγνώμης. Δ. 24, 49.—τοῦ μὲν γένους καὶ τῆς δυνάμεως κοινωνοῦσι, τῶν δὲ χρημάτων οὐκ ἀντιποιοῦντο Ξ. Λ. π. 1, 19.—τῆς δυνάμεως αὐτῶν τότε οὐ μεταλαβόντες τὴν ὠφελείας νῦν μεταδώσετε ; Θ. 1, 39.—ἐμοὶ οὐδ' ἀμύθη προσήκοντος τούτου τοῦ πράγματος. Ἄνδοκ. 4, 34.

Σημ. 1. Τὸ ὄρισμένον μέρος, ὅπερ ἐξ ὅλου τινὸς λαμβάνεται ἢ δίδεται, ἐκφράζεται κατ' αἰτιατικὴν : ὁ δὲ δῶκον οὐ μετέλαβε τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων. Ξ. ἀπ. 36.

Σημ. 2. Καὶ ἄλλα πολλὰ ῥήματα, ὧν ἡ ἔννοια δὲν ἀπαιτεῖ κανονικῶς τὴν διαιρετικὴν γενικὴν, συντάσσονται τοιαύτη γενικῇ πρὸς δήλωσιν τοῦ ὅτι ἡ τὴν ὑποκ. ἐνεργεία ἐπὶ μέρος τινὸς μόνον τῆς τοῦ ἀντικειμένου ἐννοίας πίπτει. Κῦρος λαβὼν τῶν κρηῶν διεδίδου. Ξ. Κ. 1, 3, 7.—ἀφίησι τῶν αἰχμαλώτων ἀν. 7, 4, 5.

β') Τὸ ἀπιεσθαι, λαμβάνεσθαι ἢ ἔχεσθαι (=κρατεῖσθαι ἢ παρακεῖσθαι) καὶ τὸ ἄρχεσθαι καὶ ἄρχεσθαι : πρὸς οὐχ ἄπτομαι. Ξ. Κ. 5, 1, 46.—ἀντιλαβόμεθα τοῦ πολέμου ἐρρωμενέστερον. Ἰσ. 6, 10.—τῆς γνώμης τῆς αὐτῆς ἔχομαι. Θ. 1, 140.—ἀνεπαύετο ἐν τῇ ἐχθρῇ μένῃ ἐμοῦ κλισίῃ. Πλ. συ. 217.—πολέμου οὐκ ἄρξομεν, ἀρχομένους δ' ἀμυνόμεθα. Θ. 1, 144.

γ') Τὰ σημαίνοντα ἔφεσιν ἢ προσπάθειαν ἢ σπουδὴν πρὸς τὴν ἐπιθέσειν τῶν κερδῶν ὑπέμενον τὴν δουλείαν. Θ. 1, 8.—διψῶ ἐλευθερίας. Πλ. πολ. 562.—πεινώσι χρημάτων. Ξ. συμ. 4, 36.—στομάχου χάζομαι τοῦ δέοντος. Ἰσ. 8, 28.

(1) Ἡ καθαρὰ γενικὴ (§ 129) σημαίνει κυρίως ὅτι ἡ ῥηματικὴ ἔννοια ἐπιφέρει μέρους μόνον τῆς ὑπὸ τῆς γενικῆς ἐκφραζομένης ὀλικῆς ἐννοίας ἐπιδρᾶ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν αἰτιατικὴν, ἣτις δηλοῖ τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρᾶγμα, ὅπερ ὅλοκληρον ὑφίσταται τὴν ἐπίδρασιν τῆς τοῦ ὑποκειμένου ἐνεργείας.

Σημ. Τὸ φιλῶ καὶ ποθῶ αιτιατικῇ συντάσσονται. τὸ δὲ ἀγαπῶ (=ἀρκοῦμαι, εἶμαι εὐχαριστημένος) καὶ στέργω (=ἀρκοῦμαι, εἶμαι εὐχαριστημένος, ἢ ὑπομένω) δοτικῇ ἢ (ἐπὶ τῆς σημασίας ἰδίως τοῦ φιλῶ) αιτιατικῇ : οὐκ ἔστιν ὅπως ἀγαπήσας τοῖς πεπραγμένοις ἡσυχίαν σχήσει. Δ. 1, 14.—ἀγαπῶσι τὴν ἐν τῇ παρόντι σωτηρίαν. Πλ. Μνξ. 240.—στέργειν ἦν ἀνάγκη τὴν τύχην. Λυσ. 33, 4.—στέργω τῇ ἐμῇ τύχῃ. Πλ. Ἰππ. 295—στέργω τοὺς γονέας. Δ. 25, 65.

δ') Τὰ πληρώσεως, πλησμονῆς καὶ ἐνδείας σημαντικά : οὐκ ἐμπλήσετε τὴν θάλασσαν τριήρων ; Δ. 8, 74.—αἱ λύκῃθι μύρου γέμουσιν. Ἀριστοφ. Πλ. 800.—τῶν ἐπιτηδείων οὐκ ἀπορήσομεν. Ξ. ἀν. 2, 2, 11.

ε') Τὰ ἀπολαυστικά (ἀπολαύειν, ἐσθίειν, γεύειν, γεύεσθαι, ἐστιᾶν κ. τ. ὅμ.) : ἀπολαύομεν πάντων τῶν ἀγαθῶν. Ξ. ἀπ. 4, 3, 11.—τῶν λόγων ἡμᾶς Λυσίας εἰσιτία. Πλ. Φαίδ. 227.—τί δὴ οὐκ ἀπερορόφῃσας τοῦ οἴνου ; συμπ. 203.—ποῖα ἐπιτηδεύματα γεύει (τοὺς ἀνθρώπους) τῶν ἡδονῶν ; νο' 634.—οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων.—Ἀριστοφ. Θε. 469.

Σημ. Τὸ καρποῦμαι καὶ νέμομαι πάντοτε αιτιατικῇ συντάσσονται.

ς') Τὸ ὄζω καὶ τὰ κατ' ἔννοιαν συγγενῆ αὐτοῦ : ὄζουσι πίτιης. Ἀριστοφ. Ἀχ. 190.—μύρου πνεῖ. Ἀνακρ. 28, 9.

ζ') Τὰ ἔχοντα τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀκούειν, αἰσθάνεσθαι ἢ ἀντιλαμβάνεσθαι, ὀφραίνεσθαι, ἐρ' ὧν ἡ γενικὴ δηλοῖ συνήθως τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρᾶγμα, οὐ τὸν λόγον, τὸν ἦχον, τὸν τόνον, τὴν ὁσμὴν κλ. ἀντιλαμβάνεται τις, (ἐν ᾧ τὸ περιεχόμενον τῆς ἀντιλήψεως αὐτῆς δι' αιτιατικῆς συνήθως ἐκφράζεται) : τῶν μαρτύρων ἀκηκόατε. Λυσ. 1, 48.—(πρὸβλ. ἐβλέπομεν πρὸς αὐτὸν ὡς ἀκουσόμενοι θαυμασίους τινὰς λόγους. Πλ. Εὐθδ. 283). κρομμύων ὀφραίνομαι. Ἀριστοφ. β. 654. (τὴν ὁσμὴν ὀφραίνόμενος. Ἡροδ. 1. 180).

Σημ. Τὸ ἀκούω καὶ μανθάνω συντάσσονται καὶ μετὰ γεν. καὶ αιτιατικῆς, τῆς μὲν γενικῆς δηλοῦσης τὸ πρόσωπον παρ' οὗ ἀκούει ἢ μανθάνει τίς τι, τῆς δ' αιτιατικῆς τὸ πρᾶγμα ὃ ἀκούει τις ἢ μανθάνει : ἤθρομαι ἀκούων σου φρονίμου λόγους. Ξ. ἀν. 2, 5, 16.—μάθε μου καὶ τάδε. Κ. 1, 6, 44.

η') Τὰ μνήμης καὶ λήθης σημαντικά : ἀνθρώπος ὢν μέμνησο τῆς κοινῆς τύχης. Μέ. 8.—δέδοικα μὴ ἐπιλαθώμεθα τῆς οἴκαδε ὁδοῦ. Ξ. ἀν. 3, 2, 25.

Σημ. Καὶ αιτιατικῇ (πράγματος) συντάσσονται ταῦτα, μάλιστα τὸ μνημονεύω : οὗδ' ἀμνημονεῖ τοὺς λόγους. Δ. 6, 12.

θ') Τὰ φροντίδος, ἐπιμελείας καὶ τῶν ἐναντίων σημαντικά : εὐ-
Συντακτικὸν Σ. Κσκιάλη. Ἔκδ. Β'.

τοῦ κήδεται ὁ προνοῶν ἀδελφοῦ. Ξ. Κ. 8, 7, 15.—Σωκράτης το
σώματος οὐκ ἠμέλει. ἀπ. 1, 2, 4.—τί ἡμῖν τῆς τῶν πολλῶν δόξης
μέλει; Πλ. Κρ. 41.—Τινὰ τούτων καὶ αἰτιτικῆ συντάσσονται: ταῦ
την τὴν ὁδὸν ἠμέλησε. Ἡρόδ. 7, 163.

ι') Τὰ ἀρχικά: φρόνησις μόνη ἡγεῖται τοῦ δρθῶς πράττειν. Πλ
Μνξ. 97.—Λαομέδων τῶν πλοίων ἐναύαρχει. Δ. 18, 77.

Σημ. Κρατῶ τινος=κύριος ἢ ὑπέρτερός εἰμι τινος: τῆς θαλάσσης ἐκράτει. Π
Μνξ. 239.—ὁ λόγος τοῦ ἔργου ἐκράτει. Θ. 1, 66.—Κρατῶ τινα=νικῶ τινα (ὑπε
νοουμένης καὶ ἀντιστάσεως): Ἀθηναῖοι Σικωνίους μάχη ἐκράτησαν. Θ. 1, 10^ς

ια') Τὸ πειρᾶν καὶ πειρᾶσθαι: ἐπίρασαν τοῦ χωρίου. Θ. 1
61.—Ἀλλ' ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ πειράζειν, ἐνοχλεῖν τὸ πειρᾶν αἰ
τιτικῆ συντάσσεται: τοὺς καλοὺς οὐ πειρᾶν δεῖ. Ξ. Ἰέ. 1, 11.

§ 141. Ἡ γενικὴ αὕτη λαμβάνεται καὶ πρὸς δῆλωσιν τῆς ἀξίας
ἢ τιμῆς. Συντάσσονται δὲ τοιαύτη γενικῆ

α') Τὸ ἀξιοῦν, τιμᾶν, τιμᾶσθαι, ποιῆσθαι: οἱ βράδχοι τὸν Θε
μιστοκλέα μεγάλων δωρεῶν ἠξίωσαν. Ἰσ. 4, 154.—τὴν αἰκία
χορημάτων ἐστὶ τιμῆσαι. Λυσ. ἀπ. 44.—μειζονος αὐτὰ τιμῶν·αι
Ξ. Κ. 1, 1, 13.—πολλοῦ ποιοῦμαι ἀκηκοέναι ἃ ἐλήκοα Πρωταγό
ρου. Πλ. Πρωτ. 328.

Σημ. Τοιαύτη καὶ ἡ γενικὴ ἢ δηλοῦσα τὴν ποινὴν ἐπὶ τοῦ τιμᾶν τινὲ τινοῦ
καὶ τιμᾶσθαι τινὸς: τιμᾶται μοι ὁ ἀνὴρ θανάτου. . . , ἐγὼ δὲ τούτου (ἐμαυτῷ)
τιμᾶμαι, ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως. Πλ. ἀπολ. 36, 37. Κατὰ δὲ τὸ τιμᾶν, -αῖσθαι
θανάτου λέγεται καὶ κρίνειν, -εῖσθαι, διώκειν, -εῖσθαι, ὑπάγειν, -εῖσθαι, καταγῆ
φῆσθαι θανάτου: θανάτου δὲ οὗτοι κρίνουσιν. Ξ. Κ. 1, 2, 14.—ὑπήγετο θανά
του. Ἑλλ. 1, 3, 19.

β') Τὰ σημαίνοντα ἀγοράζειν, πωλεῖν, ἀλλάσσειν κ.τ.τ.: τῶ
πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τὰ γὰθ' οἱ θεοί. Ξ. ἀπ. 2, 1, 20.—
τοῦτο τῶν ἀναλισκομένων χορημάτων Φίλιππος ὠνεῖται. Δ. 9, 9.—
μισθοῦ στρατεύονται. Ξ. Κ. 3, 2, 7.—πόσον διδάσκει; Πλ. ἀπ
20.—ἠλλάξαντο πολλῆς εὐδαιμονίας πολλὴν κακοδαιμονίαν. Ἀντιφ
5, 7, 9.

§ 142. Γενικῆ συντάσσονται καὶ τὰ σημαίνοντα τυγχάνειν
ἐπιτυγχάνειν, ἀποτυγχάνειν: ἐπειδὴ θνητοῦ εὖτυχες σώματος, πειρᾶ
τῆς ψυχῆς ἀθάνατον μνήμην καταλιπεῖν. Ἰσ. 2, 37.—ἀκοντίζω
τὸν ὕν τοῦ μὲν ἁμαρτάνει, τυγχάνει δὲ τοῦ παιδός. Ἡρόδ. 1, 4, 3.

§ 143. Μετὰ τῶν συνδετικῶν εἶναι, γίνεσθαι κ. τ. ὅμ. ἢ γε

νική τίθεται ὡς κατηγορούμενον πρὸς δῆλωσιν σχέσεων αἴων καὶ ὅταν ἐξαρτᾶται ἐξ οὐσιωστικῶν. ὅρ. § 22.

§ 144. Καὶ πρὸς δῆλωσιν αἰτίας τίθεται ἡ γενικὴ αὕτη μετὰ τῶν ῥημάτων τῶν σημερινῶν κατηγορεῖν, εἶσθαι, (κατὰ) δικάζειν, εἶσθαι, τιμωρεῖν, εἶσθαι, ἀντιποιεῖσθαι, διαφέρεσθαι, ἀμφιοβηεῖν: *διώξομαι σε δειλίας*. Ἄριστρ. Ἰππ. 368. — *ἀσεβείας φεύγω*. Πλ. ἀπ. 35. — *τοῦ φόνου ἐδίκασον*. νό. 877. — *ὄφλισκάνω τραύματος*. — *ἀστραιείας*. Δ. 24, 103. — *ἡ πόλις ἡμῶν ἀμφιοβηεῖ τῆς ἡγεμονίας*. Ἰσ. 4, 20.

Γ'. Μετ' ἀφαιρετικῆς γενικῆς (§ 129).

§ 145 Ἡ γενικὴ αὕτη δηλοῖ τὸ ἀντικείμενον ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἕτερον τι ἀποχωρίζεται ἢ ἀπομκρύνεται ἢ ἀπλῶς μακρὰν εὐρίσκειται, ἐπὶ τῶν ῥημάτων τῶν σημερινῶν ἀπομάκρυνον, ἀποχωρισμόν, ἀποχήν, παῦσιν, ἀπαλλαγὴν, (ἀπο)σιτέροισιν, κώλυον: *εἰκοιοι τῆς ὁδοῦ*. Ἡρδ. 2, 80. — *τῆς ἐλευθερίας παρεχωρήσατε* Φιλίππων. Δ. 8, 68. — *ἡμᾶς πολὺ πέλκχος ὀρίζει τῆς Ὀδυσσεῶς νεῶς*. Σιφ. Φιλ. 636. — *τῶν ἀδίκων ἀπέχομαι*. Ε. ἀπ. 4, 8, 4. — *ἔληξε θῆρας*. Κ. 2, 4, 41. — *ἀπολύω ὑμᾶς τῆς αἰτίας*. ἀν. 6, 6, 16. — *οἱ Ἡλεῖοι τοὺς Λακεδαιμονίους ἐκώλυον τοῦ ἀγῶνος*. Ἑλλ. 3, 2, 21. — *οὗτος τῶν παρθῶν ἐμὲ ἀπεσιτέρεε*. Δ. 29, 3 — *οὐκ ἐφείδειτο χορηγῶν*. (ὡς ἀποχῆς σημερινῶν). Ε. Ἄγ. 7, 1.

§ 146. Μετὰ γενικῆς, καθαρῆς ἢ ἀφαιρετικῆς (1), συντάσσονται καὶ πολλὰ ῥήματα σύνθετα μετὰ τινος τῶν προθέσεων ἀπό, ἐκ, πρό, ὑπέρ, κατά: *ἀπέχει Πλάταις Θηβῶν σταδίου ἐξ ἑξήκοντα*. Θ. 2, 5. — *πολλοὺς ἢ γλώσση προιτέρει τῆς διανοίας*. Ἰσ. 1, 41. — *χρῆ ὑπεροδικεῖν τοῦ λόγου*. Πλ. Φιδ. 36. — *μή μου κατείλης*. Θεσιτ. 149. — *εἴ τι τῆς εἰωθυίας διαίτης ἐκβαίη*. πολ. 406.

§ 147. Ἀφαιρ. ὡσχύτως γενικῆ, δηλούση τὸ σημεῖον ἐξ οὗ ἀφορμαῖται πρῆξις τις, συντάσσονται τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα παράθεσιν, ὑπεροχὴν ἢ γενικῶς διανοῶν ἢ προτίμησιν: *ἀρπάζειν ἤθελον καὶ ἡμῶν πλεονεκτεῖν*. Ε. ἀν. 5, 8, 13. — *Ἀβροκόμης ὑπέστησε τῆς*

(1) Σημειωτέον ὅτι τὰ διαχωρίζοντα τὰς δύο γενικῆς, τῆ καθαρᾶν καὶ τῆ ἀφαιρετικῆν, ὅρα ἐνίοτε δὲν εἶναι ἱκανῶς σαφῆ καὶ εὐδιάκριτα.

μάχης. 1, 7, 12.—τὰ δεσποζόντα προιμητέον τῶν δουλευόντων.
Πλ. νό. 726.—οὐ πολὺ διαφέρει ἄνθρωπος ἀνθρώπου. Θ. 1, 84.

§ 148. Ἀφαιρετικῆ γενικῆ πρὸς δῆλωσιν τῆς αἰτίας, ἐξ ἧς προκαλεῖται πρῆξις τις ἢ κατάστασις, συντάσσονται τὰ ψυχικοῦ παθήματος σημαντικὰ ῥήματα : τοὺς ἀγγέλλοντας τὰ τοιαῦτα τῆς τόλμης οὐ θαυμάζω. Θ. 6, 36.—πολλάκις σε εὐδαιμόνια τοῦ τρόπου.
Πλ. Κρ. 43.

γ'. Ῥήματα δοτικῆ συντασσόμενα.

I. Καθαρὰ δοτικῆ.

§ 149. Καθαρῶς δοτικῆ συντάσσονται

α') Τὰ δόσεως σημαντικὰ καὶ τὰ λεκτικὰ : τοῦτό μοι ἐκ θεοῦ δέδοται. Πλ. Λύσ. 204.—τὰ ἄλλα διένειμαν τοῖς στρατηγοῖς. Ἀντιφ. 7, 5.—εἰπέ μοι τί χρήσει αὐτῶ. Ξ Κ. 1, 4, 13.—ἀπαγγείλατε Ἀρμιάω, ὅτι νικῶμεν βασιλέα. ἄν. 2, 1, 4.

β') Τὰ σημαίνοντα βοηθεῖν, ὠφελεῖν, ἐναντιοῦσθαι, ἐπιτιμᾶν καὶ ἐν γένει τὰ φιλικῆς ἢ ἐχθρικῆς διαθέσεως σημαντικὰ : εὖ φρόνει δεσπόταις. Εὐρ. Μηδ. 823.—ἠνώχλει ἡμῖν Φίλιππος. Δ. 3, 5.—φθοροῦσιν ἑαυτοῖς. Ξ. ἀπ. 3, 5, 16.—ἀρήξουσι τῆ πόλει. Λ. π. 4, 5.—τὸ μέλλον συνοίσει τῆ πόλει. Δ. 1, 1.—ἠναντιοῦσι Λακεδαιμονίοις. Θ. 1, 127.

γ') Τὰ σημαίνοντα ἐπιτάσσειν, ἀπαγορεύειν, παραινεῖν, παρακλεῦσθαι, (προσ)εὔχεσθαι, καταρᾶσθαι : Ἀθηναῖοι ἐπεκελεύοντο τῷ Νικίᾳ παραδοῦναι τῇ ἀρχῇ Κλέωνι. Θ. 4, 28.—ἀπηγόρευον Σκύθαις μὴ ἐπιδικαίνειν τῶν σφετέρων οὐρῶν. Ἡρδ. 4, 125.—ὁ στρατηγὸς τοῖς στρατιώταις παραινεῖ. Πλ. Ἰω. 540.—προσηύξαντο τοῖς θεοῖς. Ξ. Κ. 2, 1, 1.—τῷ ὁ κήρυξ καταρᾶται δικαίως. Δ. 18, 282.

Σημ. Τὸ παρακαλεῖν, προτρέπειν καὶ παροξύνειν αἰτιατικῆ συντάσσονται, τὰ δὲ κελεύειν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς κανονικῶς συντάσσεται αἰτιατικῆ καὶ ἀπαρεμφάτω : κελεύει ἡμᾶς περιμεῖναι. Πλ. πολ. 327.

δ') Τὰ σημαίνοντα ὑπακούειν, πείθεσθαι, ἀπειθεῖν, ὑπηρετεῖν, πιστεῦειν, ἀπιστεῖν : πάνυ ταχύ σοι ὑπακούσεται. Ξ. ἀπ. 2, 3, 16.—ἀνηκουστοῦσι τοῖς στρατηγοῖς. Ἡρδ. 6, 14.—θηεῦω Κύκλωπι. Εὐρ. Κύκλ. 77.—θεοῖς πέποιθα. 1, 107.

ε') Τὰ σημαίνοντα πλησιάζειν, ἀπαντᾶν, ὑποχωρεῖν : ὅμοιον

ὁμοίω ἀεὶ πελάζει. Πλ. συμπ. 195.—φυλακῇ πρὸ τῶν πυλῶν ἐντευ-
ξόμεθα. Ξ. Κ. 7, 5, 25.—Τελευταίος περιτυγχάνει Φιλοκράτει. Ἐλ.
4, 8, 24.—μὴ εἴκετε Ἀργείοις. Δ, 509.—οὐ χρὴ τοῖς ἐχθροῖς τῆς
ἡμετέρας χάρας παραχωρῆσαι. Ἰ. 6, 13.

ζ') Τὰ σημερινὰ πρέπει ἢ ἀρμόζειν : βασιλεῖ ταῦτα πρέπει.
Ξ. Κ. 7, 5, 37.—ἔοικε νέω παντὶ ὄργῃν ὑποφέρειν. Πλ. νο. 879.
—ὁ θῶρηξ ἤρμωσεν αὐτῶ. ε, 333.—ἀρμόττει ἐμοὶ εἰπεῖν. Δ. 24, 4.

ζ') Τὰ σημερινὰ ἀρέσκουν ἢ ἀπαρέσκουν : εἰ τῆς πλείοσιν ἀρέ-
σκοντες ἐσμεν, τοῖσδ' ἂν μόνοις οὐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκοιμεν. Θ. 1, 38

η') Τὸ φαίνεσθαι, δοκεῖν καὶ τὰ ὅμοια : φαίνεται σοι φιλοσόφου
ἄνδρὸς εἶναι ἐσπουδαχέναι περὶ τὰς ἡδονάς ; Πλ. Φαίδ. 64.—ἔδοξε
τῇ βουλῇ. Φαίδρ. 258.

θ') Τὰ σημερινὰ ὁμοιότητα, ἰσότητα, συμφωνίαν καὶ τάναντία
τούτοις : ἔοικας οἰομένω τὴν εὐδαιμονίαν τρυφήν εἶναι.— Ξ. ἀπ. 1,
8, 10.—ὁ σίδηρος ἀνισοῖ τοὺς ἀσθενεῖς τοῖς ἰσχυροῖς ἐν τῷ πολέμῳ.
Ξ. Κ. 7, 5, 65.—τὰ ἔργα οὐ συμφωνεῖ τοῖς λόγοις. Πλ. Λάχ. 193.

Δοτική προσωπική.

§ 150. Καθαρὰ δοτική εἶναι καὶ ἡ καλουμένη δοτική προσω-
πική, ἡ δηλοῦσα

α') Τὸ πρόσωπον εἰς ὃ ἀνήκει τι ἢ δι' ὃ ὑπάρχει ἢ γίνεται τι.
Συντάσσεται δὲ συνήθως τοιαύτη δοτικῇ τὸ εἶναι, σπανιώτερον δὲ
καὶ ἄλλα συνώνυμα αὐτοῦ : ἐνταῦθα Κύρω ἦν βασίλεια. Ξ. ἀν. 1,
2, 7.—σοῦ κρῆτοῦντος δουλεία ὑπάρχει αὐτοῖς. 7, 7, 32.—οὐ μένει
νοῦς τοῖς κακῶς πράττουσιν. Σοφ. Ἀντιγ. 564.—τῶ δικαίῳ παρὰ
τῶν θεῶν δῶρα γίνεσθαι. Πλ. πολ. 614. (δοτική τῆς κτήσεως).—
τούτων ἐν δοτὶ παισίν. (= πρὸς χρῆσιν τῶν παιδίων. δοτική τῆς
χρήσεως).

β') Τὸ πρόσωπον πρὸς ὠφέλειαν ἢ βλάβην, πρὸς χάριν ἢ τιμὴν
τοῦ ὁποῖου γίνεσθαι τι (δοτ. τῆς ὠφελείας ἢ τῆς βλάβης, χαριστική
ἢ ἀνιχαριστική) : ἤλθον Θετταλῶν ἰππεῖς τοῖς Ἀθηναίοις. Θ. 1,
107.—μεγάλων πρῆγματων καιροὶ προεῖναι τῇ πόλει.—Δ. 19, 8.

—ἐγὼ οἰωπῶ ἰφθε; Ἀριστ. βχ. 1135.—ἐκέλευε στεφανοῦσθαι πάντας τῷ θεῷ. Ξ. Ἑλλ. 4, 3, 21.

γ') Τὸ πρόσωπον ὕπερ ἐπὶ τινι πράξει ἢ καταστάσει αἰσθάνεται εὐχαρίστησιν ἢ στενοχωρίαν, ἐνδικέρον κ.τ.τ. (ἠθικὴ δοτικὴ συνήθως δοτικὴ τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας τοῦ α' ἢ β' προσώπου.) ὡς κκλός μοι ὁ πάππος. Ξ. Κ. 1, 2, 3.—μηδέ μοι οὕτω θῆνε διὰ προμάχων. Ε, 249.—ὅδ' ἐστὶν ὁ κλεινός σοι φιλοκτῆτης, ξένη. Σοφ. Φιλ. 575.—κχι μοι μὴ θορυβήσητε, (καί, σᾶς παρακκαλῶ, μὴ θ.). Πλ. ἀπ. 20.—Καὶ μετὰ τῶν μετοχῶν βουλομένῳ, ἡδομένῳ, ἀσμένῳ, ἀχθομένῳ κ.τ.τ. πρὸς σαφεστέρην δῆλωσιν τοῦ εἶδους τοῦ συναισθήματος: ἀσμένοις ἐγίγνετο ταῦτα τοῖς σῶφροσιν. Θ. 4, 28.

Σημ. Ἔστι μοι βουλομένῳ, ἡδομένῳ κλ. = βούλομαι, ἡδομαι κλ.: ἂν βουλομένοις ἀκούειν ἢ τοῦτοισιν, μνησθήσομαι. Δ. 18, 11.—θέλοντι κάμοι τοῦτ' ἂν ἦν. (=καὶ ἐγὼ θά τό ἤθελον τοῦτο). Σοφ. Θ. Τ. 1356.

δ') Τὸ πρόσωπον, ὡς πρὸς τὸ ὅποιον γίνεται τι: γέρων γέροντε γλῶσσαν ἡδίστην ἔχει, παῖς παιδί. γνωμ. καὶ μετὰ μετοχῆς, ἐπὶ προσδιορισμοῦ ἰδίως χρόνου, ἢ (μετὰ ῥημάτων κινήσεως σημαντικῶν) τόπου, ἐνίοτε μάλιστα καὶ ἄνευ ὀρισμένου ὑποκειμένου τῆς μετοχῆς: ἦν ἡμέρα πέμπτη ἐπιπλέοντι τοῖς Ἀθηναίοις. Ξ. Ἑλλ. 2, 1, 27.—Ἐπίδαχνός ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ εἰσπλέοντι τὸν Ἴόνιον κόλπον. (=ὡς πρὸς τινα, ὅστις εἰσπλέει...). Θ. 1, 24. Σύνηθες τό: (ὡς) συνελόντι εἰπεῖν. (δοτικὴ τῆς ἀναφορᾶς).

ε') Τὸ κρινον πρόσωπον. (δοτικὴ τῆς κρίσεως): ὁ λόγος αἰσχροῦ τοῖς σκοπομένοις. (=κατὰ τὴν γνώμην τῶν ὀρθῶς σκεπτομένων). Δ. 20, 54. Καὶ μετὰ τῆς παρὰ: δοκεῖς παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεύσθαι κακῶς. Σοφ. Τραχ. 589.

Σημ. Καὶ ἡ τῆς ἀναφορᾶς καὶ ἡ τῆς κρίσεως δοτικὴ ὑπάγονται ὑπὸ τὴν ἠθικὴν δοτικὴν: ἔχουσι δὲ καὶ αὐταὶ καὶ ἡ ἠθ. δοτικὴ σχέσιν πρὸς τὴν ὀρθὴν πρότασιν.

II. Δοτικὴ τῆς κοινωνίας καὶ δοτικὴ ὀργανικὴ (§ 129).

§ 151. Δοτικῆ δηλούση τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρᾶγμα μεθ' οὗ ἢ τῆ βοηθείᾳ τοῦ ὁποίου πράξις τις ἐκτελεῖται, συντάσσονται

α') Τὰ κοινωνίας, συμμετοχῆς, μείξεως, ἐπιμειξίας, συνδιπλα-

γῆς καὶ τὰ ἀκολουθίας σημαντικὰ ῥήματα: ὠμιλείην αὐτῷ. Ε. ἀπ. 1, 3, 39.— ἡμεῖς μετεσχῆκαμεν ὑμῖν ἱερῶν σεμνοτάτων. Ε. Ἑλλ. 2, 4, 20.— οἱ σοφισταὶ τοῖς μὴ διδοῦσι χρήματα οὐ διελέγοντο. ἀπ. 1, 2, 39.— σπένδονται Ἀθηναίοις. Ἑλλ. 2, 2, 19.— φοβοῦμαι τῷ ἡγεμόνι ἔπεσθαι. ἀν. 1, 3, 17.

Σημ. Τὸ ὁμιλῶ, διαλέγομαι, κοινοῦμαι καὶ καταλλάττομαι συντάσσονται καὶ αἰτιατικῇ μετὰ τῆς πρὸς: πρὸς Εὐθύδημον διελέγετο. Ε. ἀπ. 4, 3, 2.— Τὸ δὲ ἔπομαι, ἀκολουθῶ καὶ ὁμαρτῶ οὐχὶ σπανίως συντάσσονται καὶ δοτικῇ μετὰ τῆς οὐν ἢ γενικῇ μετὰ τῆς μετὰ: οὐν τοῖς νικῶσιν ἔπονται. Ε. Κ. 5, 2, 36.— ἀκολουθεῖ μετ' ἐμοῦ. Πλ. Μέτ. 249.

δ') Τὸ ἐρίζω, διαφέρωμαι, ἀντιποιοῦμαι, δικάζομαι, πολεμῶ, μάχομαι, ἀγωνίζομαι, διαβάλλω, — ομαι, λοιδοροῦμαι κλ.: ἀμφισβητοῦμεν ἀλλήλοις τε καὶ ἡμῖν αὐτοῖς. Πλ. Φαίδρ. 263.— ἕτερος ἐτέρῳ διαφέρεται. Εὐθδ. 8.— αὐτὸς πολεμεῖ ἡμῖν. Δ. 18, 43.— ἄλλοι μάχεσθαι δεινόν ἐστιν. Μέτ. 247.— μὴ μιμοῦ γυναικικὰ ἀνδρῶ λοιδορουμένην. Πλ. πολ. 395.— οὐκ ἀντιποιοῦμεθα βασιλεῖ τῆς ἀρχῆς.— Ε. ἀν. 2, 3, 23.— Ὅμοίως καὶ φράσεις ἰσοδυναμοῦσαι πρὸς ῥήματα δοτικῇ συντασσόμενα: εἰς χεῖρας λέναι τινί.— πολλοῖς ἤδη εἰς ἀγῶνα λόγων ἀφικόμεν. Πλ. πολ. 335.

Σημ. Πολλὰ τούτων, καὶ ἰδίως τὰ ἐριστικά, συντάσσονται καὶ αἰτιατικῇ μετὰ τῆς πρὸς: τὸ ἀγωνίζομαι μάλιστα κανονικῶς: ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους. Θ. 1, 1.— ψυχὴ πρὸς σῶμα διαφέρεται. Πλ. Φιλ. 27.— Ἀριστοῦπος ξυνηλλάγη πρὸς τοὺς οἴκοι. Ε. ἀν. 1, 2, 1.— (Τὸ δὲ πολεμῶ, ἀγωνίζομαι κ.τ.λ. μετὰ τινος = πολεμῶ, ἀγωνίζομαι κλ. συμμαχῶν τινι).

§ 152. Περὶ τῆς ἰδίως ὀργανικῆς δοτικῆς (τῆς δηλούσης τὸ ὄργανον δι' οὗ γίνεταί τι) ὁ λόγος κατωτέρω, § 172.

III. Τοπικὴ δοτικὴ (§ 129).

§ 153. Περὶ τῆς τοπικῆς δοτικῆς, ἧς ἡ χρῆσις παρὰ τοῖς πεζοῖς εἶναι λίαν περιορισμένη, λέγονται τὰ δέοντα ἐν τοῖς κατωτέρω (§ 167, γ').

IV. ῥήματα σύνθετα δοτικῇ συντασσόμενα.

§ 154. Δοτικῇ (τοπικῇ ὡς τὰ πολλὰ) συντάσσονται καὶ πολλὰ ῥήματα σύνθετα μετὰ τινος τῶν προθέσεων ἐν, ἐπί, πρὸς, παρὰ, περὶ, ὑπὸ καὶ οὐν ἢ τοῦ ἐπιρρ. ὁμοῦ: ἔκπληξις ἐνέπεσεν ἀνθρώ-

ποις. Θ. 4, 34.—ταρασσομένοις αὐτοῖς ἐπέκειτο. Ξ. Κ. 7, 1, 28.—
 οἵτινες τοῖς κρείττοις καλῶς προσφέρονται πλεῖστα ὀρθοῦνται. Θ.
 5, 111.—εἰς καλὸν ἡμῖν Ἄνυτος ἔδε παρεκαθέζετο. Πλ. Μενξ 89.
 —περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει. Ἄριστφ. νεφ. 523.—ὑπόκειται τὸ Κιρ-
 ραῖον πεδίον τῷ ἱερῷ. Αἰσχίν. 3, 118.—τοῖς πολεμίοις συνέμειξαν.
 Ξ. Ἑλλ. 4, 2, 29.—οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τὸ ἀλλήλοις ὁμονοεῖν τὴν
 ἀρχὴν τῶν Ἑλλήνων κατειργάσαντο. Ἄνδ. 1. 108.

V. Ῥήματα μετὰ δύο πτώσεων συντασσόμενα (§ 137)

Α'. Ῥήματα μετὰ δύο αἰτιατικῶν.

§ 155. Περὶ τούτων ἐγένετο ἤδη λόγος ἐν § 133.

Β'. Ῥήματα μετὰ γενικῆς καὶ αἰτιατικῆς.

§ 156. Ἡ μὲν γενικὴ ἐπὶ τῶν ῥημάτων τούτων, μεταβατικῶν
 πάντων ὄντων, εἶναι ἢ καθαρὰ ἢ ἀφαιρετικὴ, ἢ δὲ αἰτιατικὴ εἶναι
 τὸ ἄμεσον αὐτῶν ἀντικείμενον. Συντάσσονται δὲ

1) Μετὰ γενικῆς καθαρᾶς.

α'. Τὰ ἀπολαυστικά : τῶν λόγων ἡμᾶς Λυσίας εἰσία. Πλ. Φαίδρ.
 227.

β'. Τὰ πληρώσεως καὶ κενώσεως σημαντικά : ἐγέμισε τὴν ναῦν
 ἔϋλων. Δ. 20, 30.—αἰδοῦς κενοῦσι τὴν ψυχὴν. Πλ. πολ. 560.

2) Μετ' ἀφαιρετικῆς γενικῆς.

α'. Τὰ χωρισμοῦ, ἀπομακρύνσεως καὶ ἀπκλλαγῆς σημαντικά:
 τὴν ψυχὴν ἢ ἀδικία φθείρει, ἕως ἂν εἰς θάνατον ἀγαγοῦσα τοῦ σώ-
 ματος χωρίση. Πλ. Πολ. 699.—τὰ πλοῖα εἶργε τοῦ εἰσπλου. Ξ.
 Ἑλλ. 2, 2, 9.—Σωκράτης τοὺς συνόντας τῶν πονηρῶν ἐπιθυμιῶν
 ἔπαυε.—ἀπ. 1, 6, 64.

β') Τὰ ἔχοντα τὴν ἔννοιαν τοῦ μανθάνειν ἢ ἀκούειν τι παρὰ
 τινος : μάθε μου καὶ τάδε. Ξ Κ. 1, 6, 44.—ἤδομαι ἀκούων σου
 φρονίμους λόγους. ἀν. 2, 5, 16.

Γ'. Ῥήματα μετὰ δοτικῆς καὶ αἰτιατικῆς.

§ 157. Μετ' αἰτιατικῆς (τοῦ ἄμεσου ἀντικειμένου) καὶ δοτικῆς
 συντάσσονται πολλὰ μεταβατικὰ τῶν ἐν § 149 μνημονευθέντων.
 τοιαῦτα δὲ εἶναι

α') Τὰ ἔχοντα τὴν ἔννοιαν τοῦ διδόναι, λέγειν, προστάσσειν, ὑπισχνεῖσθαι: πολλὰ ἀγαθὰ οἱ θεοὶ παρέχουσι τοῖς ἀνθρώποις. Ξ. ἀπ. 2, 2, 3.—οὐχ ὑπεσχόμεν οὐδενὶ οὐδὲν μᾶθημα. Πλ. ἀπ. 33.—κράτος πάντα τὰ τῶν ἡσσόνων τοῖς κρείττοσι δωρεῖται. Ξ. Κ. 2, 1, 17. πειράσομαι αὐτῷ ἔργον τι προστάξαι. 4, 5, 25

β') Τὰ προσεγγίσεως σημαντικά: μὴ πρόσαγε τὴν χειρὰ μοι. Ἄριστοφ. Λυσ. 893.

γ') Τὰ ὁμοιώσεως καὶ ἰσώσεως σημαντικά: μικρὸν μεγάλῳ ἐκάζω. Θ. 4, 36.—ὁ σίδηρος ἀνισοῖ τοὺς ἀσθενεῖς τοῖς ἰσχυροῖς ἐν τῷ πολέμῳ. Ξ. Κ. 7, 5, 65.

δ') Τὰ ἔχοντα τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀρμόζοντος: πάντα ἤρμοσεν ἀλλήλοις. Σ, 247.

ε') Τὰ συνδιπλασιασμοῦ σημαντικά: ἐδέοντο τοὺς φεύγοντας ξυναλλάξαι σφίσι. Θ. 1, 24.

ς') Τὰ μείξεως σημαντικά: Μίδας τὸν Σάτυρον ἐθήρυσεν οἶνω κεράσας τὴν κρήνην. Ξ. ἀν. 1, 2, 12.

ζ') Πολλὰ σύνθετά, μεθ' ὧν ἡ δοτικὴ τίθεται διὰ τὴν πρόθεσιν: ὁ θεὸς τὴν ψυχὴν κρατίστην ἐνέφυσε τῷ ἀνθρώπῳ. Ξ. ἀπ. 1, 4, 18.

Δ'. Ῥήματα μετὰ γενικῆς καὶ δοτικῆς συντασσόμενα.

§ 158. Μετὰ γενικῆς καὶ δοτικῆς συντάσσονται

α') Τὰ μετοχῆς καὶ μεταλήψεως σημαντικά. Ἡ γενικὴ ἐπὶ τούτων, ὡς καθαρὰ γενικὴ (πρβλ. § 140), σημαίνει τὸ πρᾶγμα, οὗ μέρος μετέχει τις ἢ μεταλαμβάνει, ἢ δὲ δοτικὴ, ὡς δοτικὴ τῆς κοινωνίας (πρβλ. § 151), δηλοῖ τὸ πρόσωπον μεθ' οὗ τις μετέχει ἢ μεταλαμβάνει τινός: ἡμεῖς μετεσχῆκαμεν ἡμῖν ἰερωῶν τῶν σεμνοτάτων. Ξ. Ἑλλ. 2, 4, 20.—δίκαιον καὶ ἐμὲ προσλαμβάνειν ὑμῖν τῆς ἀποκρίσεως. Πλ. νο'. 897.

β') Τὰ ἔχοντα τὴν ἔννοιαν τοῦ μεταδιδόναι. Ἡ γενικὴ καὶ ἐπὶ τούτων, ὡς καθαρὰ γενικὴ, σημαίνει τὸ ὅλον, οὗ μέρος μεταδίδεται, ἢ δὲ δοτικὴ τίθεται ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἀπλῆς δόσεως (§ 149, α') σημαντικῶν ῥημάτων: ὕπνου ἀνάγκη καὶ τοῖς δούλοις μεταδιδόναι. Ξ. Κ. 7, 5, 78.—ἡμῖν τοῦ γέλωτος ἐπιδαμιλεύσει 2, 2, 15.

γ') Τὰ παρχωρητικά, ἐφ' ὧν ἡ μὲν γενικὴ τίθεται ὡς ἐπὶ τῶν

σημεινόντων χωρισμόν καὶ ἀπομάκρυνσιν, ἢ δὲ δοτικὴ δηλοῖ πρόσωπον, χάριν τοῦ ὁποίου τις ἀπομακρύνεται τινος ἢ εἰς τὸ ὅποιον τις ἀπομακρυνόμενος παρεχωρεῖ τι: τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας παρεχωρήσατε Φιλίππῳ. Δ. 18, 68.—καὶ ἔδρας πάντες ὑπανίστανται βασιλεῖ. Ε. Α. π. 15, 6.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.

Περὶ τῆς ὀνομαστικῆς καὶ κλητικῆς.

§ 159. Ἡ ὀνομαστικὴ εἶναι ἢ κατ'ἔξοχὴν κατάλληλος πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὑποκειμένου πτώσις, καθ' ὅσον ἐκφράζει τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ ἀπολύτως ἐν τῇ προτάσει ὑφισταμένην.

Σημ. Ἐνίοτε ἡ ὀνομαστικὴ λαμβάνεται ἐπιφωνηματικῶς, ἰδίως πρὸς χαρὰ κτηρισμόν προσώπων: αἰδώς, Ἄργεῖοι. Ν, 95.

§ 160. Σύναρθρος ὀνομαστικὴ μετὰ προστακτικῆς τίθεται ὡς παράθεσις τοῦ νοουμένου οὐ ἢ ἡμεῖς: ὁ παῖς ἀκολουθεῖ. (= οὐ παῖς...). Ἄριστφ. βχ. 521.—παρκτηρεῖτε τοῦτον οἱ πλησίον (= ἡμεῖς οἱ πλησίον). Ξενφ. ἀπ. 3, 14, 4.

Σημ. Ὁμοίως κατ'ἔλλειψιν τοῦ οὐ ἢ ἡμεῖς συνάπτεται ἐνίοτε παραθετικῶς σύναρθρος ὀνομαστικὴ μετὰ κλητικῆς: ὧ ἄνδρες οἱ παρόντες. Πλ. Πρωτ. 337.

§ 161. Διὰ τῆς κλητικῆς μετὰ τοῦ ὦ, ἢ καὶ ἄνευ αὐτοῦ, γίνονται προσφώνησις τοῦ πρὸς ὃ ὁ λόγος προσώπου: τούτων, ὦ Καλλίκλεις, αἴτιος Χαιρεφῶν. Πλ. Ἰορ. 447.—Ἄτρεῖδῃ, σὺ δὲ παῦε τὸν μένος. Α, 282.—Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀναφωνήσεως οὐχὶ σπανίως λαμβάνεται, προτασσομένου τοῦ ὦ: ὦ γῆρας, ὡς ἐπαχθὲς ἀνθρώποισιν εἶ. Φερεκρ. 362, 8.

Σημ. Ἄνευ τοῦ ὦ λαμβάνεται συνήθως ἡ κλητικὴ ἐπὶ ἐκπλήξεως ἢ ἀγανακτήσεως: ἀκούεις, Ἀισχίνῃ; Δ. 18, 290.—ἄνθρωπε, τί ποιεῖς; Ε. Κ. 2, 2, 7.—ἐμβρόντητε, εἶτα νῦν λέγεις; Δ. 18, 243.—Μετὰ δὲ τοῦ ὦ πρὸς προσαγόρευσιν ἀπλῶς ἢ διέγειρσιν προσοχῆς: ἀγαθῆς γυναικὸς ἐστίν, ὦ Νικοστράτη μὴ κρείττονα εἶναι τοῦ ἀνδρός. Φιλῆμ.—135.—ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. ὦ ἄνδρες δικασταί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Περὶ τῶν ἐπιρρ. προσδιορισμῶν τοῦ χρόνου, τόπου, τρόπου, ὄργανου, ποσοῦ, κατὰ τι (ἢ ἀναφορᾶς) καὶ αἰτίου (§ 48, β').

α'. Ὁ χρόνος.

§ 162. Ὁ χρόνος ἐκφέρεται:

α') Διὰ χρόν. ἐπιρρήματος: ἡμεῖς ὁμοῖοι καὶ τότε καὶ νῦν ἐσμεν. Θ. 1, 86.

β') Διὰ γενικῆς χρονικοῦ ὀνόματος: πολλῆς νυκτὸς παρέπλευσαν. Θ. 1, 101.—Τοιαῦται αἱ γενικαὶ ὀρθροῦ, μεσημβρίας, χειμῶνος, θέρους κλ., ἐκφερόμεναι συνήθως ἄνευ ἄρθρου, ἂν μὴ συνοδεύωνται ὑπὸ ἐπιθ. διορισμοῦ: ἡ οἰκία χειμῶνος εὐήλιός ἐστιν Ξ. οἰκ. 9, 4.—τοῦ ἐπιγιγνομένου χειμῶνος Εὐρχος ὁ Ἀκαρναν πείθει Κορινθίους ἐκυτὸν κατὰγειν. Θ. 2, 33.—(ἀλλὰ καί: Σκιροφοριῶνος μηνός. Δ. 30, 15).

Σημ. 1. Μετ' ἀπολύτου ἀριθμητικοῦ ἢ ἐπιθέτου ποσότητος σημαντικοῦ ἢ γενικῆ αὐτῆ δηλοῖ ἐπὶ μὲν παρελθούσης πράξεως χρόνον ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐγένετό τι, ἐπὶ δὲ ἐνεστώσης ἢ μελλούσης, χρόνον, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ γίνεται ἢ θά γίνῃ τι: ἔξ ἡμερῶν ἄλλοτος (=ἀπὸ 6 ἡμερῶν). Ἀριστφ. Λυσ. 280.—πολλοῦ χρόνου αὐτοὺς οὐχ ἑώρακά πο. Πλ. 98.—βασιλεὺς οὐ μαχεῖται δέκα ἡμερῶν. (=ἐντὸς δέκα ἡμερῶν). Ξ. ἄν. 1, 7, 18.

Σημ. 2. Μετ' ἄρθρου, ἀλλ' ἄνευ ἐπιθ. διορισμοῦ, ἢ γενικῆ αὐτῆ σημαίνει καὶ διανομήν: ὁ ἐπλίτης στρατηγὴν ἐλάμβανε τῆς ἡμέρας. Θ. 3, 17.

γ') Διὰ γενικῆς μετὰ τῆς ἐπὶ δηλότητος χρονικῆν διάρκειαν ἢ ἐποχὴν: ἐπ' εἰρήνης. Β, 796.—ἐπὶ Λάχης. Θ. 6, 6.

δ') Διὰ γενικῆς: 1) μετὰ τῆς διὰ, δηλούσης χρονικὸν διάστημα ἐν τῷ μεταξὺ παρεμπέπτον, ἢ χρόνον, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποῦ γίνεται τι: Μεσσήνην διὰ τετρακοσίων ἡμερῶν κατοικίζουσιν. Ἰσ. 6, 27.—τέρως ἐστὶν εἴ τις εὐτύχηκε διὰ βίου. γνομ. — 2) τῆς πρὸ: πρὸ τῆς μάχης. Ξ. ἄν. 1, 7, 13.—3) τῆς ἀπὸ, δηλούσης τὴν ἀρχὴν τοῦ χρόνου: ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου οὐδενὸς τούτων ἐμέμνητο. Ξ. ἄν. 7, 5, 8.—4) τῆς ἐκ, δηλούσης τὴν χρονικὴν ἀρχὴν ἢ τὸν χρόνον μετὰ τὸν ὅποσον ἀρχεται πρᾶξις τις: ἦν ἐκ παιδὸς αὐτῷ ἑταῖρος. Ξ Κ. 5, 1, 2.—ἐκ τοῦ ἀρίστου. (=εὐθύς μετὰ τὸ ἀριστον). Ξ. ἄν. 4, 6, 21.

ε') Διὰ δοτικῆς (§ 129) δηλούσης τὸν χρόνον ὠρισμένως (ὡς ἐν ταῖς χρονολογίαις) καθ' ὃν συμβαίνει τι λαμβάνονται δ' οὕτω συνήθως λέξεις χρονικῆν σημασίαν ἔχουσαι καὶ κανονικῶς μετὰ τινος ἐπιθετ. διορισμοῦ: Βοιωτοὶ ἑξήκοσιτῶ ἔτει μετὰ τὴν Ἰλίου ἄλωσιν ἔξ Ἀρνης ἀνέστησαν. Θ. 1, 12.

Σημ. Μετὰ τῆς ἐν ἢ δοτικῆ, προσδιοριζομένη καὶ ὑπὸ ἀπολύτου ἀριθμητικοῦ ἢ ἐπιθέτου ποσότητος σημαντικοῦ (π. χ. ὀλίγος, πολὺς, πᾶς), δηλοῖ χρονικὴν περίοδον, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας γίνεται τι: ἐν ἑβδομήκοντα ἔτεσιν

οὐδ' ἂν εἰς λάθοι πονηρός ὢν. *Λυσ.* 19, 60.—οὐ βῆξιον τὰ ἐν ἅπαντι τῷ χρόνῳ
πραχθέντα ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ δηλωθῆναι. *Λυσ.* 2, 54.

ς') Δι' αἰτιατικῆς: 1) μετὰ τῆς κατὰ, δηλούσης διάρκειαν: κατὰ
ἐνιαυτὸν εἶναι τὴν ἱερωσύνην. *Πλ.* νό. 759.—ἢ (συνηθέστερον) ἐπι-
χρῆν: Λυκοῦργος κατὰ τοὺς Ἡρακλείδας ἐγένετο. *Ξ. Λ.* π. 10—
τῆς παρά, δηλούσης διάρκειαν: παρά τὸν πόλεμον. *Ἰσ.* 3, 24.—
τῆς περὶ ἢ ἀμφὶ (=περίπου): περὶ τοῦτους τοὺς χρόνους. *Θ.* 3, 89
—ἀμφὶ μέσας νύκτας. *Ξενοφ.*—4) τῆς μετὰ (=ὑστερον): μετὰ με-
σημβρίαν.—μετὰ τὰ Τρωϊκά. *Θ.* 2, 68.

Σημ. Αἱ αἰτ. ἡμέραν, νύκτια, ἔτος κ. ἄ. δμ. τίθενται πολλάκις μετὰ τακτικῶν
(σπανίως ἀπολύτων) ἀριθμητικῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ τῆς ἀντων. οὗτος οὗτος
πρὸς δήλωσιν χρόνου ἀπὸ τοῦ ὁποῦοι γίνεται τι ἢ πρὸ τοῦ ὁποῦοι ἐγένετο τι
τρίτον δ' ἔτος καὶ τέταρτον οὕτω: (=πρὸ δύο... ἐτῶν) *Πλ.* Ἄλκ. α', 110.—
τὴν στρατείαν ταύτην ἐνδέκατον μῆνα τουτοῖσι Φίλιππος ποιεῖται. (=ἀπὸ δέκα
ἢ δεκαμηνῶν...) *Δ.* 8, 2.—τέθηκε τρία ταῦτ' ἔτη. (=πρὸ 2 ἐτῶν). *Λυσ.* 7, 10.

ζ') Δι' ἐπιρρηματικῶν κατηγορουμένου: σκοταῖος παρῆλθεν. *Ξ.*
Ἑλλ. 4, 5, 18.—τριταῖοι ἀφίκοντο. *Θ.* 1, 61.

η') Διὰ χρονικῆς μετοχῆς: ἐμάχοντο ἅμα πορευόμενοι. *Ξ.* ἄν.
4, 3, 5.

θ') Διὰ χρονικῆς προτάσεως: οἱ εὐτυχεῖς, μὴ μέγα φρόνει.
Μέ. 432.

β'. Ὁ τόπος.

§ 163. Ἐνταῦθα διακρίνομεν τὴν ἐν τόπῳ στάσιν, τὴν εἰς τόπον
κίνησιν, τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν καὶ τὴν διὰ τόπου κίνησιν.

§ 164. Ἡ ἐν τόπῳ στάσις ἐκφέρεται α') διὰ τῶν στάσεως ση-
μαντικῶν ἐπιρρημάτων, εἴα τὰ εἰς -ου, -θι, τὰ εἰς -οι μὴ ἀντωνυμικά,
τὰ εἰς -σι καὶ ἄλλα' π. χ. ἀλλαχοῦ, αὐτόθι, οἴκοι, Μεγαροῖ, Ἀθη-
νησιν, ἐνιαῦθα, ἐκεῖ κλ.: κινήσουσι τῶν Ὀλυμπιασίων χρημάτων. *Θ.* 1,
143.—ἐνίκησεν Ἰσομοῖ καὶ Νεμέα. *Λυσ.* 19, 63.—οὐ Μεγαροῖ κατέ-
λυεν. *Πλ.* Θεαιτ. 132.—ἐνιαῦθα ἔμειναν ἡμέρας τρεῖς. *Ξ.* ἄν. 1, 2, 14.

β') Διὰ γενικῆς: 1) μετὰ τῆς πρὸ (=ἔμπροσθεν): Μινῶα κεῖται
πρὸ Μεγάρων. *Θ.* 3, 51.—2) τῆς ἐπὶ (=ἐπάνω ἢ ἀμέσως πλη-
σίον): πᾶς ὁ ἐπὶ γῆς χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος. *Πλ.* νό. 728.—
Ξενοφῶν κελεύει αὐτοῦ μεῖναι ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ. *Ξ.* ἄν. 4, 3, 28.

3) τῆς ὑπὸ (= ὑποκάτω) : οἱ ὑπὸ γῆς φίλοι. Αἰσχ. χρο. 820.—
 4) τῆς ὑπὲρ (= ὑπεράνω) : πόλις ὑπὲρ αὐτοῦ κεῖται, Ἐφύρη. Θ.
 16.— 5) τῆς ἀντι (= ἀπέναντι) : ἀντι τῶν πιτύων ἐστηκότες οὐ
 ἄνδρες οὐδὲν ἔπασχον. Ξ. ἀν. 4, 7, 6.

γ') Διὰ δοτικῆς (τοπικῆς), συνήθους μόνον παρὰ παιηταῖς, ἐν ᾧ
 παρὰ τοῖς πεζοῖς μόνον τοπικὰ κύρια ὀνόματα οὕτω λαμβάνονται
 ἐπιρρηματικῶς δηλ.) καὶ μάλιστα ἐν συναφείᾳ μετὰ καθαρῶς τοπι-
 κῶν ἐπιρρημάτων ἢ μετ' ὀνομάτων δήμων τῆς Ἀττικῆς, τὰ ὅποια
 κωνικῶς σχεδὸν ἀπροθέτως ἐκφέρονται: εἶδε μυθῶ κλισίης. I, 663.
 οὐ κράτος μέγιστον πᾶσι Κυκλώπεσιν. α, 71.— ἡσχύνετο τὰ τρώ-
 εια, τὰ τε Μαραθῶν καὶ Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς. Πλ. Μεξ. 245.—
 κινήσουσι τῶν Ὀλυμπίασι καὶ Δελφοῖς χρημάτων. Θ. 1, 143.

δ') Διὰ δοτικῆς: α') μετὰ τῆς ἐν (= ἐντός, ἐνώπιον, μεταξύ, πλη-
 ρίον): ἐν φύλλοισιν εὔδεν Ὀδυσσεύς. κ, 287.— ἐν τῷ δήμῳ λέγειν.
 λ. 18, 182.— ὀκληρὸν ἐν νέοις γέρον ἀνὴρ. Μέ. 693.— ἦλθον εἰς
 Γραπεζοῦντα, πόλιν ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ. Ξ. ἀν. 4, 8, 22.— 2)
 πρὸς (= ἔμπροσθεν καὶ πλησίον ἢ ἀπλῶς πλησίον): εἰς μάχην
 ἀβίσταντο πρὸς αὐτῆ τῆ πόλει. Θ. 2, 79,— οἱ ποταμοὶ πρὸς ταῖς
 ἐρηγαῖς οὐ μεγάλοι εἰσίν. Ξ. Ἑλλ. 4, 3, 11.— 3) τῆς ἐπὶ (=
 πάνω ἢ πλησίον): οἰκοῦσιν ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ τῆς Παλλήνης. Θ. I, 56.
 Ἄνακτόριον ἐστὶν ἐπὶ τῷ σιόματι τοῦ Ἀμπρακικοῦ κόλπου. Θ. I,
 5.— 4) τῆς ὑπὸ (= ὑποκάτω): προέτρεχεν ἀπὸ τοῦ δένδρου, ὑφ' ᾧ
 ἔκειτο. Ξ. ἀν. 4, 7, 10.— 5) τῆς παρὰ (= πλησίον) : ὠρμίσαντο παρὰ
 τῆ Ἀχερουσιάδι Χερσονήσῳ. Ξ. ἀν. 5, 10, 2.

ε') Δι' αἰτιατικῆς μετὰ τῆς κατὰ δηλούσης στάσιν ἐπὶ τοπικῆς
 ἐκτάσεως ἢ τὸ ἀπέναντι: οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν ὑπὸ βρασιλεῖ ὄντες Ξ.
 K. 8, 1, 16.— προσέμειζαν τῇ κατὰ Κέρκυραν ἡπειρῳ. Θ. 1, 46.

§ 165. Ἡ ἀπὸ τόπου κίνησις ἐκφέρεται 1) διὰ τῶν εἰς-θεν
 ἐπιρρημάτων ἢ διὰ γενικῆς μετὰ τῆς ἐκ, δηλούσης κίνησιν ἐκ τῶν
 ἔνδον πρὸς τὰ ἔξω ἢ τὸ σημεῖον ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀρχεταί τι: ἐξ
 ἀγορᾶς ἢ πόθεν Μενέξενος; Πλ. Μεξ. 234.— ἐκ θαλάσσης εἰς θά-
 λασσαν. Ξ. ἀν. 1, 2, 22.— 2) διὰ γενικῆς μετὰ τῆς ἀπό, δηλούσης
 τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν καὶ ἀπομάκρυνσιν: Κύρος ὠρμᾶτο ἀπὸ Σάρ-
 εων. ἀν. 1, 2, 4.

§ 166. Ἡ εἰς τόπον κίνησις ἐκφέρεται α') διὰ τῶν εἰς -δε ἢ τοπικῶν ἐπιρρημάτων, δι' ἀντωνυμικῶν τινῶν εἰς -οι καὶ ἄλλων λούτων τὴν εἰς τόπον κίνησιν: ποῖ ἂν ἄλλοσε φῶμεν τὰς τοιαύτας ψυχὰς ἰέναι; Πλ. Φιδ. 82. — χωροῖς ἂν εἴσω. Σοφ. Ἦλ. 1491. ἔξω τῶν ὁρίων ἐκβάλλειν. Πλ. νό. 909.

β') Διὰ γενικῆς μετὰ τῆς ἐπὶ, δηλούσης διεύθυνσιν πρὸς (ἢ ἀφίξιν εἰς) τι τέρμα: ἔπλεον ἐπὶ Λέσβου. Ξ. Ἑλλ. 1, 2, 11. — ἀκνοῦνται ἐπὶ Θράκης. Θ. 1, 60.

γ') Δι' αἰτιατικῆς: 1) μετὰ τῆς εἰς, δηλούσης διεύθυνσιν πρὸς ἔνδον: εἰσέβηλον εἰς τὴν Ἀιτικὴν. — ἢ τὸ τέρμα τῆς κινήσεως: ἔξαντο τὰ μακρὰ τεῖχη εἰς τὴν θάλασσαν οἰκοδομεῖν. Θ. 1, 107. 2) τῆς πρὸς, δηλούσης διεύθυνσιν πρὸς τι ἢ πρὸς τινα ἢ τὸ τέρμα κινήσεως: ἢ γὰρ πρὸς Πελοπόννησον ὄρξ. Θ. 2, 55. — ἔρχονται πρὸς ἡμᾶς. Ξ ἀν. 5, 2, 20. — πρὸς οὓς ἐπῆσαν. Θ. 2, 55. — ἀφίκεται πρὸς τὴν Τεγεῶτιν. 5, 65. — 3) τῆς ἐπὶ, δηλούσης διεύθυνσιν ἀπὸ ἢ μετ' ἐχθρικῆς διαθέσεως, πρὸς δὲ καὶ τὸ τέρμα κινήσεως: ἢ ὁδὸν ἐπὶ Σούσα φέρει. Ξ ἀν. 3, 2, 15. — ὡς θηρίον ἤκεν ἐφ' ἡμᾶς. Π πολ. 336. — ἀί νῆες ἐπὶ τὸν Πειραιᾶ ἀρικνοῦνται. Λυσ. 13, 5. — τῆς παρὰ, δηλούσης τὸ πλησίον ἢ παρὰκλήτως τινός: παρ' αὐτὴν τὴν Βαβυλῶνα δεῖ παρῆναι. Ξ. Κ. 5, 2, 29. — ἢ διεύθυνσιν πρὸς πρόσωπον: ἦγε τοὺς νεανίας παρὰ τὸν Χειρίσοφον. ἀν. 4, 3, 14. 5) τῆς ὡς, δηλούσης διεύθυνσιν πρὸς πρόσωπον (ἢ καὶ τέρμα κινήσεως): τὸν ὁμοῖον ἄγει ὁ θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. γνομ. — ἀφίκετο ὁ Περδίκκαν. Θ. 4, 79.

§ 167. Ἡ διὰ τόπου κίνησις ἐκφέρεται α') διὰ γενικῆς μετὰ τῆς διὰ (=διὰ μέσου): ἐγὼ γοῦν μετὰ Κλεινίου καὶ διὰ πυρρῶν τοῖων. Ξ. συ. 4, 16. — β') δι' αἰτιατ. μετὰ τῆς κατὰ, δηλούσης κινήσιν διὰ μέσου τοπικῆς ἐκτάσεως: ἐπορεύοντο κατὰ γῆν. Θ. 1, 61. — γ') διὰ τῶν εἰς -η ἐπιρρημάτων: ἀπειροὶ ἦσαν τῶν διόδων, ἢ χροῖσιν ὡσθῆναι. (=δι' ὧν). Θ. 2, 4.

γ'. Ὁ τρόπος.

§ 168. Ὁ τρόπος ἐκφέρεται

α') Διὰ τῶν τροπικῶν ἐπιρρημάτων: βουλευέσθε βραδέως. Θ. 1, 78

β') Διὰ γενικῆς μετὰ τῆς ἐκ, ἀπό, διά, μειά : ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς μάχην συνάφομεν. Ξ. Κ. 1, 6, 41.—ἀπό τοῦ προφανοῦς ἐμάχοντο. Θ. 3, 10.—διὰ τάχους ἢ νίκη τῶν Ἀθηναίων ἐγίγνετο. 1, 63.—μειά παρηγοίας λέγειν. Δ. 3, 3.

γ') Διὰ δοτικῆς (ὀργανικῆς) : ἴωμεν ῥώμῃ καὶ θυμῷ ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Ξ. Κ. 4, 2, 21.—Τοιούται αἱ ἐπιρρηματικαὶ δοτικαὶ δίκη, ἐπιμελεία, κομιδῇ, σπουδῇ, ἦ, τῆδε, ταύτῃ, ἄλλῃ κλ.

δ') Διὰ δοτικῆς μετὰ τῆς ἐν : ἐν τάχει. Θουκ. ἢ τῆς σὺν : σὺν γέλωτι ἤλθον. Ξ. ἀν. 1, 2, 18.

ε') Δι' αἰτιατικῆς ἀπλῆς : ἐρωτᾷ Ἑρμῆς Δία, τίνα τρόπον δοίη δίκην καὶ αἰδῶ ἀνθρώποις. Πλ. Πρωτ. 322. ἢ ἐπιρρηματικῆς : τὴν ταχίστην ἐκόμιζον αὐτὸν παρ' Ἀλυάττην. Ἡρόδ. 1, 73.—ἢ δι' αἰτιατικῆς μετὰ τῆς προθέσεως πρὸς ἢ κατὰ : πρὸς βίαν (=βίαι). Σοφ. Φιλ. 92.—καθ' ἡσυχίαν. Θ. 8, 12.

ς') Διὰ τροπικῆς μετοχῆς : ἤλθε θέουσα. Ζ, 54.

δ'. Τὸ ὄργανον.

§ 169. Ὑπὸ τὸν τρόπον ὑπάγεται καὶ ἡ σχέσις τοῦ ὄργανου, ἣτις ἐκφέρεται

α') Διὰ δοτικῆς (ὀργανικῆς) ἀπλῆς σημαίνουσας τὸ μέσον ἢ τὸ ὄργανον δι' οὗ ἢ τῇ βοηθείᾳ τοῦ ὁποίου γίνεται τι (πρὸς § 129) : ἐπαιδεύομεν τοὺς στρατιώτας μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ. Πλ. πολ. 430.—αἱ μάχῃ κρίνονται ταῖς ψυχαῖς. Ξ. Κ. 3, 3, 9. Τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ μετὰ τοῦ χρῆσθαι δοτικὴ : ἐὰν ὁ ῥήτωρ τῇ ῥητορικῇ ἀδίκως χρῆται. Πλ. Γορ. 460.

Σημ. Δοτικαὶ προσώπων ὡς ὀργανικαὶ σπανίως ἀπαντῶσιν : Κορινθίῳ ἀνδρὶ προκατήρχοντο τῶν ἱερῶν. Θ. 1, 25.

Σημ. 2. Κίς τὴν ὀργανικὴν πτῶσιν (§ 129) ὑπάγεται καὶ ἡ δυναμικὴ δοτικὴ (δοτικὴ πράγματος), δηλοῦσα τὴν δύναμιν, ἧς ἐνεργούσης γίνεται τι : διὰ τίνος τῶν τοῦ σώματος τῇ ψυχῇ αἰσθανόμεθα ; Πλ. Θε. 185.—σκόπει ἀπόκρισις ποτέρᾳ ὀρθοτέρᾳ ᾧ ἔρωμεν, τοῦτο εἶναι ὀφθαλμούς, ἢ δι' οὗ ἔρωμεν ; 184.

Σημ. 3. Ὑπὸ τὴν ὀργανικὴν ὡσχύως πτῶσιν ὑπάγεται καὶ ἡ δοτικὴ τῆς συν-
οδείας ἢ τιθεμένη μετὰ κινήσεως ἰδίως σημαντικῶν ῥημάτων πρὸς δηλώσιν συνή-
θως τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων μεθ' ὧν ἢ κινήσεως γίνεται : Ἀλικιεύθης κατέ-
πλασεν εἰς Πύριον ναυσὶν εἰκοσιν. Ξ. Ἑλλ. 1, 4, 11.—ὁ δὲ δεύτερος ὄρνυτο χαλκῷ.
Γ., 318. Σπανίως καὶ μετὰ τῆς σὺν ἢ τοῦ ἅμα : βρασιλεύς σὺν πολλῷ στρατεύματι

προέρχεται. Ε. άν. 1, 8, 2.—ζῶ σὺν πολλοῖς κακοῖς τάλας. Σοφ. Φιλ. 1022.—
ἐπορεύετο ἅμα τῷ στρατῷ. Ἡρδ. 6, 118.—Τοιαύτη καὶ ἡ (ἀνάρθρως συνήθως ἐν
φερομένη) δοτική μετὰ τοῦ αὐτοῖς, αὐταῖς : ἦκεν εἰς τὰς τάξεις αὐτοῖς στρατῶ
νοῖς. Ε. Κ. 3, 3, 40.

ε') Διὰ γενικῆς μετὰ τῆς διὰ, μάλιστα ἐπὶ προσώπων : ἔλεγ
δι' ἔρμηνέως. Ε. άν. 2, 3, 19. ἢ τῆς ἐκ : πάτριον ἡμῖν ἐκ τῶν πόνων
τὰς ἀρετὰς κτᾶσθαι. Θ. 1, 123.

γ') Διὰ δοτικῆς μετὰ τῆς ἐν : ἐν λόγοις πείθειν. Σοφ. Φιλ. 1398

ε'. Τὸ ποσόν.

§ 170. Τὸ ποσόν ἐκφράζεται

α') Διὰ τῶν ποσωτικῶν καὶ ἐπιτατικῶν ἐπιρρημάτων : πολλὰ
κῖς ἐθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων. Ἴσ. 4, 1.—καὶ
πάνυ καλὸς ἦ. Πλ. Πρωτ. 319.

ε') Διὰ δοτικῆς (ὀργανικῆς), δηλούσης τὸ μέτρον ἢ τὴν διαφο
ράν, ἐπὶ τῶν παραθετικῶν καὶ τῶν παραθετικῆν ἔννοιαν ἐχόντων
ἐνιαιτῶ πρεσβύτερος. Ἀριστοφ. β. 18.—μακρῶ κάλλιστα. Πλ. νό
858.—πολλῶ κρείττων.—ὀλίγῳ πρότερον.—μικρῶ ὕστερον. Ἴσ.
12, 231.—ὀλίγῳ πρὸ τῶν τριάκοντα Ἀντικλῆς παρ' αὐτοῦ ἐπρίσταντο
Λυσ. 7, 4.

Σημ. Λέγεται καὶ ὀλίγῳ, τοσοῦτῳ καὶ ὀλίγον, τοσοῦτον' ἀντὶ δὲ τοῦ πολλῶ συν
ηθέστερον λέγεται πολὺ, κανονικῶς δὲ τί, τί, οὐδέν, μηδέν : ὀλίγον πρὸ τῶ
Μηδικῶν. Θ. 1, 14.—οὐδέν ἦντον. Ε. άν. 7, 5.

γ') Δι' αἰτιατικῆς δηλούσης ἐπὶ μὲν τύπου τὸ διανυόμενον δια
στημα ἢ τὸ μέτρον τῆς ἀποστάσεως, ἐπὶ δὲ χρόνου διάρκειαν : ἐξε
λαύνει διὰ τῆς Λυδίας σταθμοὺς τρεῖς. Ε. άν. 1, 2, 5.—Μέγαρον
ἀπέχει Συρακουσῶν οὔτε πλοῦν πολὺν οὔτε ὀδόν. Θ. 6, 69.—Ξυμ
μαχίαν ἐποίησαντο ἑκατὸν ἔτη.—3, 114.—αἰ σπονδαὶ ἐνιαιτῶν ἔσαν
ται. 4, 117.

ς'. Τὸ κατὰ τι (ἢ ἡ ἀναφορά).

§ 171. Τὸ κατὰ τι ἢ ἡ σχέσις τῆς ἀναφορᾶς ἐκφράζεται

α') Δι' αἰτιατικῆς (μετὰ ῥημάτων ἀμεταβάτων ἢ παθητικῶν ἢ
μετ' ἐπιθέτων) : διαφέρει γυνὴ ἀνδρὸς τὴν φύσιν. Πλ. πολ. 453.—
τὴν κεφαλὴν κατεχέτην. Ἀνδ. 1, 61.—καὶ γνώμην ἰκανὸς καὶ τὰ

πολεμικά ἄλκιμός ἐστιν. Ἡρόδ. 3, 4. Συνηθέσταται αἰ ἐπιρρηματικὰ καὶ αἰτιατικὰ εὖρος, ὕψος, πλῆθος, ἀριθμὸν κλ., ὡς καὶ αἰ φράσεις τὸ ἐπ' ἐμέ, τὸ ἐπὶ σέ, τὸ ἐπ' ἐμοί, τὸ κατὰ τοῦτιον εἶναι, γνώμην ἐμήν κλ.

β') Δι' αἰτιατικῆς μετὰ τῆς κατὰ, πρὸς, εἰς, περὶ: ἐὰν δὲ κατὰ τι κακὸς γίγνηται, κολαστέος ἐστίν. Πλ. Γοργ. 527.—ἄριστα πρὸς ἀρετὴν περὶ κασίν. Ἰσ. 15, 284.—εὐδοκιμώτατος εἰς σοφίαν. Πλ. ἀπ. 29.—ὁ σώφρων τὰ προσήκοντα πράττει ἂν καὶ περὶ θεοῦ καὶ περὶ ἀνθρώπου. Γοργ. 507.

γ') Διὰ δοτικῆς: οἱ ἀκολάστως ζῶντες ταῖς ψυχαῖς ἀνόητοι γίνονται. Ε. ἀπ. 2, 1, 31.—τὸ ἡγούμενον τῆς στρατιᾶς φύλον διεφθάρθαι ἐδόκει ταῖς γνώμαις. Ε. Κ. 4, 1, 8.

δ') Δι' ἀπαρεμφάτου: Κλέαρχος ὄραῖν (=κατὰ τὴν ὄψιν) στυγνὸς ἦν. Ε. ἀν. 2, 6, 9.—θαῦμα ιδέσθαι. Ὅμ.

ζ'. Τὸ αἷτιον.

§ 172. Τὸ αἷτιον εἶναι τριπλοῦν, ποιητικόν (ὄρα § 119), ἀναγκασιτικὸν καὶ τελικόν.

§ 173. Καλεῖται ἀναγκασιτικὸν αἷτιον ὁ ἐπιρρ. διορισμὸς ὁ δηλωτῶν τὴν αἷτιαν δι' ἣν γίνεται ἢ δὲν γίνεται τι ἐκφράζεται δὲ

α') Διὰ γενικῆς μετὰ τῆς ὑπό, ἐκ, ἀπό, ἔνεκα καὶ σπανίως τῆς ἀντί: οἱ βάρβαροι ἐτόξευον ὑπὸ μασιγῶν. Ε. ἀν. 3, 4, 23.—ἐκ τίνος ἐπλήγης; (=ἔνεκα τίνος;). 5, 8, 3.—ἀπὸ τῶν ξυμφορῶν ἐτόλμησαν. (ἔνεκα τῶν σ.). Θ. 4, 98.—τῶν ἀδικημάτων ἔνεκα αὐτοὺς ἀπέκτειναν. Λυσ. 3, 13.—ὠφελήσω αὐτόν, ἀνθ' ὧν εὖ ἔπαθον. Ε. ἀν. 1, 3, 4.

β') Διὰ δοτικῆς, συνήθους ἐπὶ τῶν ψυχικοῦ παθήματος σημαντικῶν ῥημάτων (χαίρειν, ἠδεσθαι, αἰσχύνεσθαι κλ.): Ἐέρξης ἦσθη τῆ ἐπιστολῆ. Θ. 1, 29.—τοῖς πεπραγμένοις ἐφοβεῖτο τοὺς Ἀθηναίους. Δ. 3, 98.—Καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ πολλάκις, ἐπὶ δὲ τοῦ (μέγα) φρονεῖν πάντοτε: χαλεπῶς οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔφερον ἐπὶ τῆ πολιορκίᾳ τῶν πολιτῶν. Ε. Ἑλλ. 7, 4, 21.—ἐπὶ τοῖς προγόνοις αἱ Ἀθηναῖοι μέγα φρονοῦσιν. Ἰσ. 7, 4.—ἐφ' ᾧ φρονεῖ μάλιστα. Δ. 28, 2.

Συντάκτικόν Σ. Κοκκαλῆ. "Ἐκδ. Β'".

Ὅμοίως λέγεται καὶ μαίνεσθαι, γελᾶν, ἀγανακτεῖν, σεμνύνεσθαι ἐπὶ τι.

γ') Δι' αἰτιατικῆς μετὰ τῆς διὰ, κατὰ, παρὰ: ἐτετίμητο ὑπὸ Κύρου δι' εὐνοίαν. Ξ. ἀν. 1, 8, 29.—ἔπραζον τοῦτο κατ' ἔχθος τῶν Ῥηγίων. Θ. 4, 1.—οὐ παρ' ἔν οὐδὲ δύο εἰς τοῦτ' ἀφίκεται τὸ πρᾶγμα. Δ. 9, 2.

Σημ. Τὸ ἐρωτηματικὸν τί (ἐν πλαγίᾳ ἐρωτῆσει οἷα) καὶ τὰ ταῦτα λαμβάνονται καὶ ἄνευ προθέσεως πρὸς δήλωσιν αἰτίας: τί δ' ἦλθε; Σοφ. Ο. Κ. 332.—ἠρωτῶντο οἷα ἦκοιεν. Ξ. Ἑλλ. 4, 5, 9.—ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα νῦν ἤκω παρὰ σέ. Πλ. Πρωτ. 310.

δ') Δι' αἰτιολ. μετοχῆς. νομίζων ἀμείνωνας ὕμῃς πολλῶν βλαβῶν εἶναι, διὰ τοῦτο προσέλαβον. Ξ. ἀν. 1, 7, 3.

ε') Δι' αἰτιολ. προτάσεως: ἄρα τὸ ὅτιον, οἷα οἰοῖόν ἐστι, φιλεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν, ἢ, ὅτι φιλεῖται, οἰοῖόν ἐστιν; Πλ. πολ. 426.

§ 174. Τελικὸν αἷτιον καλεῖται ὁ ἐπιρρ. προσδιορισμὸς, ὅστις ἐκφράζει τὸν σκοπὸν χάριν τοῦ ὁποίου γίγνεται ἢ δὲν γίγνεται τι. Ἐκφέρεται δὲ

α') Διὰ γενικῆς μετὰ τῆς ἕνεκα ἢ ὑπὲρ ἢ τοῦ χάριν: πλησμονῆς χάριν. (=πρὸς κορεσμόν). Πλ. Φαίδρ. 244.—τίνος ἕνεκα ταῦτα λέγω; ἴνα εἰδῆτε.... Δ. 4, 3.—ὄρω τὴν τελευταίαν τοῦ πολέμου οὐσαν ἤδη ὑπὲρ τοῦ μὴ παθεῖν κακῶς ὑπὸ Φιλίππου. 4, 43. Ἐνίστα δὲ καὶ δι' ἀπλῆς γενικῆς συνάρθρου ἀπαραμφάτου (συνήθως μετ' ἀρνήσεως): τὰς αἰτίας προέγραψα τοῦ μὴ τινὰ ζητῆσαί ποτε ἐξ ὅτου τοσοῦτος πόλεμος τοῖς Ἑλλήσι κατέστη. Θ. 1, 23.

β') Διὰ δοτικῆς μετὰ τῆς ἐπὶ: ἐπὶ τῷ κερδαίνειν πᾶν ἂν οὗτος ποιήσειεν. Δ. 45, 66.

γ') Δι' αἰτιατικῆς μετὰ τῆς ἐπὶ, διὰ, κατὰ, πρὸς: ἐξέρχονται ἐπὶ θήραν ἔχοντες πλείον τῶν παίδων. Ξ. Κ. 1, 2, 11.—Ληκεδαίμονιοι ἠγοῦνται τῶν συμμάχων διὰ τὴν σφειέραν δόξαν. Θ. 2, 89.—ὁ πατήρ ἔπεμψε με κατ' ἐμπορίαν. Ἰσκι. 17, 4.—οἱ πολῖται πρὸς ἀνδρείαν ἐκιδεύθησαν. Ἰσ. 16, 27.—εἰς συμβουλήν παρεκαλέσαμεν ὕμῃς. Πλ. Λάχ. 186.

δ') Διὰ τελικῆς μετοχῆς: προσβολὰς παρεσκευάζοντο ποιησόμενοι. Θ. 2, 18.

ε') Διὰ τελικῆς προτάσεως: ἐπίτηδές σε οὐκ ἤγειρον, ἵνα ὡς
 ἰδιαια διάγῃς. Πλ. Κρ. 43.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Περὶ τῶν προθέσεων.

§ 175. Αἱ προθέσεις λαμβάνονται ἢ ἐν συντάξει μετὰ πληγίων
 πτώσεων ἢ ἐν συνθέσει.

Σημ. Αἱ καταχρηστικαὶ προθέσεις (ἐνεκα, ἄχρι, μέχρι, ἄνευ καὶ ὡς) μόνον ἐν
 συντάξει λαμβάνονται.

§ 176. Τῶν προθέσεων ἄλλαι μὲν συντάσσονται μετὰ μιᾶς τῶν
 πληγίων πτώσεων, ἄλλαι μετὰ δύο καὶ ἄλλαι μετὰ τριῶν.

I. Μονόπρωτοι προθέσεις.

α'. Μετὰ γενικῆς.

§ 177. Ἄντι (= ἐνώπιον ἢ ἀπέναντι). Μετὰ καθαρῆς γενικῆς
 σημαίνει τὸ ἀπέναντι, § 164, β'. Μεταφορικῶς δὲ σημαίνει α')
 ἀμοιβήν: ἐρωτῆς ἀντὶ ποίας ἀμοιβῆς ἀξιῶ τιμᾶσθαι. Δ. 18, 297.
 β') σύγκρισιν, § 93 σημ.—γ') αἰτίαν, § 173, α'.—δ') ὁμοιότητα
 ἢ ἰσότητα: ἀντὶ κυνὸς εἰ φύλαξ καὶ ἐπιμελητής. Ξ. ἀπ. 2, 7, 14.
 —ε') ἀντικατάστασιν ἢ ἀνταλλαγὴν: ἄρχων ἠρέθη ἀντὶ Προξένου
 Ξ. ἀν. 3, 1, 47.—τὴν τελευταίαν ἀντὶ τῆς τῶν ζῶντων οωιηρίας
 ἠλλῆλίζοντο. Πλ. Μνξ. 337.

Σημ. Ἐν συνθέσει σημαίνει α') ἀπέναντι: ἀντιμέτωπος.—β') ἀντικατάστασιν:
 ἀνταλλάσσω.—γ') ἀμοιβαιότητα: ἀντιερῶμαι.—δ') ἰσότητα: ἀντίστιος, ἀντίπαλος.
 —ε') ἐναντίον: ἀντιλέγω.—ἀντίπαλος.

§ 178. Πρὸ (= πρὸς ἰὰ ἔμπροσθεν ἢ ἀπλῶς ἔμπροσθεν). Μετ'
 ἀφαιρ. γενικῆς σημαίνει τὸ ἔμπροσθεν, § 164, β'. μεταφορικῶς δὲ
 σημαίνει 1) πρότερον (§ 162 δ').—2), ὑπεράσπισιν ἢ πρὸς χάριν:
 πρὸ τῆς Ἑλλάδος ἀποθνήσκει. Ἡροδ. 9, 72.—πρὸ ἡμῶν ἠγγύ-
 πνησεν. Ξ. ἀν. 7, 6, 36.—3) ἀντιπροσώπευσιν μετὰ τῆς ἐννοίας
 τῆς προστασίας: ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε. (= ἀντὶ τῶνδε καὶ ὑπὲρ

τωνδε). Σοφ. Ἥλ., 495.—Πρὸς τούτους τίθεται ἐπὶ συγκρίσει
πρὸς τούτου τεθνάναι ἢ πολλάκις ἔλοιτο. Πλ. συμ. 179, (πρὸς
§ 93, σημ. 2).

Σημ. Ἐν συνθέσει τὰ αὐτὰ σημαίνει· π. χ. *προβαίνω*, *προτάσσω*, *προλέγω*,
προκινδυνεύω, *προαιροῦμαι*· πρὸς τούτοις σημαίνει ὑπεροχὴν· *προέχω*.

§ 179. Ἄπό. (=μακράν). Μετ' ἀφαιρετ. γενικῆς σημαίνει
ἀπομάκρυνσιν, § 165, ἢ ἀποχωρισμόν· ἀπὸ τῶν ἑκατὸν ἀνδρῶν
ἄνδρα θύουσιν. Ἡρδ. 4, 6.—καὶ μεταφορικῶς· οὐκ ἀπὸ σκοπῆς
(=ἐπιτυχῶς) εἴρηκεν. Πλ. Θεαιτ. 179.—β') ἀρχὴν ἢ κίνησιν ἀπο-
τινος· Κύρος ὤρμητο ἀπὸ Σάρδεων. Ξ. ἀν. 1, 2, 4.—καὶ μετα-
φορικῶς ἐπὶ χρόνου, § 162 δ'.—Μεταφορικῶς δὲ σημαίνει ἔτι
ὑλὴν· εἴματα ἀπὸ ξύλων πεποιημένα. Ἡρδ. 7, 65.—2) ἔμμεσον
καταγωγὴν· ἀτελής μηδεὶς ἔστω πλὴν τῶν ἀφ' Ἀρμοδίου καὶ Ἀρ-
στογείτονος (ὁ λόγος περὶ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀρμ. καὶ Ἀριστ.
Δ. 20, 127.—3) αἰτίαν, § 173, α'.—4) συμφωνίαν· ταῦτα οὐ
πολέμῳ ἔλθον, ἀλλ' ἀπὸ τῆς πρότερον ξυμβάσεως. Θ. 4, 21.—
ὄργανον· ἀπὸ κνάμου ἄρχοντας καθιστάσιν. Ξ. ἀπ. 1, 2, 9.

Σημ. Ἐν συνθέσει σημαίνει α') ἀπομάκρυνσιν· ἀφίσταμαι.—β') ἀποχωρισμόν·
ἀποκρίνω.—γ') ἔμμεσον καταγωγὴν· ἀπόγονος.—δ') ἀπώλειαν ἢ στέρησιν· ἀπο-
κινῶμαι τι, ἀπομανθάνω.—εὐότιμος.—ε') παῖσιν· ἀποφοιτῶ.—ς') ἀρνησιν· ἀπο-
φημι (=οὐ φημι), ἀπαξιῶ.—ζ') ἐπιστροφὴν· ἀπονοσιῶ. καὶ μεταφορικῶς· ἀπο-
δίδομι, ἀπαιτῶ. ἀπέχω, ἀπολαμβάνω.—η') ἐπίτασιν· ἀποθανυμάζω.—θ') ἐντε-
λεῖσιν· ἀπεργάζομαι.

§ 180. Ἐξ ἢ ἐκ (=ἔξω). Μετ' ἀφαιρ. γενικῆς σημαίνει α') ἐκ
τῶν ἔνδον πρὸς τὰ ἔξω, § 165.—καὶ μεταφρ.· ἐκ τῆς θαλάσσης ἢ
τηται ἡμῖν ἢ σωτηρία. Ξ. Ἑλλ. 7, 1, 16.—β') ἀποχωρισμόν· ἐκ
κεφαλῶν τάμνε τρίχας. Γ. 273.—γ') ἀρχὴν ἀπὸ τινος σημείου
§ 165. Μεταφορικῶς δὲ σημαίνει ἔτι 1) ὑλὴν· οὐκ ἐκ ξύλου ποιεῖν τὰ
τὰ πλοῖα, ἀλλ' ἐκ διφθερέων. Ἡρδ. 1, 194.—2) καταγωγὴν ἢ ἀπὸ
προσώπου, καὶ δὴ ἄμεσον, ἢ ἀπὸ τόπου· ἐξ αὐτῶν τῶν θεῶν γεγενῆσιν.
Ἰσ. 12, 81.—οὐξ Ἀθηνῶν. Σοφ. Ἥλ. 731.—3) ποιητὴν ἢ
αἴτιον, § 119, α'. ἢ ἀναγκαστικόν, § 173, α'.—4) ὄργανον, § 165,
β'.—5) συμφωνίαν· ἐκ τῆς νικῶσης πάντα ἔπρακτον. (=συμφώνως
πρὸς τὴν νικῶσαν). Ξ. ἀν. 5, 9.

Σημ. Ἐν συνθέσει σημαίνει α') πρὸς τὰ ἔξω· ἐκβαίνω, ἐξάγω.—β') ἔμμεσον

αταγωγὴν: ἔκγονος (κυρίως ὁ υἱός, ἢ θυγάτηρ).—γ') ἐπίτασιν: ἐκλάμπω.—δ') ἐπιτέλειαν: ἐξεργάζομαι.—ε') ἀκρίθειαν: ἐκλογίζομαι.

§ 181. "Ἄνευ. Μετ' ἀφχιρ. γενικῆς, α')=χωρίς: ἄνευ τῆς ἐμῆς ἐπιπέδου. Ἰσ 3, 54.—β')=μακρὰν: θεοὶ μόνου ζῶσιν ἄνευ κακῶν. Ἰσ. 4, 44.

§ 182. "Ἐνεκα (σπαν. εἶνεκα). Συνήθως ἐπιτάσσεται καθαρῶς γενικῆς καὶ σημαίνει α') τελικὸν (§ 174, α') καὶ σπανιώτερον ἀναγκαστικὸν (§ 173, α') αἷτιον.—β') καθ' ὅσον ἐξαριῶται ἢ (καθ' ὅσον ἀφορᾷ: ὅμοιοι τοῖς τυφλοῖς ἂν ἦμεν, ἔνεκά γε τῶν ἡμετέρων ὀφθαλμῶν. Ξ. ἀπ. 4, 3, 3.—γ') πρὸς χάριν: οἱ ἀθληταὶ οὐχ αὐτῶν ἔνεκα κερδοῦσιν. Ἰσ. 4, 44.

§ 183. "Ἄχρι, μέχρι. Αὗται συντάσσονται καθαρῶς γενικῆ καὶ σημαίνουν τὸ τέρμα τοπικῶς ἢ χρονικῶς: ἄχρι τῆς τελευταίας (=μέχρι τέλους). Δ. 18, 179.—μέχρι θαλάσσης. Ν, 143.—μέχρι ἡλίου δυσμῶν. Πλ. Φαίδ. 61.

δ'. Μετὰ δοικῆς.

§ 184. "Ἐν (=ἐντός). Μετὰ δοικῆς (τοπικῆς) σημαίνει α') ἐπίστασιν ἐν τόπῳ, § 164, δ'. καὶ μεταφορικῶς: ἐν πολλῇ δὴ ἀπορίᾳ ἦσαν οἱ Ἕλληνες. Ξ. ἀν. 3, 1, 2.—β') μεταξὺ (μετὰ πληθ. ὀνόματος ἢ περιληπτικοῦ, § 164, δ'. ἢ ἐνώπιον (μετὰ λεκτικῶν ῥημάτων): Τιμόθεός ποτ' ἐκεῖνος ἐν ἡμῖν ἐδημηγόρησεν. Δ. 8, 74.—γ') πλησίον, § 164, δ'. Μεταφορικῶς δὲ σημαίνει ἔτι 1) χρόνον, ἐντός τοῦ ὁποίου ἢ κατὰ τὸν ὁποῖον γίνεται τι, § 162, ε' σημ.—2) ὄργανον ἢ τρόπον, §§ 169, γ'. 168, δ'.—3) συμφωνίαν: ἐν τοῖς ὁμοίοις νόμοις τὰς κρίσεις ποιοῦμεν. Θ. 1, 77.

Σημ. 1. Καὶ μετὰ γενικῆς (καθαρῶς) ἀπαντᾷ κατ' ἔλλειψιν τοῦ οἴκῳ ἢ ἄλλης ἐντός γενικῆς τοπικῆς ἐννοίας, π. χ. ἐν Πυθίῳ. Θ. 6, 54.—Σύνθηθες τὸ ἐν Ἄιδου.

Σημ. 2. Ἐν συνθέσει σημαίνει α') ἐντός: ἐνδημῶ, ἐμβαίω. β') ἐπίτασιν: ἐνδεής.

§ 185. Σὺν ἢ ξύν. Μετὰ δοικῆς (ὀργανικῆς) συντασσομένη σημαίνει ὁμοῦ: σὺν τῷ ἀκολούθῳ διέφθειρεν αὐτὸν (=αὐτὸν καὶ τὸν ἀκόλουθον). Ἄντιφ. 2, α, 4.—Μεταφρ. δὲ σημαίνει 1) βοήθειαν: σὺν τοῖς θεοῖς οὐδενὸς ἀπορήσομεν. (=μὲ τὴν βοήθειαν τῶν θεῶν). Ξ. Κ. 6, 4, 19.—2) τρόπον, § 168, δ'.—3) συμφωνίαν: σὺν τῷ νόμῳ ἐκέλευεν αἰεὶ τὸν δικαστὴν τὴν ψῆφον τίθεσθαι. Ξ. Κ. 1, 3, 17.

Σημ. Ἐν συνθέσει σημαίνει α') ὁμοθ: συμβαδίζω.—β') ἐντέλειαν: συγκάπτω, συνοροῶ.

γ'. Μετ' αἰτιατικῆς.

§ 186. *Εἰς ἡ' ἔς.* Τοπικῶς α') διεύθυνσιν πρὸς τὰ ἔνδον, § 166, γ'—καὶ ἐπὶ προσώπων, νοουμένης συγχρονως μᾶλλον τῆς χώρας τῆς κατοικίας αὐτῶν: ἐδόκει τοῖς στρατηγοῖς εἰς Καρδούχους ἐβᾶλλειν (=εἰς τὴν χώραν τῶν Κ.). Ξ. ἀν. 3, 5, 17.—β') ἐνώπιον ἢ μεταξὺ (μετὰ προσωπικῶν ὀνομάτων πληθ. ἀριθμοῦ ἢ περιληπτικῶν): ἃ εἶπον εἰς ἄπαντας οὐκ ἀρνήσομαι. Εὐρ. Ἐκ. 308.—παρὰ ἐλλόγιμος εἰς τοὺς Ἑλληνας γέγονεν Ἀριστείδης. Πλ. Γοργ. 526.—γ') τὸ τέρμα κινήσεως, § 166, γ'.—Μεταφρ. δὲ σημαίνει 1) ὄριον μέχρι τοῦ ὁποίου φθάνει τι (χρονικῶς ἢ ἄλλως πως): εἰς τὴν ὕστεραιαν οὐχ ἦκεν. (=μέχρι τῆς ὕστεραίας). Ξ. ἀν. 2, 3, 25.—2) τέθραμμι εἰς πολυσαρκίαν. (=μέχρι πολυσαρκίας). ἀπ. 2, 1, 2.—3) ὡς ἔγγιστα, μετ' ἀριθμητικῶν. §§ 13, 14, σημ. 134, στή.—4) διανομήν: εἰς δύο ἤγον τὴν χιλιοστύν. (=ἀνὰ δύο). Ξ. Κ. 7, 17.—5) σκοπὸν ἢ τελ. αἴτιον, § 174, γ'.—6) ἀναφοράν, § 171 β' καὶ μετ' αἰτ. προσώπου ἀντὶ τῆς πρὸς: εἰς ἡμᾶς τυγχάνουσιν οὐ εὖ φρονοῦντες. Ἀνθ. 2, 4.

Σημ. 1. Ἀπαντᾷ καὶ μετὰ γενικῆς, συνήθως κυρίου ὀνόματος, κατ' ἐλλειψίν τοῦ ὅκλου ἢ ἄλλης γενικῆς τοπικῆς ἐννοίας: εἰς διδασκάλων πέμπουσιν. Πρῶτ. 325.—ἀείποτε δὲ εἰς Ἄιδου λέγεται.

Σημ. 2. Ἐν συνθέσει σημαίνει α') εἰσω, ἐντός: εἰσέρχομαι, εἰσπλέω.—β') ἐπίτασιν: εἰσορῶ, εἰσακούω.

§ 187. Ὡς (=εἰς, πρὸς). Συντάσσεται αἰτιατικῆ προσώπου καὶ σημαίνει διεύθυνσιν, § 166, γ'. Μετ' ἀπολύτων δὲ ἀριθμητικῶν σημαίνει περίπου, ὡς ἔγγιστα: ὀπλῆται ὡς ἑσσαράκοντα ἐγέναντο Δ. 4, 9.

II. Προθέσεις δέπτωτοι.

α'. Μετ' αἰτιατικῆς καὶ δοτικῆς.

§ 188. Ἀνά (=ἄνω). Μετ' αἰτ. σημαίνει α') ἐπάνω ἢ διεύθυνσιν πρὸς τὰ ἄνω: ἔναρχ (=τὰ ὄπλα τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ) θῆκεν ἀνά μυρίην. Κ, 466.—ἀνὰ τὸν ποταμὸν οὐχ οἶά τέ ἐστι πλέειν.

Ἡρδ. 1, 194. (τὸ ἐναντίον : κατὰ τὸν ποταμόν).—β') ἔκτασιν τοπικὴν ἢ μετφρ. χρονικὴν διάρκειαν : ὤχθησεν δ' ἀνὰ δῶμα θεοί. Α, 570.—ἀνὰ τὰ ὄρη πλανῶμαι. Ξ. Κ. 2, 4, 27.—ἀνὰ τὸν πόλεμον τοῦτον. Ἡρδ. 8, 123.—Μεταφορικῶς δὲ σημαίνει ἔτι 1) διανομὴν (μετ' ἀπολύτων ἀριθμητικῶν) : ἐπορεύθησαν ἀνὰ πέντε παρξάγγας τῆς ἡμέρας. Ξ. ἀν. 4, 6, 4.—2) συμφωνίαν : ἀνὰ λόγον. (=κατὰ λόγον, ἀναλόγως). Πλ. Φαίδ. 110.—3) τρόπον : φεύγουσιν ἀνὰ κράτος (μὲ ὄλην των τὴν δύναμιν, τὴν ταχύτητα). Ξ. ἀν. 1, 10, 15.

Σημ. Ἐν συνθέσει σημαίνει α') ἄνω : ἀνατείνω.—β') ὀπίσω : ἀναχωρῶ.—γ') πάλιν : ἀναλαμβάνω.—δ') μεταβολὴν εἰς τὸ ἐναντίον : ἀναπίσσω, ἀναλύω.—ε') ἐπίτασιν : ἀναβοῶ.

β'. Μετὰ γενικῆς καὶ αἰτιατικῆς.

§ 189. Κατὰ (=κάτω). Μετὰ γενικῆς (καθαρᾶς ἢ ἀφαιρετικῆς) σημαίνει α') κίνησιν 1) ἄνωθεν (πρὸς τὰ κάτω) : ἀμφοτέροι ὄχοντο κατὰ τῶν πετρῶν (1) φερόμενοι καὶ ἀπέθανον. Ξ. ἀν. 4, 7, 14.—2) πρὸς τι κάτω κείμενον : μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς (2) καταχέω. Πλ. πολ. 398.—Οὕτω μετφρ. ἐπὶ ὄρκου λέγεται : ὄμνυμι κατὰ τῶν ἱερῶν (=ἐπὶ τὰ ἱερὰ τὰς χεῖρας θέτων). Θ. 5, 47.—3) ὑποκάτω : ἔδω κατὰ γῆς. Πλ. Τιμ. 25.—Μεταφορικῶς δὲ σημαίνει ἔτι 1) ἀναφοράν : ὃ καὶ μέγιστόν ἐστι καθ' ἡμῶν ἐγκώμιον. Δ. 6, 9).—2) ἐναντίον : πολλοῦ δέομαι κατ' ἔμαυτοῦ ἐρῖν αὐτός. Πλ. ἀπ. 37.

Μετ' αἰτιατικῆς σημαίνει κίνησιν ἐπὶ τοπικῆς ἐκτάσεως πρὸς τὰ κάτω ἢ διὰ μέσον : ἔπλεον κατὰ τὸν ποταμόν. Ἡρδ. 4, 14.—ὡς κατὰ τοῦτο τὸ χωρίον ἐγίγνοντο. 3, 86.—ἐπορεύοντο κατὰ γῆν. Θ. 1, 61.—β') κατόπιν : εἶπον ἰέναι κατὰ πόδας αὐτῶν εἰς Τεγέαν. Θ. 5, 64.—γ') στάσιν ἐπὶ τοπικῆς ἐκτάσεως, § 164, ε').—δ') ἀνικηρὸν ἢ ἀπέναυτον, (§ 164, ε').—Μεταφορικῶς δὲ σημαίνει 1) χρονικὴν διάρκειαν ἢ ἐποχὴν, § 162, ε'.—2) σκοπόν, § 174 γ'. 3) συμφωνίαν : κατὰ τὴν γνώμην τὴν ἐμήν. Πλ. σοφ. 225.—4) ὁμοιότητα : οὐ κατὰ τοῦτους εἰμι ῥήτωρ. Πλ. ἀπ. 17.—5) τρόπον, (§ 168 ε').—6) αἰτίαν, § 173, γ'.—7) χωρισμόν : ὅταν καθ' αὐτὸν γίγνηται. Πλ. πολ. 604.—8) διανομὴν : τεταγμένοι κατ' ἕλας καὶ κατὰ τάξεις.

(1) Ἀφαιρ. γενική.—(2) Καθαρὰ γενική.

Ξ. ἀν. 1, 2, 16.—κατὰ μῆνα καθ' ἡμέραν.—9) ἀναφοράν, § 174 β'.—10) περίπου: ἀπέθνον τῶν βυρβάρων κατὰ ἑξακιοχιλίους καὶ τετρακοσίους. Ἦρ. 6. 117.

Σημ. Ἐν συνθέσει σημαίνει: α') κάτω: καταιθίμι.—β') ἐναντίον: κατηγορῶ.—γ') ἴλαν: κατελεῶ. Ἐκ τῆς σημασίας δὲ ταύτης προήλθε δ') ἢ τῆς ὑπερβολῆς: καταχωρῶμαι, ἢ τοῦ ἐντελῶς: κατεοθίω, καὶ ἢ τῆς φθορᾶς: κατακυβεύω. (§ 107).

§ 190 Διὰ (=διὰ μέσου). Μετὰ (καθαρῶς) γενικῆς σημαίνει α') διὰ μέσου, § 167.—τὸ διὰ Χαλύβων=διὰ τῆς χώρης τῶν Χ. Ξ. ἀν. 4, 7, 15.—καὶ μεταφορικῶς: οἱ γεραίτεροι διὰ πάντων τῶν καλῶν ἔρχονται. Ξ. Κ. 1, 2, 15.—β') μεταξὺ: ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων. Μ, 104.—γ') τοπικὸν ἢ (μετφρ.) χρονικὸν ἐν τῷ μετὰ χρόνῳ παρεμπιπτον διάστημα, ἢ χρόνον κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου γίνεταί τι, § 162, δ': διὰ δέκα ἐπάλλεων πύργοι ἦσαν. Θ. 3, 21.—τὸ διὰ τέλους=μέχρι τέλους. Μεταφορικῶς σημαίνει ἔτι 1) ὄργανον, § 169, ε'.—2) τρόπον, § 168, ε'.

Μετ' αἰτιατικῆς σημαίνει ἀναγκαστικὸν αἴτιον καὶ σπανίως τελικόν. § § 173, γ'. 174, γ'.

Σημ. Ἐν συνθέσει σημαίνει: α') διὰ μέσου: διαθέω, διορύσσω, διορῶ. Τὸ διαμίνω=μέχρι τέλους μένω.—β') διακοπήν ἐν τῷ μετὰ: διαλείπω.—γ') χωρισμόν: δίωμι, διακρίνω.—δ') διανομήν: διαδίδωμι.—ε') ἰκανῶς ἢ ἐντελῶς: διαγιγνώσκω, διαφθείρω.—ς') ἀμιλλαν: διαπύνομαι τι.—ζ') ἀμοιβαιότητα: διαλέγομαι, διαλλάττομαι τι.

§ 191. Ὑπὲρ (=ὑπεράνω). Μετὰ γενικῆς (καθαρῶς ἢ ἀφαιρετικῆς) σημαίνει α) κίνησιν ἢ καὶ στάσιν ἄνωθεν τινος: οἱ Σικελοὶ ὑπὲρ τῶν ἄκρων κατέβαινον. Θ. 4, 45.—ὁ ἥλιος τοῦ θέρους ὑπὲρ ἡμῶν πορεύεται. Ξ. ἀπ. 3, 8, 9.—ἔστι λιμῆν καὶ πόλις ὑπὲρ αὐτοῦ κεῖται. Θ. 1, 46.—ὁ θεὸς ἔθηκεν ἥλιον ὑπὲρ γῆς. Πλ. Τιμ. 38.—β') (σπανίως παρὰ τοῖς πεζοῖς) πέραν ὀρίου τινός: ἐξέπλει ὡς πολεμῶν τοῖς ὑπὲρ Χερρονήσου Θραξίν. Ξ. ἀν. 2, 6, 2. Μεταφορικῶς δὲ σημαίνει 1) ὑπεράσπισιν ἢ πρὸς τὸ συμφέρον: μεγίστων ἐπαίνων ἀξιῶμαι ἡγοῦμαι τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος προκινδυνεύσαντας.—Ἰσ. 4, 75.—ὑπὲρ φίλου πονητέον. Μέ.—2) σκοπόν, § 174, α'.—3) αἰτίαν ὑπὲρ τῶν γεγενημένων ὀργιζόμενος. Ἰσ. 9, 60.—4) ἀντικατάστασιν: ἐγὼ ὑπὲρ σοῦ ἀποκρινοῦμαι. Πλ. Γοργ. 515.—ἀναφοράν: προνοοῦμαι ὑπὲρ τῶν μελλόντων. Ξ. ἀπ. 4, 3, 12.

Μετ' αἰτιατικῆς ἢ ὑπὲρ σημαίνει ὡσχύτως τὸ ὑπεράνω (πρὸς τι) ἢ πέραν ὁρίου τινός, κυρίως ἢ μεταφορικῶς : ἐπολέμει τοῖς Θραξί τοις ὑπὲρ Ἑλλάσπονιον οἰκουσιν. (= ἐκεῖθεν τοῦ Ἑλλησπ.). Ξ. ἄν. 1, 1, 9.—οἱ ὑπὲρ τὰ στρατεύσιμα εἶη γεγονότες. Κ. 1, 2, 4.—πρὸς τὸν Αἰγινήτων ὑπὲρ τὰ Μηδικὰ πόλεμον. (= πέραν, πρὸ τῶν Μηδικῶν). Θ. 1, 41.—ὑπὲρ ἡμᾶς τοὺς ἄλλους εἴρηται. (= ὑπὲρ τὰς διανοητικὰς ἡμῶν τῶν ἄλλων δυνάμεις). Πλ. Παρμ. 128.

Σημ. Ἐν συνθέσει σημαίνει α') ὑπεράνω ἢ πέραν : ὑπερέχω, ὑπερόχος, ὑπερβάλλω, ὑπερόριος.—β') ὑπεράσπισιν : ὑπεραποθνήσκω τινός.—γ') περιφρόνησιν : ὑπερόπτης, ὑπερορῶ.—δ') λίαν : ὑπερπῶ, ὑπέροχος.

§ 192. Ἄμφι (= ἀμφοτέρωθεν). Μετὰ δοτικῆς (τοπικῆς) μό-
νον παρὰ ποιηταῖς καὶ τῷ Ἡροδότῳ ἀπαντᾷ καὶ σημαίνει α') πέ-
ριξ : ἔστασαν ἀμφὶ Μεινοιάδῃ.—β') (μεταφρ.) ἀναφοράν : μηδὲν
φοβηθῆς ἀμφὶ γυναικί. (= περὶ τῆς γυναικός. Ἡροδ. 6, 62.

Μετ' αἰτιατικῆς σημαίνει α') περίξ : ἦν ὁ Σωκράτης τῶν ἀμφὶ
Μίλητον στρατευομένων. Ξ. ἄν. 1, 2, 3.—οἱ ἀμφί ινα=οἱ περὶ
ινα.—Μεταφορικῶς δὲ σημαίνει 1) χρονικὴν διάρκειαν (ιδίως παρὰ
ποιηταῖς) : τὸν ἀμφὶ τὸν χειμῶνα χρόνον διῆγεν ἐν Βαβυλωνί. Ξ.
Κ. 6, 6, 22.—2) περίπου, § § 13, 14, σημ., 162, ς'.—3) ἀναφο-
ράν : προσεποιεῖτο ἐπιστήμων εἶναι τῶν ἀμφὶ τὰς τάξεις. Ξ. ἄν. 2, 1, 7.

Σημ. Ἐν συνθέσει σημαίνει α') ἀμφοτέρωθεν : ἀμφιδέξις.—ἢ Ἀττικῆ οὐ πε-
ρίρρυτος, ὡσπερ νῆσος, ἀλλ' ἀμφιθάλασσός ἐστι. Ξ. πόρ. 1, 7.—β') περίξ : ἀμ-
φίεννυ.

III. Προθέσεις τρίπτωτοι.

§ 193. Περὶ (= ὑπεράνω ἢ περίξ ὀλόγουρα). Μετὰ γενικῆς (κα-
θαρᾶς) σημαίνει τὸ περίξ : περὶ σπείους (= περίξ τοῦ σπηλαίου). ε,
68.—Μεταφορικῶς δὲ σημαίνει 1) ὑπεράσπισιν : εἰς οἰωνός ἄριστος,
ἀμύνεσθαι περὶ πάσης. Μ. 243.—2) αἷτιον τελικόν : εἴπερ γὰρ
ἀδικεῖν χρή, τυραννίδος πέρι κάλλιστον ἀδικεῖν. Εὐρ. Φοιν.—3)
ἀναφοράν : εἴτις περὶ τῶν τοιούτων σοφός ἐστιν. Πλ. ἀπ. 19.—ὁ
κακῶς διανοηθείς περὶ τῶν οἰκείων οὐδέποτε καλῶς βουλευέται
περὶ τῶν ἀλλοτριῶν. Ἰσ. 1, 35.—ἔδεισε περὶ τοῦ υἱοῦ. Ξ. Κ.
1, 4, 22.

Σημ. Μετ' ἀφαίρ. γενικῆς παρ' Ὀμήρῳ σημαίνει καὶ ὑπεροχῆν : περὶ πάντων

ἄλλων δὲ ἄνθρωπος θέλει ἔμμεναι. = ὑπεράνω, ἀνώτερος τῶν ἄλλων). Α, 287. Παρὰ τοῖς πεζοῖς ἐτηρήθη ἡ σημασία αὕτη ἐν ταῖς φράσεσι : *περὶ πολλοῦ*, (πλεονοσ, πλεϊστον, παντός) ποιεῖσθαι ἢ ἡγεῖσθαι τι (κυρίως = περισσότερο πολλοῦ καὶ τιμῶν τι) : *περὶ πολλοῦ* ἐποιεῖτο αὐτοῦ. Ἡρδ. 1, 79. — Ἐκ τούτων δὲ προήλθον καὶ αἱ φράσεις *περὶ ὀλίγου*, *περὶ ἐλάσσονος*, *περὶ οὐδενός* ποιεῖσθαι ἢ ἡγεῖσθαι τι.

Μετὰ δοτικῆς (τοπικῆς, § 129) σημαίνει *πέριξ* : *περὶ τῆ χειρὸς χρυσοῦν δακτύλιον φέρει*. Πλ. πολ. 359. — Συνηθέστερον ἀπαντᾷ μετὰ ῥημάτων φόβου σηματικῶν πρὸς δῆλωσιν μεγάλου ἐνδιαφέροντος (κυρίως ἀναφορᾶς) : Ζεὺς ἔδεισε *περὶ τῶ γενεῖ ἡμῶν*, μὴ ἀπολοῖτο πᾶν. Πλ. Πρωτ. 322. — Λίαν σπανίως τίθεται παρὰ τοῖς πεζοῖς καὶ ἀντὶ τῆς *περὶ* μετὰ γενικῆς : ὅρα μὴ *περὶ τοῖς φιλιότατοις* κινδυνεύης. Πλ. Πρωτ. 313.

Μετ' αἰτιατικῆς σημαίνει α') *πέριξ* : οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέστειλαν αὐτὸς *περὶ Πελοπόννησον*. Θ. 2, 23. — ἐνίοτε πλησιάζει πρὸς τὴν ἐπιθετικὴν καὶ ἡ κατὰ : Κικυβύσης ἐχρόνιζε *περὶ Αἴγυπτον*. Ἡρδ. 3, 61. — Μεταφορικῶς δὲ σημαίνει 1) τὸ *περίπου*, § § 13, 14, σημ. 162, γ'. 2) ἀναφορᾶν, § 171, β'.

Σημ. 1. Διὰ τοῦ οἱ *περὶ* τινα σημαίνονται α') οἱ περιστοιχοῦντές τινα, οἱ ὄπαδοί, οἱ ἀκόλουθοι : βασιλεὺς κάλλιστα κοσμεῖ τοὺς *περὶ αὐτόν*. Ε. Κ. 8, 2, 8. — β') τὸ ὀνομαζόμενον πρόσωπον καὶ οἱ *περὶ* αὐτό : οἱ *περὶ Ξενοφῶντα* ἐνδον ἦσαν. Ε. ἀν. 7, 4, 16. — οἱ *περὶ* τι = οἱ ἀσχολούμενοι *περὶ* τι. Πλ. Πρωτ. 312.

Σημ. 2. Ἐν συνθέσει σημαίνει α') *πέριξ* : *περιάγω*. β') ὑπεροχὴν : *περιεμύριον περιγίγνομαι*. — γ') *λίαν* : *περιφημοσ*.

§ 194. Ἐπί (=ἐπάνω). Μετὰ γενικῆς (καθαρᾶς) σημαίνει : συνήθως α') ἐπάνω (κυρίως ἢ μεταφορικῶς) ἢ τὸ ἀμέσως πλησίον : τὸ ἐπὶ γῆς ζυμπαγὲν πάχνη λέγεται. Πλ. Τιμ. 59. — ἐπὶ τῆς τραπέζης ὠρχήσατο. Ἡρδ. 6, 129. — Ξενοφῶν κελεύει αὐτοὺς αὐτοῦ μετὰ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ. Ε. ἀν. 4, 3, 28. — τὰ ἐπὶ Θοράκης = τὰ ἐπὶ τῶν Θορακικῶν παραλίων χωρία. — β') διεύθυνσιν πρὸς (ἢ καὶ ἀφίξιν εἰς) τι τόπος, § 166, β'. Μεταφορικῶς δὲ σημαίνει 1) χρονικὴν ἐποχὴν ἢ διάρκειαν, § 162, γ'. — 2) ἐπιστάσιαν : ἐπὶ τοῦ θεωρικοῦ κατασταθεῖς ἐπέδωκεν ἑκατὸν μνᾶς. Δ. 18, 118. — 3) ἐνώπιον, ἰδίως ἐπὶ τῶν ῥημάτων τῶν σημαίνοντων λέγειν, ὀμνῆσαι, βεβαιοῦν κ. τ. τ.) : ἐπωμόσαντο ἐπὶ τῶν σιραιηγῶν. Δ. 18, 137. — οὐκ ἐπὶ μαρτύρων πράσσεται τὰ τοιαῦτα. Ἀντφ. 2, γ', 8. — 4) ἀναφορᾶν (ἀντὶ τῆς *περὶ*) : ἐπὶ καλοῦ λέγων παιδός. — Πλ. Χαρμ. 155. — 5) χωρισμόν :

εἵπου ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτόνομοι οἰκήσειαν. (=χωριστά, μόνοι των).
Θ. 2, 63.

Μετὰ δοτικῆς (τοπικῆς συνθήκῃς) σημαίνει α') ἐπάνω : οἰκοῦσιν*
ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ τῆς Παλλήνης. Θ. 1, 56.—β') πλησίον, § 164, δ'.
ἢ ἐνώπιον : ἐπὶ τοῖς δικασταῖς ἔλεγες. Δ. 19, 243.—γ') ὀπισθεν,
κατόπιν : τῶν ἐπὶ πᾶσι τινες ὑπὸ τῶν ψιλῶν ἀπέθανον. Ε. Ἑλλ. 1,
1, 34. καὶ χρονικῶς : ἀνέστη ἐπ' αὐτῷ Φεραύλας. Ε. Κ. 3, 7, 7.—
Μεταφορικῶς δὲ σημαίνει ἔτι 1) ἐπιστάσιαν (μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς
ἐξουσίας) : οἱ ἐπὶ τοῖς πράγμασιν. Δ. 8, 76.—2) προσθήκην : ἐσθίουσι
πάντες ἐπὶ τῷ αἴτῳ ὄψον. Ε. ἀπ. 3, 14, 2.—3) χρόνον, κατὰ τὴν
διάρκειαν τοῦ ὁποίου γίνεταί τι : ἐπὶ τῷ πράττειν οὐδὲ τὰ μικρὰ
ποιεῖτε. Δ. 4, 20.—4) αἰτίαν : πατρίδα ἐπ' αἰσχίαις στερηθεῖς
αἰτίαις. Λυσ. 7, 41. ὅρ. καὶ § 173, β'.—5) σκοπόν, § 174, β'.—
6) ὄρον, συνθήκην : ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις. (=ἐπὶ ἰσονομίᾳ). Θ.
5, 79.—7) ἐναντίον ἢ πρὸς βλάβην τινός : τόσοι ἐπὶ Τρώεσιν Ἄ-
χαιοὶ ἴσταντο. Κ, 472.—ἐπὶ τῇ πόλει θεραπεύει τινάς. Δ. 6, 18.

Μετ' αἰτιολογικῆς σημαίνει τὸ ἐπάνω ἐπὶ τοπικῆς ἐκτάσεως (εἴτε
ἐν κινήσει εἴτε ἐν στάσει), ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ τέρμα τῆς κινήσεως :
ἔπλεον ἐπὶ οἴνοπα πόντον. α, 183.—τὸ ὄμμα ἐπὶ πολλὰ σιάδια ἐξι-
κνεῖται. Ε. ἀπ. 1, 4, 17.—ἀνέβησαν ἐπὶ τοὺς ἵππους. Κ. 5, 5,
37.—β') διεύθυνσιν ἀπλῆν ἢ καὶ μετ' ἐχθρικῆς διαθέσεως. § 166,
γ'.—Μεταφορικῶς σημαίνει ἔτι 1) χρονικὴν διάρκειαν : τὸ Ῥήγιον
ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐστασίαζεν. Θ. 4, 1.—2) σκοπόν, § 174, γ'.

Σημ. Ἐν συνθέσει σημαίνει α') ἐπάνω : ἐπιχρῖω.—β') πλησίον : ἐπιθαλάσσιος.—
γ') διεύθυνσιν : ἐφέλω.—δ') ἐναντίον : ἐπιστρατεύω.—ε') κατόπιν : ἐπιδια-
βαίγω.—ς') προσθήκην : ἐπιδίδωμι.—ζ') ἐπίτασιν (λίαν) : ἐπιφανής, ἐπίρογος.

§ 195 Μετὰ (=μεταξύ). Μετὰ γενικῆς (καθαρᾶς) σημαίνει με-
ταξὺ (μετὰ πληθ. γενικῆς) : ἕως ἣν μετ' ἀνθρώπων. Ἴσ. 9, 15.—
Μεταφορικῶς δὲ σημαίνει 1) συμμετοχὴν καὶ κοινωνίαν ἢ σύμπρα-
ξιν : ἐπιθυμῶ ἐπισκέψασθαι κοινῇ μετὰ σοῦ. Πλ. Κρ. 46. ἢ τὸ ὁμοῦ
(ἐν συνοδείᾳ ἢ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν) : μετὰ κινδύνων τὰς μελέτας
ἐποιοῦντο. Θ. 1, 18.—ἀγαλμάτων περικοπαὶ τινες ὑπὸ νεωτέρων
μετὰ παιδιᾶς καὶ οἴνου ἐγεγέννητο. Θ. 6, 28.—2) προσθήκην : γε-
νόμενος μετὰ τοῦ συνειοῦ καὶ δυνατός (=προσλαβὼν πρὸς τῇ συνέ-

σει καὶ δύναμιν). Θ. 2, 15.—3) συγχρονισμόν : ἀποδύντες λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο. Θ. 1, 6.—4) συμφωνίαν : οὐ μετὰ τῶν κειμένων νόμων αἱ τοιαῦται ζύνοδοι ἦσαν. Θ. 3, 82.

Μετ' αἰτιατικῆς σημαίνει α') μεταξύ : ἃ μετὰ χειρας ἔχετε. Αἰσχ. 1, 74.—β') κατόπιν : αὐτὰρ ὁ βῆ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον. Υ', 407.—καὶ χρονικῶς τὸ ὕστερον, 162, σ'. Τὸ δὲ μεθ' ἡμέραν = ἴην ἡμέραν. (κυρίως : μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἡμέρας).

Σημ. Ἐν συνθέσει σημαίνει α') ἐν τῷ μέσῳ ἢ μεταξύ : μέτεμι, μεθομιλῶ.—μεταμάξιον.—μεταπαύομαι.—β') κοινωνίαν : μετέχω.—γ') κατόπιν : μεταδιώκω.—δ') μεταβολήν : μεταγνώσκω.

§ 196. Παρὰ (= πλησίον ἢ ἔμπροσθεν). Μετὰ γενικῆς (ἄφαρι) σημαίνει α') κίνησιν καὶ ἀπομάκρυνσιν ἐκ τῶν πλησίον προσώπου τινός : παρὰ Κύρου οὐδεὶς ἠυτομόλησε πρὸς βασιλέα. Ξ. οἰκ. 4.—Μετὰ τοῦ λαμβάνειν, ἀκούειν, μανθάνειν κ. τ. τ. δηλοῖ τὸ πρόσωπον παρ' οὗ λαμβάνει, ἀκούει κλ. τίς τι : παρὰ Μήδων τὴν ἀρχὴν ἐλάμβανον οἱ Πέρσαι. Ξ. ἀν. 3, 4, 8.—β') ἐκ μέρους : παρὰ φίλον ὦν ἀνδρὸς προσφιλεῖς λέξεις λόγους. Σοφ. Ἦλ. 671.

Μετὰ δοτικῆς (τοπικῆς) σημαίνει α') πλησίον, ἰδίως ἐπὶ χρονίας διατριβῆς πλησίον προσώπου τινός : τοὺς παρὰ σοὶ ἐλευθέρους οἶε βελτίους εἶναι : Ξ. ἀπ. 2, 7, 4.—οὐ παρὰ μητρὶ σιτοῦνται οἱ παῖδες, ἀλλὰ παρὰ τῷ διδασκάλῳ. Κ. 1, 2, 8.—Μεταφορικῶς δὲ σημαίνει 1) κτῆσιν : τὸ παρ' ἡμῶν κλυτικὸν (= τὸ ἡμέτερον). Θ. 1, 36.—2) κρίσιν, § 150, ε'.

Μετ' αἰτιατικῆς σημαίνει α') πλησίον καὶ παραλλήλως ἢ ἀπλῶς πλησίον (ἐπὶ πρῶτων) : παρ' αὐτὴν τὴν Βαβυλῶνα δεῖ παριέναι. Ξ. Κ. 5, 2, 29.—ἦν παρὰ τὴν ὁδὸν κρήνη. ἀν. 1, 2, 13. καὶ μεταφορικῶς : τὸ ὅλον ἐστὶν ἢ τύχη παρὰ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα. Δ. 2, 22.—β') διεύθυνσιν πρὸς πρόσωπον (μετὰ τῆς σημασίας τῆς προσεγγίσεως), § 166, γ'. Μεταφορικῶς δὲ σημαίνει ἔτι 1) χρονικὴν διάρκειαν, § 162, σ'.—2) παρὰθεσιν, § 93 σημ. 2.—3) διαφορὰν : παρ' ὀλίγον ἤλθον ἀποθανεῖν. Ἰσ. 17, 42.—4) ἐξίχεσιν (= πλήν, ἐκτός) : οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα. Ἀριστοφ. νε 698.—5) ἐναντίον : παρὰ τὸ δίκαιον. Πλ. ἀπ. 23.—6) αἰτίαν, § 173, γ'.

Σημ. Ἐν συνθέσει σημαίνει: α') πλησίον: παρίσταμαι.—β') ἔμπροσθεν, ἔμπροσθεν: παρατίθημι.—γ') ἔκ μέρους: παραλαμβάνω.—δ') ἐναντίον ἢ παρῖθαισι: παρανομῶ, παραπροσβέω.—ε') οὐκ ὀρθῶς: παρακούω.—ς') πλαγίως, λεληθότως: παραδύομαι.

§ 197. Πρὸς (=πλησίον). Μετ' ἀρχιερετ. γενικῆς σημαίνει πρὸς τὸ μέρος ἢ ἀπέναντί τινος (¹): οἰκέουσι πρὸς νότου ἀνέμου. (=πρὸς τὸ μέρος τοῦ ν.) Ἡρδ. 3, 101.—Χαλκίς πρὸς τῆς Βοιωτίας κείται (=ἀπέναντι). Δ. 23, 182.—Μεταφορικῶς δὲ σημαίνει 1) καταγωγῆν: δεῖ τὸν δημοτικὸν ἐλεύθερον εἶναι καὶ πρὸς πατρὸς καὶ πρὸς μητρός. Αἰσχ. 3, 169.—2) τὸ ἴδιον ἢ τὸ ἀρμόζον: οὐκ ἦν πρὸς τοῦ Κύρου τρόπον ἔχοντα μὴ ἀποδιδόναι. Ξ. ἀν. 1, 2, 1.—ἄτοπα λέγεις καὶ οὐδαμῶς πρὸς σοῦ. ἀπ. 2, 3, 15.—3) κρίσιν: δρῶμεν ἄδικον οὐδὲν οὔτε πρὸς θεῶν οὔτε πρὸς ἀνθρώπων. Θ. 1, 71.—4) ποιητ. αἴτιον, § 119, α'.—5) πρὸς ὠφέλειαν (=ὑπέρ): πρὸς τῶν πολεμίων τοῦτο ἐνόμιζε μᾶλλον εἶναι. Θ. 4, 29.—Πρὸς τούτοις λαμβάνεται καὶ ἐπὶ ἰκεσίας ἢ παραινέσεως: τὴν εὐγένειαν, πρὸς θεῶν, μὴ μοι λέγε. Εὐρ. ἀπ.—πρὸς θεῶν, παύσασθε ἀμαρτάνοντες. Ξ. Ἑλλ. 2, 4, 21.

Μετὰ δοτικῆς (τοπικῆς) σημαίνει α') ἔμπροσθεν καὶ πλησίον ἢ ἀπλῶς πλησίον: εἰς μάχην καθίσταντο πρὸς αὐτῇ τῇ πόλει. Θ. 2, 79.—πρὸς τῷ Γεραισιῶ τὰ πλοῖα συνέλθε. Δ. 4, 34.—Μεταφορικῶς δὲ σημαίνει προσθήκην: οὐκ ἂν μείζω πρὸς τοῖς ὄρκοις βεβαίωσιν λάβοιτε. Θ. 4, 87.

Μετ' αἰτιατικῆς σημαίνει α') διεύθυνσιν πρὸς τι ἢ πρὸς τινὰ ἢ τὸ τέρας κινήσεως, § 166, γ'.—β') ἐνώπιον: γράφομαι πρὸς τοὺς θεομοθέτας (=ἐγκλωῶ ἐνώπιον τῶν θ.). Δ. 21, 47.—Μεταφορικῶς δὲ σημαίνει 1) ἐγγὺς (χρονικῶς): πρὸς ὄρθρον ἦν (=κοντὰ νὰ ξημερῶση). Ξ. Ἑλλ. 2, 4, 6.—2) σκοπόν. § 174, γ'.—3) ἀναφοράν. § 171, β'.—4) παραβολὴν καὶ σύγκρισιν: τὸ κάλλιστον τῶν ἔργων πρὸς τὸ αἰσχιστον συμβαλεῖν ἤξιωσεν. Λυκ 68.—5) ἀναλογίαν: οὐδὲ πρὸς ἀργύριον τὴν εὐδαιμονίαν ἔκρινον. (=ἀναλόγως τοῦ ἀργυρίου). Ἰσ. 4, 76.—6). τρόπον, § 168, ε'.

(1) Μόνον ἐν τῇ σημασίᾳ ταύτῃ εἶναι ἡ γενικὴ καθῆρη.

Σημ. Ἐν συνθέσει σημαίνει α') πλησίον : προσάγω, προσπέτομαι, προσοικῶ. β') προσθήκην : προσθεῖ, προσδίδωμι.

§ 198. Ὑπὸ (=κάτωθεν). Μετὰ γενικῆς ἀρχιφρετικῆς σημαίνει α') κίνησιν ἐκ τῶν κάτωθεν τινος (συνήθως παρὰ ποιηταῖς) : νεκρῶντο ὑπ' Αἴαντος ἔρυσεν. Ρ, 235.—λαβῶν βοῦν ὑφ' ἀμάξης, σφραγισάμενος ἐδοῦθη. Ξ. ἀν. 6, 2, 25.—β') ὑποκάτω : πηγὴ ὑπὸ τῆς πλατάνου ῥεῖ. Πλ. Φαίδ. 230.—Μεταφορικῶς δὲ σημαίνει 1) ποιητικὴν ἢ ἀναγκαστικὸν αἴτιον, § § 119, α'. 173, α'.—2) συνοδείαν : τὰ τεῖχη κατέσκαπτον ὑπ' ἀθλητρίδων. Ξ. Ἑλλ. 2, 2, 23.—γ') τρώπον : ὑπὸ σπαιδῆς ἐποιεῖτο τὴν δίωξιν. Θ. 3, 33.

Μετὰ δοτικῆς (τοπικῆς) σημαίνει α') ὑποκάτω (ἐπὶ στάσεως) : ἔστασεν ὑπὸ τινι δένδρῳ. Πλ. Φιλ. 38.—ἀντιπαρετάζοντο ὑπὸ τῶν τεύχεσσι. Ξ. Ἑλλ. 5, 2, 41.—Μεταφορικῶς δὲ σημαίνει 1) ὑποταγὴν διαρκῆ : Κῦρος τοῦ ὑφ' ἑαυτῶ ὥσπερ ἐκυτοῦ παιδὸς ἐτίμα Ξ. Κ. 8, 8, 1.—2) ποιητ. αἴτιον : ὑφ' Ἑκτορι (1) δάμνηντο λαοί. Λ, 309.—ὑπὸ παιδοτρίβη (2) ἀγαθῶ ἐπεπαίδευτο. Πλ. Λάχ. 181.

Μετ' αἰτιατικῆς σημαίνει ὑποκάτω καὶ σπανίως πλησίον : Φίλιππος τῶν ὑπὸ τὸν ἥμιον ἀνθρώπων πάντων δεινότητος ἐστίν. Αἴσχ. 2, 41.—ἀνακχωρηκότες ὑπὸ τὰ τεῖχη ἠτύχιαν εἶχον. Ψ. 4, 108.—Μεταφορικῶς δὲ σημαίνει 1) χρονικὴν διάρκειαν : Λακεδαιμόνιοι Αἰγινήταις Θυρέαν ἔδοσαν ἐνοικεῖν διὰ τὰς ὑπὸ τὸν οσειμὸν εὐεργεσίας. Θ. 4, 56.—2) ὑποταγὴν : Αἴγυπτος πάλιν ὑπὸ βασιλείᾳ ἐγένετο. Θ. 1, 110.

Σημ. Ἐν συνθέσει σημαίνει α') ὑποκάτω : ὑποβάλλω.—β') λάθρα ἢ (κατ') ὀλίγον : ὑφέρω, ὑποπέμπω.—ὑποπύω.—γ') (πρὸς τὰ) ἐμπρός : ὑπάγετε τῆς ἐδοῦ. Ἀριστοφ. β. 174.—δ') πρότερον : ὑπαγορεύω, ὑπάχω (=πρῶτος ἀρχίζω).

Προθετικὰ ἐπιρρήματα.

§ 199. Ὡς προθέσεις λαμβάνονται καὶ τὰ ἐξῆς ἐπιρρήματα, γενικῆ συντασσόμενα ἔγγυς, πλησίον, εἴνω, ἔξω, ἐκτός, ἐντός, ἔνωδον, ἐνώπιον, εὐθύς, μεταξὺ, πόρρω ἢ πρόσω, χωρὶς, δίχα, (ἐμ)

(1) Δὲν διαφέρει πολὺ τοῦ ὑφ' Ἑκτορα.—(2) Κυρίως : ὑπὸ τὴν ἐπιστολίαν καὶ ἐπιμέλειαν τοῦ παιδοτρίβου.

προσθεν, (ἐξ) ὀπισθεν, ἀμφοτέρωθεν, ἑκατέρωθεν, ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ἐναντίον (= ἀπέναντι ἢ ἐνώπιον), πέραν, (καὶ) ἀντιπέρασ ἢ ἀντιπέραν, κατανικρού, πέρα, πλήν, δίχην, χάριν: πέραν τοῦ Ἑλλησπόντου. (= ἐκεῖθεν τοῦ Ἑλλ.). Θ. 2, 67.—πέρα τοῦ μετρίου τὰ καθεστῶτα ἐκίνου. (= ὑπερβαίνοντες τὸ μέτριον) Δ. 9, 24.—τούτων χάριν. Ξ. ἀπ. 1, 2, 54.—ἐπειδὴν τοῦ σώματος δίχα γένηται ἡ ψυχή. Κ. 8, 7, 20.

Σημ. Ταῦτα διαφέρουσι τῶν κυρίων προθέσεων, καθ' ἕσπον ἀπαντῶσι καὶ καθ' ἑαυτά, ἄνευ δηλ. πλάγιων πτώσεων.

Ἰδιαιτεραὶ παρατηρήσεις περὶ τῶν προθέσεων.

§ 20. Αἱ προθέσεις ἀρχικῶς ἦσαν τοπικὰ ἐπιρρημὰ καὶ μετ' ἐπιρρηματικῆς σημασίας λαμβάνονται οὐχὶ σπανίως πᾶσαι μὲν σχεδὸν ἐν τῇ ἐπικτῇ γλώσσῃ, τινὲς δὲ καὶ παρ' Ἡροδότῳ καὶ τοῖς τραγικοῖς: ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν. Δ. 640. - κρυφῇ δὲ κεῦθε: οὐν δ' αὖτως ἐγώ. Σοφ.—Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζογράφοις μόνη ἢ πρὸς (= προσέτι) ἐτήρησε τὴν σημασίαν ταύτην ἐν ταῖς φράσεσι: καὶ πρὸς, πρὸς δὲ καὶ: τάλαντα ἐνενήκοντα καὶ μικρόν τι πρὸς. Δ. 4, 28.—πρὸς δὲ καὶ αἱ Διὸς φυλακὰ φοβεραὶ ἦσαν. Πλ. Πρωτ. 321.

§ 201. Προθέσεις τινὲς ἀπαντῶσι καὶ μετ' ἐπιρρημάτων, τοπικῶν ἰδίως καὶ χρονικῶν, συντεταγμέναι: κτῆμα ἐς αἰ. Θ. 1, 22.—εἰς νῦν. Πλ. Τιμ. 20.—μέχρι ὀψέ. Θ. 7, 83.—ἐς αὔριον. Αἰσχ. 2, 46

§ 202. Οὐσιαστικὸν ἐκφερόμενον μετὰ δύο προθέσεων, συνδεομένων διὰ συμπλεκτικῶν ἢ διαζευκτικῶν συνδέσμων, ἐπαναλαμβάνεται μεθ' ἑκατέρας τῶν προθέσεων τούτων: ὅ τ' ἐπὶ γῆς καὶ ὁ ὑπὸ γῆς χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιός. Πλ. νό. 728.

§ 203. Παρὰ ποιηταῖς αἱ προθέσεις πολλάκις ἐπιτάσσονται τῶν οὐσιαστικῶν, ἰδίως αἱ δυσύλλαβοι καὶ ἀναστροφῆς (ἀναβιβασμοῦ) τόνου ἐπιδεκτικαί: π. χ. τῶν ἀνασόντων ὕπο. Σοφ. Φιλ. 6.—τοῦ θεοῦ πάρα. Ο. Τ. 25. Οὕτω παρὰ τοῖς πεζοῖς ἐπιτάσσεται ἐνίοτε ἢ περὶ, ἢ ἔνεκα καὶ τὸ προθετ. ἐπιρρημα χάριν π. χ. ἀλλοτρίας γῆς π. χ. ἑπὶ. Θ. 3, 13.—τοῦ παρασκευάσασθαι ἔνεκα. Δ. 20, 88.—τούτων

χάριν. Ε. άπ. 1. 2, 54.—'Ομοίως ἐπιτάσσεται τῷ ἀναφορικῷ ἢ ἄνευ : ὦν ἄνευ : Ε. Κ. 6, 1, 4.

§ 204. Προθέσεις τινές λαμβάνονται παρὰ ποιηταῖς καὶ τῷ 'Ηρόδοτῳ καθ' ἑλλειψιν τοῦ εἰαί ἢ ἄλλου τινὸς ἀρμοδίου ῥήματος. Οὕτως παρ' 'Ομήρῳ λαμβάνονται αἱ προθέσεις ἐνι, πάρα, ἐπι, μέτα, ἄνευ πᾶσαι μετ' ἀναστροφῆς τόνου : οὐ γάρ τις μέτα τοῖος ἀνὴρ ἐν τοῖς δόφ. φ, 93.—οὐδ' ὁ κωλύσων πάρα; Σοφ. 'Ηλ. 1197.—ἄλλ' ἄνα (=ἀνευ) στηθι. Σ, 178.—ὅδ' ἐγὼ πάρα. Ἔρωπιπ. 57.

§ 205. Ἐκὼν δύο ἢ πλείονα οὐσιαστικά, παρατακτικῶς συνδυασμένα, ἐκφέρωνται μετὰ τῆς αὐτῆς προθέσεως, αὕτη τίθεται α') πρὸ ἐκάστου οὐσιαστικοῦ, ἂν ἐκάστη ἔννοια κεχωρισμένως νοηταὶ καὶ μετ' ἐμφάσεως ἐκφέρηται : νομίζω τὸ καλὸν εἶναι καὶ ἐν ἵππῳ καὶ ἐν βοῖ καὶ ἐν ἀψύχοις πολλοῖς. Ε. συ. 5, 3.—καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. ἀν. 1, 1, 7.—β') πρὸ τοῦ πρώτου μόνον, ἂν αἱ ἔννοιαι ἅπασαι περιλαμβάνωνται ὁμοῦ ὑπὸ μίαν ὀλικὴν ἐντύπωσιν : ἐμάχοντο ἀπὸ τε ἰῶν νεῶν καὶ τῆς γῆς. Ε. Ἑλλ. 1, 1; 3.—πρὸς φίλον ἢ ἐχθρόν. Δ. 21, 144.

§ 206. Ἀντὶ ἐμπροθέτου διορισμοῦ δηλοῦντος στάσιν τίθεται καθ' ἑλξιν καὶ βραχυλογικῶν ἐμπρόθετος διορισμὸς μετὰ τῆς ἐκ ἢ ἀπὸ ἢ παρὰ δηλῶν τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν, ἂν τὸ μὲν ῥῆμα τῆς προθέσεως σημάξη κίνησιν, πρὸ τῆς προθέσεως δὲ κεῖται ἄρθρον : τὰ ἐκ τῆς χώρας ἐσεκομίσαντο. (=τὰ ἐν τῇ χ. ὄντα ἐσεκομίσαντο ἐκεῖθεν ἐκ τῆς χ. δηλ.). Θ. 2, 5.

§ 207. Μετὰ κινήσεως σημαντικῶν ῥημάτων συνάπτεται ἐνίοτε προληπτικῶς ἐμπρόθετος διορισμὸς δηλῶν στάσιν, διότι ὁ λέγων ἀποβλέπει εἰς τὴν μετὰ τὴν κίνησιν ἐπελθοῦσαν στάσιν : οἱ ἐν τῇ πόλιν ἠοραῖοι καταπεφευγότες ἐξῆσαν. Ε. Ἑλλ. 4, 5, 5.—τοῦτο δὲ τὴν πόλιν ἐν πολέμῳ κατέσθησεν. Πλ. Μνξ. 242.

§ 208. Τοῦνκντίον ἐνίοτε μετὰ ῥημάτων στάσεως σημαντικῶν συνάπτεται βραχυλογικῶς διορισμὸς δηλῶν κίνησιν, καθ' ὅσον νοεῖται συγχρόνως καὶ ἡ προηγηθεῖσα ἢ ἀκολουθήσασα κίνησις : εἰς τοῦτον τὸν σταθμὸν Τισσαφέρνης ἐπεράνη. (=εἰς τοῦτον τὸν σταθμὸν ἐλθοῦσιν αὐτοῖς ἐπεράνη ὁ Τ.). Ξενοφ.—εἰς Λεοντίνοὺς ξυνεπολίτευσεν. (=εἰς Λ. μετοικήσας ξυνεπολίτευσεν ἐκεῖ). Θ. 6, 4.

§ 209. Ἐν τοῖς μετὰ προθέσεων συνθέτοις ἢ τηρεῖται καθαρὰ καὶ ἀκεραία ἢ σημασία τῆς προθέσεως : πολλοὺς ἢ γλῶσσα προτιθέ-
 χει τῆς διανοίας. Ἰσ. 1, 40.—*προδρομος*. ἀμφίστομος.—ἢ ἐπικρα-
 τεῖ ἢ σημασία τῆς ἀπλῆς λέξεως ἐπιτεινομένη μόνον ὑπὸ τῆς προ-
 θέσεως, π. χ. *καταχρῶμαί* τινι. Δ. 18, 150.—*ἐντυχόντες* τῆς γε-
 φύρας. Ἡρ. 4, 140.—*ἐκμανθάνω*. *περικαλλής*. *ὑπέρδεινος*.—ἄλ-
 λοτε δὲ ἐκ τῆς συνθέσεως προκύπτει νέα ἔννοια, πρὸς ἣν ῥυθμίζεται
 καὶ ἡ σύνταξις τοῦ συνθέτου : *διαχρῶμαι* ἑμαυτὸν (=ἀποκτείνω,
 διαφθείρω ἑμαυτὸν).—*διαλλαγῆ* (=συμφιλίωσις).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Περὶ τῶν χρόνων τοῦ ῥήματος.

I. Γενικαὶ παρατηρήσεις.

§ 210. Χρόνοι τοῦ ῥήματος καλοῦνται οἱ τύποι αὐτοῦ οἱ ἐκφρά-
 ζοντες τὴν χρονικὴν σχέσιν τῆς ὑπὸ τοῦ ῥήματος σημασινομένης πρά-
 ξεως ἢ καταστάσεως ὡς πρὸς τὸν λέγοντα καὶ τὸν τρόπον τῆς ἀνα-
 πτύξεως ἢ ἐμφανίσεως αὐτῆς. Διακρίνονται δὲ

α') Ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς χρονικῆς σχέσεως τῆς πράξεως ὡς
 πρὸς τὸν λέγοντα εἰς χρόνους 1) τοῦ παρόντος (ἐνεστώως)—2) τοῦ
 παρελθόντος (παρατατικός, ἀόριστος, ὑπερσυντέλικος).—3) τοῦ μέλ-
 λοντος (μέλλων) (1).

Σημ. Ὁ παρακείμενος ὡς σημαίνων συνήθως παροῦσαν κατάστασιν (ἐκ πρά-
 ξεως ἤδη τετελεσμένης προελθοῦσαν) ἀνήκει εἰς τοὺς χρόνους τοῦ παρόντος μάλλον.

β') Ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἀναπτύξεως τῆς πράξεως (ποιὸν τῆς
 πράξεως) διακρίνονται οἱ χρόνοι εἰς τοὺς ἐκφράζοντας 1) διάρκειαν
 ἐνεστώως, παρατατικός. 2) τὸ τετελεσμένον (παρακείμενος, ὑπερσυν-
 τέλικος, τετελ. μέλλων). 3) ἔναρξιν ἢ ἀπλῶς τέλεισιν πράξεως (ἀό-
 ριστος). Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην ὁ ἀπλοῦς μέλλων, σημαίνων ὅτε
 εἴεν διάρκειαν, ὅτε δὲ ἀπλῶς τέλεισιν πράξεως, ἐπαμφοτερίζει.

(1) Ἡ διάκρισις αὕτη ἰσχύει διὰ τὴν ὀριστικὴν μόνον.